

CHARON

HOROROVÉ POVIEDKY

8

PHILIP FRACASSI
PETER GAJDOŠÍK
MICHAL JEDINÁK

ANDREJ KOLLÁRIK
DANIELA MINDEKOVÁ
MARTIN ŠTEFKO

OBSAH ČÍSLA

- 3 PHILIP FRACASSI – ČERVENÁ KOŽA**
14 ROZHOVOR: KEALAN PATRICK BURKE
18 MARTIN ŠTEFKO – DESET HLAV PRO SOUDCE OBUA
25 HONZA VOJTÍŠEK – ČERTOVA MÁŘÍ
31 ČLÁNOK: HOROR A PORNO AKO NEROZLUČNÁ MILENECKÁ DVOJICA
40 ANDREJ KOLLÁRIK – PRIŠLI SME SA ŠÍRIŤ
56 ČLÁNOK: CHARON CON
61 DANIELA MINDEKOVÁ – DNO PAVUČINY
81 KNIŽNÉ RECENZIE
90 MICHAL JEDINÁK – RUMOVÉ HROZIENKA
101 ČLÁNOK: VÝBER NAJLEPŠÍCH FILMOV ROKU 2024
111 PETER GAJDOŠÍK – ZÁKERNICA
122 VLASTNOU KRVOU: ROZHOVOR S AUTORMI

EDITORIÁL

Po špeciálnej spolupráci s Aj ty môžeš písať v šťastnom siedmom čísle sa vraciame v pôvodnom koncepte, s dvomi zahraničnými a štyrmi slovenskými príbehmi. Pripravili sme pre vás zmes zvučných mien a nádejných talentov.

To najzvučnejšie nesie punc ďalekej Ameriky. Philip Fracassi je dobre známy aj čitateľom v našich končinách, v susednom Česku mu vyšlo už niekoľko kníh. My sme s ním v minulosti uverejnili rozhovor a teraz dopĺňame príbeh s názvom *Červená koža* v preklade Veroniky Majerovej. S poviedkou *Deset hlav pro soudce Obua* sa u nás prvý raz predstaví autor a vydavateľ z nášho obľúbeného vydavateľstva Golden Dog, Martin Štefko.

Talentovanou autorkou je Daniela Mindeková, ktorá vám naservíruje hororovú creepypastu. V nej vás zavedie na *Dno pavučiny*. Podobnosť s akoukoľvek realitou je, samozrejme, čisto náhodná. *Prišli sme sa šíriť* je zas také drobné poohliadnutie sa za pandémieou od Andreja Kollárika.

V hororových vodách známe meno, ktoré sa v poslednom čase zdanlivo trochu odmlčalo, je Peter Gajdošík. My sme radi, že vám od neho môžeme priniesť poviedku *Zákernica*. Hádám to bude predznamenávať ďalšie a ďalšie texty od tohto hororového poviedkára. No a príbehom nás potešil a zároveň príjemne znechutil aj známy slovenský prekladateľ a autor Michal Jedinák. Dúfame, že aj vám zachutia jeho *Rumové hroziénka*. Ako bonus k poviedkam tentoraz dostanete aj baladu *Čertova Máří* z pera Honzu Vojtíška.

V rámci publicistiky si rozoberieme hororové porno, ohliadneme sa za našim festivalom Charon Con, vyspovedáme ďalšie veľké meno – Kealana Patricka Burka a vysypeme na vás klasickú dávku filmových aj knižných recenzií.

#8

CHARON

TVOJ PRIEVOZNIK
DO SVETA TEMNOTY!

ŠÉFREDAKTOR:

RADOSLAV KOZÁK

REDAKCIA:

MÁRIA HANÚSKOVÁ,
LUKÁŠ POLÁK

GRAFICKÉ SPRACOVANIE:

SADZBA A OBÁLKA:
MICHAL BŘEZINA

POVIEDKY:

PHILIP FRACASSI
PETER GAJDOŠÍK
MICHAL JEDINÁK
ANDREJ KOLLÁRIK
DANIELA MINDEKOVÁ
MARTIN ŠTEFKO

BALADA:

HONZA VOJTÍŠEK

ILUSTRÁCIE POVIEDOK:

ZUZANA LAKIRI
DROPPOVÁ, MICHAL
JEDINÁK, ADAM KUBÍK
LUCIA LUKAŠČIKOVÁ
ANDREJ PRÁZNOVSKÝ
ZDENĚK SVOBODA

ČLÁNKY:

MÁRIA HANÚSKOVÁ
RADOSLAV KOZÁK
LUKÁŠ POLÁK

KOREKTÚRY:

ERIKA ADAMCOVÁ
KIRA BULAT, MAŤKA
HOLOTNÁKOVÁ
VERONIKA MAJEROVÁ
JANA TABAČKOVÁ
BEÁTA TAKÁČOVÁ

AUDIOVERZIE:

ANDREA FARKAŠOVÁ
TOMÁŠ FARKAŠ

SOCIÁLNE SIETE:

LUKÁŠ POLÁK
DANIEL SAGAN
LUCIA LUKAŠČIKOVÁ

ČÍSLO: 8. ROK: 2025

CASOPIS.CHARON@GMAIL.COM

FACEBOOK: ČASOPIS CHARON

INSTAGRAM: CASOPI5_CHARON

YOUTUBE: CHARON

KORVUS MEDIA: KORVUS.EU

HYDRA:

YDAVATELSTVOHYDRA.SK/CHARON/

Radoslav Kozák

PHILIP FRACASSI

ČERVENÁ KOŽA

ilustroval: Adam Kubik

„Krásne výročie!“

Susan sa usmeje.

Harry ju chce chytiť za ruku, držať jej ju ponad stôl. Ale radšej to nespraví.

„Tak sme tu zas, čo?“ uškrnie sa.

Žena sa zasmee a prikývne. „Tradícia,“ odvetí tichým hlasom. Akoby sa hanbila.

Zahľadí sa na takmer prázdne bistro. Obchody v mestečku prešli od pomalého (ale istého) prúdu cez cícerok až po kvap, kvap, kvap. Sobota večer, krátko po ôsmej (vo väčšine oblastí krajiny, a vlastne aj pre väčšinu ľudí, stále skoro), a tu skapal pes. Pri pulte stojí Dave, majiteľ, kuchár aj hlavný upratovač, v rovnošate pozostávajúcej z bielej košele s krátkymi rukávami (má len zopár škvŕn), bielych nohavíc a bielej zmrzlinárskej čiapky. Pred rokmi povedal Harrymu, že tie papierové čiapky nosí ironicky, a Harry si dodnes nie je istý, čo tým starší muž myslel. Tricia, jediná čašníčka v bistre, odišla, práve keď Harry vchádzal. Zvyčajne vypomáha so zákazníkmi pri raňajkách a obede a ostáva, aby sa postarala o postarších klientov, ktorí využívajú špeciálne ponuky, čo Dave všade vychvaľuje (*Salisbury steak so zemiakovou*

kašou len za 5,99!), aby prilákal, koho sa dá. No o takomto čase ľudia buď doma dojedajú zvyšky, alebo zapíjajú starosti v Martinis, jedinom bare v Sabbathe. A aj tam sa zatvára o polnoci.

Harry odhaduje, že Tricia je teraz na ceste tam.

Niektorí ľudia sú skrátka od prírody nešťastní.

V rohu sedí chlapík, ktorého Harry nepozná, a rozpráva sa s Daveom. V tomto malom meste zvláštnosť.

Cudzinec? pomyslí si a uvažuje, či tadiaľto len prechádza, alebo...

Strasie sa, aby odohnal tú myšlienku. Dnešok nie je o tom cudzincovi ani o meste. Patrí jeho manželke Susan a ich siedmemu výročiu svadby. V tomto bode manželstva ich už vymieňanie darčiek dávno prešlo a Harry by úprimne ani nevedel, čo by mal manželke dať. Siedme výročie by symbolicky malo byť vlnené alebo medené. Vie to, lebo si to zisťoval. Pamätá si, ako si pomyslel, že je zvláštne prisudzovať tomu dve veci. A k tomu dve také odlišné. *Kto tie pravidlá vlastne vymýšľa?* prebehlo mu hlavou vtedy.

Pousmeje sa a spomenie si, ako sa v pr-

vých rokoch obaja krvopotne snažili dodržiavať tradičné zásady. Na prvé (papierové) výročie jej kúpil denník s iniciálami. Na druhé (bavlnené) šaty. Tretie výročie bolo kožené, ale v ten rok si žiadne darčeky nedali.

Každý rok oslavovali tu, v bistro Paradi-se. Sadli si do toho istého boxu potiahnutého červenou kožou, kde ich obslúžili na prvom rande. A keďže obaja sa narodili aj vyrastali v Sabbathe, Dave ich poznal od malička. Podával im mliečne kokteily po škole a cheeseburgery cez víkendy a s radosťou im vyhoveli aj v ich výnimočný večer, dokonca na stôl položil zloženú cedulku s ručne napísaným RĚSERVĚ – zaznačil to voskovkou na kus lepenky, ktorý pravdepodobne odtrhol zo škatule s plastovými slamkami.

Teraz oslavujú výročie v bistro už siedmy rok po sebe a tú tradíciu stále zbožňujú. Keď sem Harry priviedol Susan prvý raz a tváril sa, že im urobil rezerváciu v luxusnej reštaurácii, na stole už pred ich príchodom stála vázička s ružami, zapálená čajová sviečka a tá smiešna zložená cedulka, čo Dave vyrobil na Harryho želanie.

RĚSERVĚ

Harry pokukuje po cedulke úhladne uloženej na konci stola a neubráni sa úsmevu.

Dobrý chlap, tento Dave. Chlap, čo pozná hodnotu romantiky.

Obráti plnú pozornosť späť na manželku.

„Vyzeráš nádherne,“ povie, Susan sa začervena a položí si ruky do lona.

„Tie isté šaty si obliekam vždy,“ odvetí, ale zasmeje sa na sebe.

Harry si hneď potiahne chlopňu športového saka. „Veď aj ja si stále dávam to isté,“ povie. „Dokonca aj ponožky, fakt!“

Susan sa zasmeje a k stolu podíde Dave. V rukách má dva jedálne lístky, ale ani sa neobťažuje ich položiť. Napokon, tradícia je tradícia.

„Takže,“ začne veselo a pozrie z jednej strany boxu na druhú. „Chcete si tentokrát pozrieť menu, decká, alebo si dáte to, čo vždy?“

Harry pozrie na Susan a tá prikývne.

„Špeciál na výročie pre nás oboch,“ objedná Harry. „A dve koly.“

„Dva césar šaláty s pečivom ako predjedlo, dva medium rare steaky, k tomu dva pečené zemiaky a dve koly. Jablkový koláč pre istotu nechám v rúre,“ zrekapituluje.

„Och, to vieš, že si dáme,“ odvetí Harry.

Dave chvíľu hľadá Harrymu do očí a potom prikývne. „Dobre.“

Bill predáva hliníkové fasády už skoro desať rokov.

Predal ich už za domy, ktoré ich potrebovali, a, ak by mal byť úprimný, aj na také, ktoré ich nepotrebovali. Predal ich ženám v domácnosti a manželom-mudrlantom, spoločenstvám vlastníkov aj starenám, ktoré vyciavali posledné centy zo sociálnych dávok. Bol v tom *dobrý*

a vynášalo mu to. Okrem toho veľmi rád cestoval. Nemal manželku, nemal deti. Len cestu pred sebou, kufor plný vzoriek a ohromne fascinujúcich ľudí, ktorí sa skrývali v každom zákutí Spojených štátov. Myslí si, že už zrejme bol v každom štáte, každom okrese a každom väčšom meste, dokonca vo väčšine menších miest, kde, na rovinu, vždy zarobil najviac.

Ale v Sabbathe ešte nebol.

Skúsil to v tomto malebnom mestečku s čistými ulicami a miestnymi, čo sa každému zdravia. Zdalo sa, že tu nikto nechce rekonštruovať. Podľa slušných, ale rôznych odpovedí, ktorých sa mu dostalo pri každých dverách, kde zaklopal, sa zdalo, že tu nikto nechce ani Billa.

Ale to mu nevadilo. Bolo to v poriadku. Miest ako toto bolo totiž milión, milión ďalších dverí, na ktoré mohol zaklopať, a keď si teraz vyškrtol zo zoznamu túto milú malú komunitu, už sa tam nikdy viac nebude musieť vrátiť.

Hotovo a hotovo, pomyslí si Bill spokojne, hoci mu dnešné úsilie vynieslo nulovú sumu. A hoci má trochu pošramotené ego, nuž, to nie je nič, čo by nenapravila šálka dobrej kávy a kus jablkového koláča. Veru nie.

Teraz, na samom konci svojej výpravy, však natrafi na niečo zaujímavé.

Niečo *čudné*. A Bill má čudné rád.

Rád hľadá príbehy uzamknuté v malých mestečkách, skryté za závojom zdvorilosti. Má rád pocit, že všade, kam išiel, zistil – alebo zažil – niečo, čo predtým nie.

Má rád *príbehy*.

A ak ten zvláštny chalan v boxe neskrýva príbeh, tak potom Bill nevie, kto áno.

Dave odkračá do kuchyne pripraviť šaláty. Chlapík za pultom si ujedá z koláča a popíja kávu, dlho sa zahľadí na Harryho box, a potom znovu vráti pohľad k Daveovi. Dave nechce dať najavo, že sa niečo deje, preto si pri kuchynskej linke popisuje úryvok z ľudovej pesničky *I'll Tell Me Ma* a po očku sleduje zákazníka cez servírovacie okienko len pár krokov od linky.

Chlapík pôsobí zmätene, možno aj rozrušene.

O niekoľko minút – po tom, ako Dave odnesie šaláty a koly do boxu – si povie, že by bolo fajn skontrolovať cezpoľného, pred ktorým leží poriadny kus jablkového koláča. „Dolejem vám?“ spýta sa a kývne hlavou na poloprázdnu šálku. Chlapík prikývne a Dave vezme hrniec s kávou z platničky za sebou.

Kým nalieva, muž sa predkloní. Popod nos, aby ho počul iba Dave, povie: „Naozaj to varíte všetko?“

Dave pozrie na zákazníka a potom na Harryho, ktorý spokojne debatuje a gestikuluje vidličkou. Podozrievavo zažmúri na muža. „Čo ste spisovateľ? Alebo novinár?“

„Ja?“ odfrkne si chlap. „Nedal by som dokopy tri vety, ani keby od toho závisel môj život. Nie, ani náhodou.“ Utrie si ruku do servítky a natiahne ju ku kuchárovi. „Volám sa Bill Clancy. Rád vás spoznávam.“

CHARON

Dave potrasie ponúkanou rukou. „Dave. Patrí mi to tu.“

„Je to tu pekné,“ odvetí Bill. „Takže nie, žiaden novinár. Mám najstaršie remeslo na svete, kamarát. Som predavač. Hliníkové fasády.“

„Chceš povedať druhé najstaršie,“ žmurkne Dave.

Bill sa zasmieje. „To máš pravdu. A nechcem vyzvedať, alebo čo...“ Obzrie sa cez plece a späť na veľkého chlapa v bielej kuchárskej rovnošate. „Ale veľmi by ma zaujímalo, čo má znamenať tamto. Vieš, zbožňujem dobré príbehy.“

Dave si utrie ruky do utierky, akoby to zvažoval.

„Ale no tak, kamarát. Čo je s tamtým chlapíkom?“

Dave prestane škrtiť utierku a roztržito poutiera nepoškvrnený pult. „Neviem, či to chceš počuť.“

Bill sa predkloní tak hlboko, že sa uvoľnenou kravatou skoro obtrie o kôrku koláča pred sebou. „Och, veru áno, pane. Rozhodne áno.“

Dave položí lakte na pult a prepletie si prsty ako v modlitbe. Alebo pri spovedi. „Tento príbeh je fakt niečo, kamarát. A je aj dosť smutný, aby som pravdu povedal. Hororový príbeh zo života. Ale nech ti odpoviem na predošlú otázku, áno, varím to všetko. Presne ako každý rok. Pre nich oboch.“

Bill sa uškrnie, akoby si z neho uťahoval, ale úsmev sa premení na mračenie, keď si prezrie kuchárov vážny, znepoko-

jený výraz. „Počuj, chlapec. Viem, že ma do toho nič...“

Dave odloží hrniec s kávou nazad na platničku a zhlboka si vzdychne. „Nie, to je v poriadku. Dorobím steaky a porozprávam ti o tom. Ale musím ťa varovať, nie je to nič pekné.“

Predavač prikývne a Dave zmizne v kuchyni. Tvári sa, že sa pozerá na hodiny na stene oproti, ale ešte raz sa úkosom zahľadí na chlapíka v boxe.

Možno mu len síbe, pomyslí si Bill. Ale prečo si s tým potom robiť takú námahu?

Predpokladá, že to je skrátka jedna z tých svojráznych malomeštiackych vecí. Každý zapadákov na svete predsa má svojich podivínov. Práca predavača počas takmer dvoch desaťročí mu to dokazuje znovu a znovu.

Pomyslí si teda, že v tomto meste je miestnym čudákom tento mladý chalan, čo sedí v boxe úplne sám a rozpráva sa so vzduchom.

Objednáva si trojchodovú večeru pre dvoch... hoci je tam len jeden.

Keď Dave odnesie steaky a zemiaky (doleje Harrymu kolu a odnesie taniere so šalátom, jeden prázdny, druhý nedotknutý), podá predavačovi druhý kus koláča a doleje kávu, a potom sa sťažka oprie o pult.

Bill si uvedomí, že kuchár nechce, aby chlapík v boxe, ten, čo sa rozpráva s imaginárnou kamarátkou, začul, čo mu povie.

„No, ako som povedal, nie je to nič pekné,“ začne Dave potichu, s jeho slovami sa miešajú jemné zvuky schovaného kuchynského rádia. „Tie dve decká poznám odvdždy. Bože, chlape, vyrastal som s ich rodičmi priamo tu v Sabbathe. Dobré rodiny. Milé deti. Harry bol najmladší z klanu. To dievča, Susan, najmladšie z troch dcér.“ Dave kývne k boxu. „Chodili spolu už na strednej. Každý v meste vedel, že raz sa zoberú. Boli... ja neviem, boli pre seba stvorení, dá sa povedať.“

„Počkať, kto je Susan?“ spýta sa Bill trochu prihlasno. Dave karhavo našpúlí pery a jednou mäsitou rukou potľápká po vzduchu. Predavač stíši hlas na šepot. „Prepáč.“

Dave prikývne, naleje si do pohára vodu z džbánú plného ľadu a pokračuje. „Pred ôsmimi rokmi sa veru vzali. Celé poondiate mesto prišlo. Nádherný obrad s výhľadom na veľké jazero. Dokonalý deň,“ usmeje sa Dave pri milej spomienke. Odkašle si a túžobne si povzdychne. „Každopádne, jedného dňa chalan príde sem s úsmevom od ucha k uchu. Poprosí ma, aby som im to tu pekne prichystal, vraj tu chcú osláviť výročie. Vravím mu, že je to hrozný nápad. Veď toto bistro je diera, chápeš? Ale on len rozťahne úsmev a povie mi, že tu mali prvé rande. Dali si večeru presne v tom boxe. To je niečo, však?“

Bill prikývne, ale mlčí, čaká na zvyšok. Čaká na to, prečo tam ten chlap sedí sám.

„Ubehne pár rokov a každý rok sa vracajú, ako hodinky. Rovnaký dátum. Rovnaký čas. Milá tradícia.“ Daveovi stiahne hrdlo, sklopí zrak, pritisne si hánku k jednému oku a utrie si slzu. „Ako som vrazil, dobré decká.“

„Hej, jasné,“ prítaká Bill a jemne povzbudzuje kuchára, aby pokračoval.

Keď však Dave znovu zdvihne pohľad, nevidno žiadne slzy. Tvár mu sčervenie, akoby sa v nej zbierala para, a Bill v tých láskavých modrých očiach zbadá niečo temné, niečo tvrdé. Vtedy mu napadne, že by toho veľkého chlapa nechcel vidieť nahnevaného, a už vôbec nie, keby sa hneval *naňho*.

„Táto časť je ťažká,“ pokračuje Dave cez zaťaté zuby a jednu labu má na pulte zaťatú do päsťe.

„Počuj, Dave...“

Kuchár však zdvihne ruku a umlčí čokoľvek, čo chcel Bill povedať. Bill teda trpezlivo čaká, kým kuchár vydýchne, uvoľní tú veľkú päsť a pokračuje.

„Jedného dňa Susan zmizne. Puf, z ničoho nič. Je preč. Ten chudák chlapec zavolá políciu. Prejde niekoľko dní, po Susan ani stopa. Samozrejme, myslia si, že je v tom niečo nekalé, a vieš, vždy za to môže manžel, no nie?“

„Je to tak,“ potvrdí Bill s očami dokorán, koláč dávno zabudnutý.

„Hej, ale tu to manžel nebol. Harry by neublížil ani muche. Ani muche. Bol to... doriti, bol to niekto iný, chápeš? Niekto cudzí.“

Bill sťažka prehltné. Ruky, položené na pulte ako mŕtve ryby, mu stŕpnu. „Chápeš,“ hlesne.

Kuchár prikývne, pozrie Billovi priamo do očí. Pohľad má tvrdý ako ľad. „Jednej noci tento cudzinec unesie Susan, keď ide pešo domov z práce. Myslia si – teda, policajti si myslia –, že sa jej spýtal na cestu alebo tak. Niečím ju prilákal k sebe.“ Daveovi sa v očiach zračí úprimnosť a položí Billovi na predlaktie ťažkú ruku.

Bill bojuje s nervóznym nutkaním odťahnuť sa.

„Musíš pochopiť,“ pokračuje Dave, „že toto je *slušné* mesto. Tiché mesto. Nemáme tu zločiny ani vraždy. Je to mesto, kde mladá žena môže večer ísť domov pešo, rozumieš?“

„Jasné,“ povie Bill. „Samozrejme.“

„No, tento chlapík...“ Dave stíchne, utrie si ústa, usrkne si z vody. „Vzal našu Susan do motela, do izby, čo si prenajal, hneď za mestom.“

Bill položí dlane na pult. „Ježiš, nevrav, že v Green Acres. Tam som ubytovaný ja.“

„Presne tam,“ pritaká Dave. „Možno si si všimol, že v Sabbathe veľa motelov nemáme. Ľudia tadiaľto prechádzajú, ale nezostanú.“

„H-hej,“ povie Bill a zrazu cíti nepokoj. Možno aj maličké obavy. No potrebuje počuť ten príbeh, potrebuje vedieť, čo sa stalo tomu dievčaťu.

„No, skrátka, ten chlapík,“ pokračuje

Dave, „ju uspí, nadroguje, poviaže a drží ju v tej hotelovej izbe tri dni a noci. On...“

Stíchne, zdvihne prst a pozrie Billovi ponad plece. „Všetko v poriadku, Harry? Donesiem vám niečo?“ spýta sa.

Harry zamáva z boxu, spokojne žuje steak. „Všetko v poriadku.“

Dave prikývne, znovu sa prizrie predavačovi, akoby ho skúmal. „Naozaj to chceš počuť?“

Bill si odpije z kávy, prekvapí ho, ako sa mu trasie ruka, ale prikývne. „Ak ti nevadí o tom hovoriť.“

„Dobre teda,“ povie Dave. „No, za tie tri dni jej ten chlapík robí také veci, čo nemôžem zopakovať. Ale ak popustiš uzdu fantázii, nepomylíš sa. Chápeš?“

„Hej, ale Bože dobrý, chlape. To je strašné.“

Dave pokrúti hlavou. „To ešte nič nie je. Vieš, keď s ňou, uhm, keď s týmto skončí, tak... potom... Bože, je to skrátka...“

Bill trpezlivo čaká, kým si kuchár odpije poriadny dúšok vody a potichu si odgrgne. Odloží pohár, kývne naň, akoby súhlasil s vnútorným dialógom, ktorý mu vraví, aby pokračoval.

Dokonči to.

„Nedá sa to povedať nijako pekne,“ urobí Dave grimasu. „Ten chlap... no, začne ju rezať.“

Bill zalapá po dychu. „Och, Bože, akož ju... dobodá?“

„Nie, nie. Nie dobodá. *Doreže*. Zatiaľ čo ona je stále nažive. Odkrajuje si dlhé

CHARON

pásky jej kože filetovacím nožom. Takým, akým pripravujem ryby. Odreže jej kožu z ruky, z bokov, z chrbta, z nôh. Toľko pásov... a ona pritom stále žije, Bill. Chápeš? Ona po *celý ten čas* žije. Policajti vraveli, že cítila každý zárez, každé dlhé odtiahnutie kože od tela, ako jej ju odtrhával od svalov a od kosti. Ona..." Dave stíchne, zdvihne pohár, všimne si, že je prázdny, a znovu ho položí. Zhlboka sa nadýchne, vypustí to von. „Keď jej ten chlap odrezal kožu, tie pásky rozvešal po celej motelovej izbe, aby vyschli. Použil na to povraz a to... ako sa to volá... štipce.“ Kuchár sa predkloní tak blízko, že Bill cíti teplo jeho dychu, jeho hlas už ledva počuť. „Policajtom povedal, že si vyrábala bundu. Vraj si chcel spraviť bundu z ľudskej kože. *Červenú koženú bundu.*“

„Kristepane,“ povie Bill a ústa mu ovisnú ako mŕtvej rybe.

Kuchár hlasno potiahne nosom, vytiahne zo zadného vrečka vreckovku, vyfúka si nos, utrie slzy z kútikov očí. „Každopádne, nakoniec toho skurvysyna našli. Rovno tu, v Green Acres. Prevádzkar hovoril, že párik vo vedľajšej izbe sa sťažoval na smrad. Výkaly a krv, moč a bارسčo ešte. To úbohé milé dievča. Našli ju priviazanú k posteli, ako leží vo vlastnej špine, polovica kože odrezaná, ale stále žila, doriti, *stále žila.*“

„To si robíš srandu,“ povie predavač a jablkový koláč v žalúdku mu nepríjemne zabubľe.

„Kiežby, chlape.“ Dave sa vystrie a sťažka vydýchne, akoby mu z hrude opadla ťažoba. „Krátko nato zomrela tak či tak. Toho chlapíka vzali do nejakého blázincica. Nepredpokladám, že sa niekedy dostane von.“

Bill zhrozene prikývne. „Dobre, takže... chápem to a je to strašné. Naozaj. Ale potom... čo má znamenať toto?“ Nenápadne ukáže palcom na Harryho. „Zbláznil sa z toho, čo spravili jeho žene, či čo?“

Dave pokrúti hlavou a zvláštne sa usmieje. „Nemyslím si. Vieš, ako som vravel, že raz ročne, presne v tento deň, sem príde a dá si večeru s manželkou?“

„Hej, ale...“ začne Bill, ale potom vypleští oči. „Chceš povedať...“

„Naozaj večeria s manželkou. So svojou *mŕtvou* manželkou. Priamo tam v tom boxe.“

Bill sa neodváži otočiť, očami sa drží Davea. „Nechápem.“

„Večeria s jej duchom,“ povie Dave a jemne sa pousmeje, akoby mu odľahlo, že sa s tým príbehom konečne niekomu zdôveril.

Bill sa neohrabane zasmieje a znovu má pocit, že je terčom nejakého miestneho žartu. „Ale no tak. Duch? To je kravina. Bez urážky,“ dodá rýchlo.

Dave sa však iba širšie usmieje. „Ja sám som ju nevidel,“ odvetí znovu tichým hlasom. „Ale moja čašníčka, Tricia? Vraví, že keď sa pozrieš do toho boxu na sedadlo rovno oproti Harrymu –

CHARON

RESERVE

PUTCH

v tento deň, o tomto čase – iba kútikom oka a svetlo je v správnom uhle... tak ju uvidíš, ako tam sedí, usmieva sa a smeje s manželom. Trish vraví, že ju za tie roky zbadala raz či dvakrát a že má vždy na sebe pekné žlté šaty s... ako to bolo?“ Dave luskné prstami, snaží sa spomenúť. „S modrými ružičkami. Tak to bolo. Malými modrými ružičkami. Trish vraví, že vyzerá rovnako živo a zdravo ako ja alebo ty. Veril by si tomu?“

Bill sa zasmeje a už sa cíti trochu lepšie. Odpije si z (už vychladnutej) kávy, odloží ju na podšálku. „Vlastne ani nie. Ale asi je to skoro romantické. Milá myšlienka.“

„Súhlasím,“ povie Dave. „Ako si povedal, milá myšlienka. No, pozri, o chvíľu budem zatvárať, musím začať pratať. Dáš si ešte niečo?“

„Nie, ďakujem. Len si odskočím k vám na záchod, kým pôjdem do motela. Zajtra ma čaká tristo míľ, veľká vec. Ale ďakujem za koláč aj za príbeh.“

„Tak fajn. Bude to päť babiek. Záchody sú tamto.“

Bill sa postaví, ponatáhuje, vytiahne zo zadného vrecka peňaženku vyšúchanú na nitky. Hodí na pult päťdolarovú bankovku, pokrčí plecami a prihodí ešte jednu päťku.

Za príbeh, pomyslí si a usmeje sa sám pre seba.

O niekoľko minút Bill vyjde z toalety, vykročí k východu, ale rozhodne sa, že pôjde obchádzkou okolo pultu.

Skrátka si nemôže pomôcť.

Kútikom oka, hej? pomyslí si, ako ležérne kráča k radu boxov otočených na pult, tvári sa, že sa pasuje so zipsom, ale jedným okom pokukuje po červenom boxe, v ktorom sedí mladý muž.

Všimne si, že kuchár tam už nie je. Zrejme v kuchyni drhne gril. Aj jeho päťdolarovky zmizli a on dúfa, že ten chlap ocenil prepitné.

Pri chôdzi jedným okom hľadá na box a na mladíka. Teda, skôr na sedadlo *oproti* mladíkovi, kde by mal sedieť duch jeho manželky, nejsté steak a pečený zemiak, oblečený v žltých šatách s modrými...

Bill zastane. Cíti, ako mu z tváre mizne všetka krv, akoby niekto odzátkoval odtok v jeho krku a nechal ju všetku odtiecť. Po chrbtici sa mu štvorá ostré štípanie a dych sa mu zadrhne v hrudi. A čo teraz? Už sa vôbec netvári diskrétno ani nenápadne, to fakt nie.

Teraz na ten box otvorene *zíza*.

S divokým pohľadom hľadá na muža a na ženu, čo sedí *oproti* nemu. Ten chlapec – ako ho informuje akási vzdialená časť mozgu – sa hanbliivo usmieva, ujedá si z taniera a rozpráva sa s manželkou sladkým, upokojujúcim hlasom.

Jeho žena sa však na manžela vôbec nepozera. Pozera sa na *Billa*.

A nemá na sebe pekné žlté šaty s modrými ružičkami.

Nemá na sebe *nič*.

Je nahá od hlavy po päty a zazerá na

starého predavača. Oči má nemožne veľké, dve biele podšálky zasadené do tváre mokrej od krvi. A telo – ruky, nohy – má rozodraté. *Roztrhané na franforce*. Akoby jej celé telo strčili do mixéra. Na každom centimetri jej kože je rozotretá hustá tmavá krv.

Nerozpráva.

Neodpovedá na manželove otázky prekypujúce láskou.

Kričí.

Kričí, stále dokola. Takým hlasným, hrdlo trhajúcim vreskotom, že si starý predavač musí zapchať uši rukami a po tvári mu bez vyzvania tečú horúce slzy. Je vydesený, je mu zle z toho, koľko bolesti znie v tých výkrikoch, koľko *utrpenia*.

„Pomôžte jej,“ zamumle Bill znecitlivenými perami.

Potkne sa dozadu a nemotorne spadne do jednej z barových stoličiek za pultom. Teraz už neskrývane plače a mladík sa naňho spýtavo pozerá, akoby mal oňho obavy. Za sebou počuje, že sa ho kuchár niečo pýta, ale nevie sa sústrediť na nič, len na ducha v červenom koženom boxe, na ducha mŕtvej manželky toho muža, ktorá k nemu naťahuje zúfale ruky s pazúrmí, ústa hrozivo roztahuje a kričí a kričí a kričí.

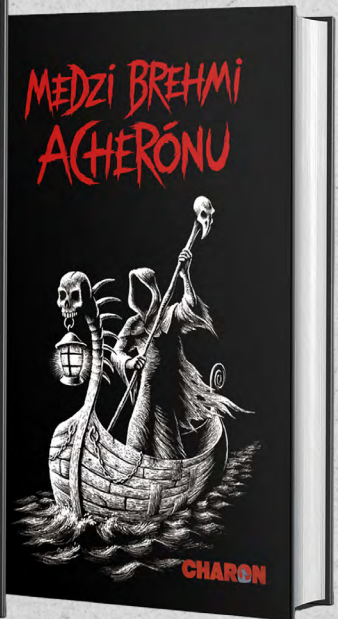
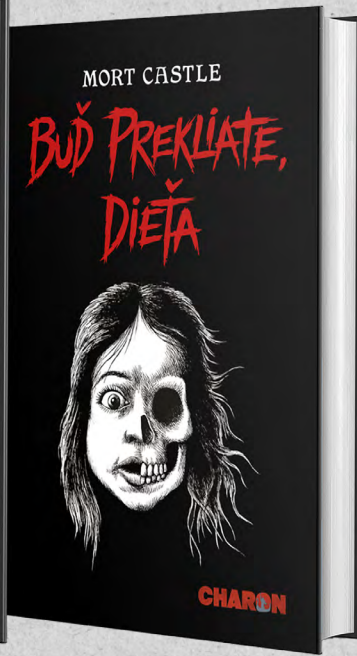
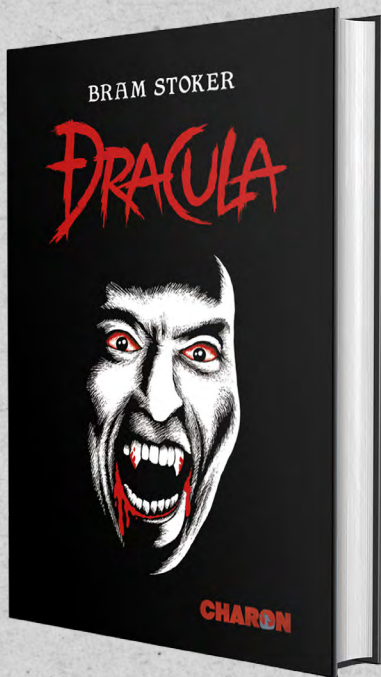
PHILIP FRACASSI

Autor poviedkových zbierok *Beneath a Pale Sky* (finalista ceny Brama Stokera), *Behold the Void* (platforma *This Is Horror* ju označila za Najlepšiu zbierku roka) a *No One Is Safe!*. Napísal romány ako *A Child Alone with Strangers*, *Gothic* a *Boys in the Valley*. Žiadna z jeho kníh zatiaľ nie je preložená do slovenčiny. Chystá romány *Sarafina* a *The Third Rule of Time Travel*.

Philipove poviedky vyšli v mnohých časopisoch a antológiách, napríklad *Best Horror of the Year*, *Nightmare*, *Black Static*, *Southwest Review*, *Centipede Press* a *Interzone*. Filmy, ku ktorým napísal scenáre, distribuovali spoločnosti *Disney* a *Lifetime*. Niekoľko príbehov čaká na filmové/televízne spracovanie.

Philip žije v Los Angeles a zastupuje ho Elizabeth Copps z Copps Literary Services. Viac informácií nájdete na jeho webstránke www.pfracassi.com.

CHARON

ROZHOVOR:

KEALAN PATRICK BURKE

**„NIČ NIE JE DESIVEJŠIE AKO TIE HROZNÉ VECI,
KTORÉ SI SKUTOČNÍ ĽUDIA ROBIA NAVZÁJOM“**

pýtal sa: Lukáš Polák
Írsky spisovateľ Kealan Patrick Burke ma okamžite zaujal v roku 2022 novelou *Kyselé bombony*, v ktorej predviedol svoj talent na vytváranie mysterióznej atmosféry. Minulý rok mu vydavateľstvo Golden Dog vydalo román *Rodinka*, ktorý sa zameriava na kanibalistický horor, no podaný úplne inak, než by ste od tohto žánru čakali. Pre *Charon* nám prezradil, ako sa prvýkrát stretol s hororom, aká situácia ho inšpirovala pri písaní diela *Kyselé bombony* a podelil sa aj o množstvo zaujímavostí o románe *Rodinka*. A prezradil toho oveľa viac!

Vítajte v slovenskom časopise *Charon*. Začnime od začiatku. Kedy sa vo vás prebudila láska k hororovému žánru?

Ďakujem! Bol som veľmi mladý, keď som sa prvýkrát dostal k hororu. Moja mama bola veľkou fanúšičkou, takže ma zoznámila s filmami ako *The Omen* (1976) a *The Shining* (1980), keď som mal možno 8 rokov! Spoločné sledovanie strašidelných filmov sa stalo naším piatkovým večerným rituálom. Krátko nato som začal čítať Edgara Allena Poea, Lovecrafta a Stephenha Kinga.

Ktoré diela (filmy aj knihy) boli pre vás ako spisovateľa zásadné?

Tento zoznam by bol dlhší, než sa zmestí do vášho časopisu. Inšpirujú ma všetky dobré horory, od klasík ako *The Thing* (1982) od Johna Carpentera a *Invasion of the Body Snatchers* (1978), až po modernejšie diela ako *Hereditary* (2018)

CHARON

a *Talk to me* (2022). Čo sa týka kníh, vyrastal som na Stephenovi Kingovi, Ramsey Campbellovi, Jamesovi Herbertovi, Robertovi R. McCammonovi, Deanovi Koontzovi, Rodovi Serlingovi, Robertovi Blochovi, Karlovi Edwardovi Wagnerovi, Charlesovi L. Grantovi, Rayovi Bradburym, Shirley Jacksonovej, Anne Riceovej a ďalších, takže ich knihy a príbehy vytvorili základ pre mňa ako spisovateľa.

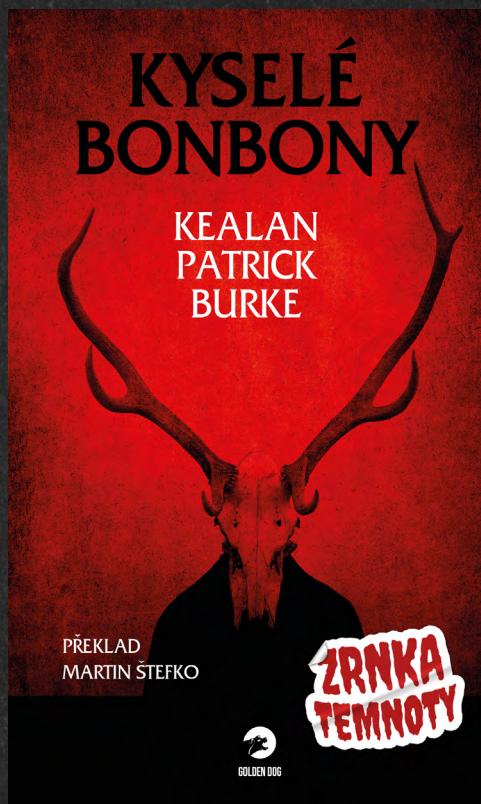
V roku 2004 ste získali cenu Brama Stokera za novelu *The Turtle Boy*. Čo pre vás toto ocenenie znamenalo? Pomohlo to vašej spisovateľskej kariére? Mohli by ste nám ocenené dielo predstaviť?

Bolo úžasné, že ma ocenili moji kolegovia, najmä preto, že som v tejto oblasti nepôsobil veľmi dlho (aspoň profesionálne), a pomohlo mi to motivovať sa ďalej písať, nikdy sa nevzdávať, pokračovať v úsilí. Vďaka tomu som po rokoch pochybností o sebe cítil, že som na správnej ceste.

The Turtle Boy je príbeh o dospievaní, ktorý sa odohráva v Ohio počas leta 1979. Je o detstve a strate nevinnosti, o tajomstvách a duchoch.

V roku 2022 vyšla vo vydavateľstve Golden Dog vaša novela *Kyselé bonbony*. Ako ste sa s vydavateľom našli? Ako ste spokojný so spoluprácou? Myslím, že sme sa prvýkrát spojili na

Facebooku pred niekoľkými rokmi. Mal záujem preložiť moje knihy pre českých čitateľov a ja sa vždy teším, keď ich vidím dostupné na zahraničných trhoch, takže bolo ľahké povedať áno. Bola to veľmi plynulá spolupráca a ja som nadšený z kvality kníh, ktoré doteraz vydal.

Musím sa priznať, že je to moja najobľúbenejšia kniha z tohto vydavateľstva. Vytvorili ste neuveriteľnú tajomnú atmosféru, ktorú ste plynulo prepojili

s napätím a lovecraftovským pozadím. Odkiaľ pochádzala inšpirácia pre tento príbeh?

To je skvelé počuť! Milujem príbehy, v ktorých je realita pokrivená pre jednu postavu, zatiaľ čo nikto iný nevidí, čo sa deje. Je to desivý druh izolácie. Tento príbeh vznikol po návšteve obchodu s potravinami, kde som sa stretol s tým istým, s čím naša hlavná postava: dieťa kričalo z plných pľúc v uličke s cukrovinkami, zatiaľ čo jeho matka hľadela do prázdna. Podráždenie, ktoré som pociťoval, ustúpilo súcitu, a keď som odchádzal, nemohol som si pomôcť, ale premýšľal som, čo by sa stalo, keby som ako trest za svoj úsudok prišiel domov a to dieťa by tam na mňa čakalo a tvrdilo by, že som jeho rodič, a ako by v dôsledku toho môj svet zišiel z koláji. Bol to vzrušujúci začiatok a zvyšok príbehu sa potom písal sám.

Budujete si vlastnú mytológiu ako Lovecraft, alebo to bol jednorazový prípad?

Nezamýšľal som vytvoriť mytológiu, ale tuším, že môže vzniknúť ešte niekoľko príbehov odohrávajúcich sa v tom istom vesmíre.

Minulý rok vyšiel v češtine váš román *Rodinka*, v ktorom ste predstavili rodinu vyšinitých kanibalov. Čerpali ste z reality, alebo je to čisto výplod vašej fantázie?

Pri tomto románe som čerpal skôr z filmov ako *Deliverance* (1972), *Texas Chainsaw Massacre* (1974) a *Wrong Turn* (2003). Nemohol som si pomôcť, ale mal som pocit, že nám chýba podstatná časť príbehu. Čo sa stane po tom, čo posledné dievča ujde? Určite jej život nebude dobrý, najmä ak sú zloduchovia stále niekde vonku a robia hrozné veci nevinným ľuďom. Dokázali by ste ďalej žiť svoj život, keď sú vrahovia nepotrestaní? A čo keby ste sa vrátili späť?

Všetky tieto otázky ma zaujali a po tom, čo som sa vybral na výlet cez vidiek Alabamy, som vedel, kde začať.

Kniha sa začína okamžitým ponorením do deja, v podstate hneď napínajúcou scénou. Dávate prednosť hororom, ktoré čitateľa hneď od začiatku vtiahnu do deja?

Dávam prednosť tomu, aby čitateľa hneď zaháčkovali, ale rovnakú výhodu má aj pomalý intrigánsky začiatok. Predsa len, v dnešnej dobe keď nás rozptyľujú sociálne siete a máme krátku dobu sústredenia, je asi najlepšie začať svižne.

Musím sa priznať, že jedinou chybou knihy je pre mňa záver. Čakal som krvavejšie finále, niečo, čo ma na konci zasiahne KO fackou. Prečo ste sa rozhodli pre miernejší záver bez veľkého finále?

Myslím si, že príbeh sa naozaj končí v lese, a na to, že ide o knihu, ktorá sa na

každom kroku pokúša prevrátiť žánrové očakávania, som nechcel urobiť predvídateľnú vec a na posledných stranách čitateľa utĺcť kladivom. Vzhľadom na brutalitu, ktorá tomu predchádzala, mi jemnejší koniec pripadal správny. Keby som tú knihu písal teraz, možno by som sa vydal iným smerom, ale vtedy som chcel, aby sa skončila práve takto.

V knihe sa prejavuje vynikajúca psychológia postáv. Co by ste poradili mladým autorom, ktorí chcú napísať presvedčivejší vnútorný život svojich postáv?

Jednoduché. Študujte skutočných ľudí. Čítajte životopisy. Analyzujte svoje vlastné emócie a reakcie na veci, ako aj emócie a reakcie ľudí okolo vás. Ak chcete, aby vaše postavy pôsobili autenticky, kde lepšie začať ako u seba?

Príbeh neobsahuje žiadne nadprirodzené prvky. Aký je váš vzťah k tomuto druhu hororu? Môže byť pre vás rovnako desivý ako nadprirodzený horor?

Určite! Nič nie je desivejšie ako tie hrozné veci, ktoré si skutoční ľudia robia navzájom.

Môžete prezradiť, či môžeme očakávať preklad ďalšieho vášho diela do češtiny alebo slovenčiny?

Ak bude mať vydavateľ záujem, určite by som bol rád, keby boli ďalšie moje

knihy dostupné v češtine alebo slovenčine. Odozva čitateľov je zatiaľ neuveriteľná!

Na čom práve pracujete?

Momentálne píšem temný nadprirodzený western. Je to moja prvá práca v tomto subžánri a veľmi ma to baví. V budúcnosti vyjde *COTTONMOUTH*, prequel k románu *Rodinka*, a krátky román z Írska – *The Widows of Winding Gale*.

KEALAN
PATRICK
BURKE

MARTIN ŠTEFKO

DESET HLAV PRO SOUDCE OBUA

Závan smrti v létě.
Deset hlav stínem halí.
Mrzké tělo soudce.

Heki byl unavený a naštvaný. Ne, že by neměl rád, on doslova nesnášel, když se mu lhalo. Nepotřeboval svou skvělou paměť, díky níž si vybavoval každý obličej a každé slovo, aby si jasně připomněl, jak Obu tvrdil, že okolo vesnice je skupina tří nemrtvých, kterých bylo třeba se zbavit. Tři nemrtví, které je nutné odstranit, a přinést jejich těla. Přesně takhle to soudce Obu říkal svým pomalým tónem, kterým všem sděloval, že je nejdůležitějším mužem ve vesnici, a to pouze proto, že úřad podědil po obdivovaném a lidmi milovaném otci.

Obu se staral o celou vesnici nejen jako soudce, ale také jako správce. Zpovídal se pouze lordu Senbovi. Heki nerad jednal s muži jako Obu, ale vybírat si nemohl. Cesta ho zavedla do vesnice nedaleko hory Říční věž. Z obou stran ji obtékaly řeky. Ty se pak kousek za vesnicí slévaly do jedné a vytvářely přirozené místo pro osadu. Heki oblast neznal, ale věřil, že vesnice zde byla ještě dlouho před šógu-

nátem. V období Heian, ale spíš dříve. Řeky svůj směr nemění tak snadno jako lidé.

Heki za sebou vláčel plný pytel, z kterého prosakovala krev. I když by si kolemjdoucí mohli myslet, že táhne melouny nebo tykve, právě krev naznačovala, že jeho záměry nejsou charakteru obchodního. V tomto směru by se však kolemjdoucí mylili, protože Heki se sice netoužil přetahovat s ostatními na trhu o to, kdo svým vyvoláváním získá více zákazníků, ale obchod na něj čekal. Hodlal inkasovat pěkné peníze. Zabít deset nepřátel není snadné a jeden potřebuje jíst. Představu rýže s kusem dobré místní ryby nemohl dostat z hlavy.

Vesničané si Hekiho prohlíželi. Dívali se na jeho pytel. Nikdo nic neřekl, ne nahlas. Špitáli si však hned, jak je mýjel. Dokázal si ty krátké rozhovory domyslet. Znal je moc dobře.

„Je to vážně on? Je to TEN samuraj?“

„Vždyť je to otrhanec!“

„Ale podívej se na ty meče!“

„Sprostý vrah to je! Ten pytel je důkaz!“

„Neměl by se tu takhle procházet. Měl by s tím chodit v noci.“

„Pravda, pravda. Vždyť, co když to uvidí děti!“

Nahlas nic neřekli. Měli strach. Všichni se báli. Poznal jim to na očích. Když se posadil v hostinci, měl by kolem sebe mnoho místa. Všichni by se stáhli do koutů anebo by s díky odešli. Měl by se na ně zlobit? Proč? Tohle mu vyhovovalo. Měl klid. Většinou.

„Co v tom neseš?“ šklebil se muž postávající nedaleko domu soudce Obua.

Heki se nezastavil a beze slova pokračoval dál.

Neznámý se nenechal odradit. Odloupnul se ode zdi a šel bok po boku s námezdným lovcem. „Co máš v těch pytlích, samuraji?“

„Nejsem samuraj,“ odsekl Heki chladně.

„Vážně? To bych ani neřekl. Vypadáš jako samuraj.“

„Nejsem samuraj,“ zopakoval Heki a lépe si chytnul pytel, aby měl pravou ruku volnou a mohl sáhnout po meči.

„To jsi říkal,“ zašklebil se muž, čímž se jeho obličej groteskně zdeformoval. „Co teda jsi, když ne samuraj? Ten pytel neříká, že bys to s mečem neuměl.“

Heki mlčel, i když pochyboval, že mu to bude platné. Mladík se jen tak nevzdával.

„Jsi rónin?“ zeptal se neznámý.

„Jsem rónin,“ odpověděl Heki úsečně.

„Jsem si to hned myslel. A co teda máš v tom pytli? Třešně to nebudou, co?“ muž se hýkavě zasmál, což v několika

lidech, kteří šli kolem, vyvolalo náhlou potřebu běžet domů. Kdo mohl být tak šílený a smát se muži s krvavým pytletem?

„Moc toho nenamluvíš. Jsem si myslel, že společnost oceníš, když se na tebe všichni dívají jako na zrůdu. Pěkně blbý, co?“

„Možná jsou chytřejší než jiní,“ utrousil Heki.

„Proč myslíš?“ usmíval se muž.

Heki se konečně zastavil, rozevřel pytel a nechal neznámého nahlédnout. Ten se nad pytletem naklonil. Oči rozevřel dokořán. Obličej mladého muže zblednul, změnil se v zelený a pak znovu ztratil barvu. Neschopen ze sebe vydat jakékoli další slovo se rozběhl směrem, kterým přišel. Rukama mával do vzduchu, jako kdyby chtěl odehnat demony.

Rónin znovu pytel zavřel a ušel několik zbylých metrů k soudcovu domu.

„Co chceš?“ vyjel na něj strážce hlídající dům.

Heki byl unavený, hladový a špinavý, na kimonu mu zaschlo tolik krve, až vypadal jako řezník, ale věděl, že když na strážce vystartuje, bude mít akorát problémy. Sice jeho sok nepatřil k samurajům, jen ke zparchantělým žoldnům, ale dělat si problémy ještě před kasírováním, by bylo hloupé.

„Jsem Heki, pane, a jdu si pro odměnu za nemrtvé.“

„Nemrtví, říkáš?“ strážce si Hekiho prohlížel a nejspíš mu zaimponovalo,

kolik krve na sobě má. Přitom se nezdálo, že by byt jen kapka vytekla z Hekiho samotného.

„Ano, nemrtví. Je soudce vevnitř?“

„Co mu chceš?“

Heki si unaveně povzdechl. „Odměnu, pane.“

„Tak odměny se ti zachtělo!“ rozesmál se strážce. „Běž dál. Odměnu určitě dostaneš.“

Soudce klečel před nízkým stolkem a cosi zapisoval rozvláchnými tahy štětce. Jeho tělo se hrbilo. I v poměrně mladém věku ho trápily choroby. Práci se štětcem však prováděla ruka muže, který přesně ví, co dělá. Muže, který nikdy nemusel pracovat, držet v ruce meč nebo cokoli těžšího než štětec. Kdyby po něm Heki skočil, Obu by se nedokázal bránit. Soudce si pěstoval bohatý vous, který mu dodával vážnosti a stáří, tam, kde chyběly zkušenosti, znalosti a dobrosrdečnost.

„Kdo to sem leze?!“ zahřměl, aniž by zvedl oči.

„Heki Masanari, pane. Lovce lidí a zabiják démonů.“

Soudce Obu stále nezvedl oči, když odpovídal. Tahy štětcem však prováděl rozvážněji a pomaleji. „Ty jsi tu dneska byl. Co ještě chceš?“

„Svou odměnu, pane.“

Tentokrát soudce vzhlédl. „Odměnu? Odměnu za co?“

„Za ty tři nemrtvé, co ohrožovali vesnici, pane,“ Hekiho hlas zůstával klid-

ný, ač uvnitř vřel. Soudce se na něj díval jako na póvl a očima se vysmíval, i když tvář zůstala nezměněná. Heki za svými zády cítil strážce, který by svého pána nenechal jen tak napospas neznámému cizinci, který s sebou navíc táhne pytel, co zanechává krvavou stopu.

„Tři nemrtvé? Ano, samozřejmě. Mrtvá těla, že ano?“

Heki tušil zradu. „Ano, pane, ale nikdo neřekl, že nemrtvých je ve skutečnosti více.“

„Ale... opravdu?“ hrál soudce překvapěného. Odložil své pero. „To jsme nevěděli.“

„Samozřejmě, pane,“ Heki nepochyboval, že soudce Obu lže.

„Dle tvého současného stavu však hádám, že jsi přese všechny nečekané nástrahy zvládl zbavit naši skromnou a chudou vesnici této obrovské hrozby.“

„Ano, pane. Výrazná přesila mě překvapila, ale nezastavila.“

„To je, ehm, dobře,“ odušil Obu. „A kde jsou těla?“

„Zde, pane,“ ustoupil Heki stranou, aby si soudce mohl prohlédnout pytel, z kterého prosakovala krev až na podlahu.

Obu se znechuceně zašklebil a nevědomky se vsedě odtáhl. „Co to má sakra být? Proč mi to taháš do domu?!“

„Abych měl důkaz pro svou odměnu, pane.“

„A v pytli jsou těla? Pochybuji, že se do tak malého vaku vejde deset těl.“

„Ne, pane, to jsou jen hlavy.“

Obu se vítězoslavně zašklebil. „Dohoda stála na tělech, pokud se nepletu, Masanari.“

„Pane soudce, přinést deset těl nebylo ani v mých silách,“ argumentoval Heki klidným tónem, ale ruce přenesl do polohy, aby jedním rychlým pohybem vytáhl meč nebo dýku.

„Přesto musíš i ty, lovče lidí, uznat, že odměna se vázala na přinesená těla. Nikoli pouze na hlavy. A těla jsi nepřinesl.“

„Předpokládal jsem, pane, že bude stačit, pokud přinesu hlavy.“

„Ts, ts, ts,“ zavrtěl Obu hlavou. „V tom případě nebudu moct odměnu vyplatit.“

„Ta těla mohu dovést, pane, pokud mi některý z vesničanů půjčí povoz.“

„Jak poznáme, že jsou to skutečně těla nemrtvých, kteří ohrožovali naši vesnici?“

„Pane?“ nerozuměl Heki. Vzrůstal v něm vztek, že s ním Obu jedná jako s hlupákem.

„Jak poznáme, že právě tyhle hlavy patří k tělům, co je přivezete?“

„To přece... můžete se mnou jít, pane soudce. Dokážu vám, že jsou to jejich hlavy.“

„Nemůžeš dokázat, že jsou to jejich hlavy. Ty hlavy mohou patřit jiným tělům.“

„Kdo by je tedy o ty hlavy připravil? V doupěti leží deset mrtvých těl.“

„Mohl je zabít kdokoli,“ odpověděl Obu bez dlouhého rozmýšlení.

„A kdo, smím-li se zeptat, pane?“

„Tady Hakamota,“ ukázal Obu na své-

ho strážce. Usmíval se. Heki věděl, že je vše špatně. Ne, že by s touto variantou nepočítal.

„Aha, rozumím,“ řekl.

„Zjistěte pochopíš, Masanari, že nemůžeme o odměně ani mluvit. To bych ji mohl vyplácet každému, kdo mi přinese nějaké hlavy.“

„Rozumím,“ pokýval Heki hlavou. „Je dobře, že jsem hlavy jen odsekl.“

„Co jsi to řekl?“ zeptal se rychle soudce. Jeho úsměv zmizel.

Heki trhnul rukou a z pytle se vyvinula šňůra. Druhou rukou mezitím sáhl po wakizaši, které vyrazilo z pochvy jako had zpod kamene. V otočce se Heki dostal přímo před strážného, který ani nestačil tasit. S chroptěním a krví tryskající z krku se sesouval k zemi v naději, že rukama krvácení zastaví. Těžké tělo dopadlo na zem se silným zaduněním, ale toho už si Heki nevsímal. Stanul čelem zpět soudci. Pevný pohled svých hlubokých očí zabodl do Obua a zeptal se ho, pomalu a výhrůžně: „Co říkáte na odměnu v tuhle chvíli, pane soudce?“

„Takové chování je neslýchané!“ zakřičel Obu a vyskočil překvapivě energicky na nohy. V rukou se mu objevil meč a Heki uznal, že se spletl. Soudce už zbraň v ruce držel.

„Chápu to tak, že odměnu z vás nedostanu,“ Hekiho ruce i s pytlím vylétly do vzduchu. Do místnosti se vzneslo deset hlav, které rozevíraly ústa dokořán, jak toužily zakusit lidské maso.

Obu jen zaslechl, jak Heki zvolal: „Pozor, pane soudce, dnes přší smrt!“

Usekané hlavy nemrtvých banditů ležely a zanechávaly za sebou krvavou stopu. Jejich chrčení se neslo vzduchem jako zpěv démona, který přichází ukončit život poutníka, jenž se ztratil v lese, kde nikdo nemůže slyšet jeho výkřiky. Ohnivající hlavy, ďáblové bez těla, se snášely na soudce Obua, který ani nemáchl mečem. Překvapený Heki sledoval představení. Jediné kousnutí a sám soudce se promění v jednoho z nich. A přesto Obu neudělal nic, aby se bránil. Jen stál. Hlava, z které stříkala krev na všechny strany, se mu snesla k nohám a on ji neodkopl. Čelist klapala, jak se chtěla zakousnout, ale nemohla, protože lidská noha se tyčila příliš daleko.

Dalších devět hlav na cestě zkoušelo svoje štěstí.

Druhá dopadla na stolec a zničila všechno, co soudce Obu psal.

Třetí převrhla nádobu s inkoustem, který se rozprskl po podlaze jako výměšek sépie.

Čtvrtá se zakutálela pod stolec.

Pátá dopadla tak, aby ublížila. Obu meč nepoužil a ona se mu zakousla do boku.

Až po šesté hlavě se ohnal a zasekl do ní katanu.

Další čtyři dopadly na soudce nebo kolem něj. Heki dál klidně stál. Hlavám natočeným jeho směrem a chrčícím po jeho mase, nevěnoval jediný pohled.

„Jako samuraj musíte ctít kodex bušidó, soudce Obu!“ Netušil, jestli ho soudce, který se vkleče svíjel a snažil se zbavit zakousnutých hlav, vnímá, ale přesto k němu promlouval. „Čest je to, co samuraje odlišuje od obyčejných sluhů, a zároveň to z nás dělá něco víc než pouhé žoldáky. Jsme majetek pána, ale zároveň jsme jeho nejoddanější služebníci. Jako samuraj jsem kodex dodržoval, soudce, ale jako rónin, který zabil vlastního pána... Kdo bych vlastně byl? Nebo jinak. Co bych vlastně byl?“ Heki mávnul rukou. „Jednou mi můj mistr řekl, že není potřeba bojovat dlouhé minuty. Stačí jedno seknutí a je konec. Stejně je to s psaním. Proč plýtvat slovy, když všechno, co chci říct, můžu zachytit do sedmnácti slabik? Naučil mě umění haiku. Někdy ale člověk potřebuje mluvit, aby ze sebe dostal něco, co ho trápí.“ Ne, soudce ho nemohl vnímat. Právě si strhl jednu hlavu a nemožnými prsty se snažil zastavit krváčení. „Víte, soudce, já stále věřím v bušidó, věřím, že by se člověk měl chovat čestně. Když ale vidím takové šmejdy, jako jste vy, něco se ve mně zlomí. Můj mistr mluvil o spícím démonovi. Mám ho v sobě, a když ho něco probudí, je to on, kdo ovládá mé chování. Probudil jste spícího démona, soudce. Doufám, že ještě před smrtí stačíte pochopit, co za život jste vedl. Naděje v to nevládám. Koneckonců, tady už nikomu nepomůžete.“

CHARON

Heki se odmlčel a otřel si wakizaši o rukáv kimona, které stejně potřebovalo vyměnit. Díval se, jak soudce na zemi kvičí, neschopen se bránit. Jeho proměna by měla proběhnout rychle vzhledem k tomu, kolikrát byl kousnut. Rónin se rozhlédl po místnosti, zda neuvídí schránku, kde by se mohly skrývat peníze, ale nakonec se rozhodl odejít. Není zloděj a nestane se jím. A i pokud za práci nemá nic inkasovat, budiž dokonána.

Na zápraží soudcova domu se otočil k třesoucímu se muži, jehož úrad náhle skončil, a řekl: „Nejspíš bych vás měl zabít. Budete nebezpečím pro ostatní. Co z toho ale budu mít já?“

Už chtěl odejít, ale přece jen ještě dodal: „Pokud si vás město celou dobu drželo, zaslouží si svého soudce nadále.“

MARTIN ŠTEFKO

Autor a nakladatel. V roce 2014 si splnil sen, když vydal knihu Mrtví kráčí po zemi, svou románovou prvotinou. Od té chvíle věděl, že chce vydávat knihy, především tedy vlastní, ale také knihy jiných autorů. Proto založil nakladatelství Golden Dog, díky němuž se dala dohromady skvělá komunita hororových autorů.

HONZA VOJTÍŠEK ČERTOVA MÁŘÍ

I.

Nebe se smráká, šeří,
vší noha k zábavě běží.
Všechn život v jeden bod,
řadí se jak podle not.

Na vsi je veselí
a hudba hraje.
Do dvojic velí,
a láska zraje.

Mladí se vytáčí, párují,
staré hlavy v takt přikyvují.
Ve středu tanec se točí,
u stolů není místa, kam kdo vkročí.

Muzika ladí se
a vzduch se chvěje,
sudy tu prázdní se
a tržba se děje.

Mladíci volí si, vyzývají,
s dívkami ve středu se rojí.
U stolu vzadu však panenka sedí,
jak vši tancují smutně hledí.

Sama a přehlížená, trůní si v koutě,
každý pohyb sleduje s nadějí.
Nezájem mládenců trápí jí, rmoutě,
však smutkem ovanul, žalem mučí ji.

Máří jí říkají. Stará obecní panna.
Přes dvacet jár nosí již její ramena.
Hezká ani škaredá úplně není,
chasníkům její jméno však nijak nezní.

U stolu vzadu Máří se choulí,
poddává se smutku a vztek se v ní rodí.
Všichni tak veselí, to ji uvnitř bolí,
když ona bahnem zhrdnutí se brodí.

A zatímco potupa ohýbá jí záda,
– i ona by v kole vířila ráda,
i Máří by chtěla být ostatním rovna –
zloby žár je zpříma rovná.

Tu v očích najednou jí zablýskne,
do stolu uhodí širokou dlaní.
Postaví se, přes hudbu zavýskne
a hlas přehluší hudbu tónem odhodlání:

CHARON

„Vy! Všichni, co jste tady,
slyšíte co Máří vám radí,
hlavně však chlapci rozparádění,
co rozhodla, pro vaše pohrdání!

Jak Máří jmenuji se a dosud
byla jsem a pro vás se hlídala,
slušná a poctivá, jak chtěl osud,
natruc vám, najdu si, co jsem hledala!

Že v ničem dost dobrá nejsem vám,
já nevzdám se života, to přísahám.
Nezůstanu jako nějaká stará Gerta.
a provdám se vám klidně i za čerta.

Bude-li chtít a pro mě si přijde,
tady, před vámi, chasnící hanební,
já ruku mu dám a svatba vyjde.
Zatančím s ním si tanec svatební!“

Chvilí ticho znělo a svět nedýchal,
pak však sál se rozchechtal.
Burácivě, posměšně, celičkový,
a v Máří člověk byl maličkový.

Hlavu potupně sklonila,
otec i matka zrak od ní odvrátili.
V koutě přítmi se ztratila,
v tuto chvíli dceru svou ztratili.

Než však posměšky bolestné odeznít
mohly,
tu zvenčí zahřmělo a dveře se prohly.
Než hudba stihla se rozehrát,
vítr začal korbely ze stolů brát.

Panty vrzly, uřaly všecek smích,
muž, ba junák překrásný,
stanul ve dveřích rozlétlých,
až oči upřel naň každý přítomný.

Ostrou měl tvář a temné vlasy,
rty plné a rudé, až samy zněly hlasy.
Oči tak pronikavé až točila se hlava,
což odpřísáhla by každá přítomná děva.

Na sobě oblek jak na tělo ulitý,
světlo odrážel přímo do očí
jeden sám knoflík stříbrtý,
a každý viděl, jak duch v něm divočí.

Pohledem přelétl šířku místnosti,
zastavil jej až v rohu, kde stínu dosti.
Každého však jen lehce obhlédl,
než v přítmi obrys Máří opomenut
bledl.

Pak krokem viditelným sotva,
přesunul se k ní a rukou trčící,
přímo a jasně jako kotva,
vzval ji jako zkušenou tanečnici.

„Hoj, jak švarné dívčí.“
V Mářině srdci radost klíčí.
Rdí se, poposedá a ošívá,
ve tváři však životem ožívá.

Nakonec s úsměvem jeho ruku přijme,
s úklonou se hrda postaví,
přúchodem tanečnický i rodiče dojme
a švarnému junáku k tanci se nastaví.

CHARON

Tu mladík sáhne do šatů
a rozhodí hrstě dukátů:
„Hrej muziko do samotného rána,
ať baví se do úmoru Mariána!“

Když hudba se rozezní,
s úklonou mladík dívku protočí.
Oba tak společně líbezni
v kole se divoce roztočí.

V nástrojích hudba si lupe
pár po páru do rytmu dupe.
Suknice v letu si vlají
muzikanti jednu za druhou hrají.

A Máří točí se a s ní celý svět,
nechá se tanečníkem objímat,
a v záplavě slov jeho i celých vět,
novou vyhlídku přijímat.

Noc se v půli své zlomila,
Máří se konečně poznovu bavila.
V objetí a hloubce upřených očí
uvízla, utkvěla a všechno se točí.

Tu, již skoro k ránu, za rozbřesku,
znavená, šťastná, již moci neměla.
Sílu mužova šarmu, očí jeho lesku,
vlastně sama odmítnout nechtěla

a tak podlehla hlásku:
„Dostaneš vše, co chceš, lásku,
domov, nejednu kobyly vrání,
staneš-li se mou paní.“

Kolena změkla a svět na čas zmizel,
Máří pomyslela že propadla hraním
do osidel čarů a kouzel
a vše zmizí prvním kokrháním.

A tak rychle přikývla,
mladíkovi rty políbila.
S úsměvem a dychtivě,
po všech se ohlédla vyzývavě.

„Slyšte všichni jako jeden,
provolať mladík hlasitě.
„Toť brzy má paní, jí budu veden
a kdo ublíží jí, dojde k úbytě!“

Tu ozval se tichý smích,
kdesi z davu, jen lehce pích.
Junák však zpražil jej tak silným
pohledem,
že smíšek promluvil až kdesi před
polednem.

Nabídl mladík Máří rámě:
„Předved' mne k rodičům, má paní.
Jak sluší se každé dámě,
požádám o ruku hnedle v dobu ranní!

A vy!“ vzkřikl na ostatní okolo,
„Litujte bez ohledu na koho,
kdo povržlivě zhlížel tu na Máří,
za trest necht' se vám kůže všem spaří!“

I přišel ten trest jak vyřčeno bylo,
štípalo a pátilo, kam člověk nedosáhl,
nelibě se všem mužům na čas žilo,
po čase však se ostrý pocit stáhl.

II.

A byla svatba, veselka,
ves celou ovládla polka.
Všem bylo do zpěvu a radosti,
tabule prohýbaly uzené kosti.

Vše bylo, jak ženich slíbil,
koně, dukáty a velký dům.
Máří se věnoval i se jí líbil,
ona radostná, blíže svým snům.

Junák se vyšvihl a nijak nešetřil,
Máří vše snesl, k nohám jí položil.
Do domu nevěstu svou uvedl,
v dobrém světle se před rodiči předvedl.

„A tady, moje milá,
chci, bys šťastná, znovu a znovu
šťastně si po všechen čas žila.
Však sama naneštěstí, po jistou dobu,

Do světa musím já v jistý čas,
vždy po chvíli zas a zas.
Samotnu tě tu zanechám
však radostně pak vždy uhlídám.

Od tebe po čase odejít musím,
by svět v rovnováze zpříma si stál.
Musím se věnovat i jiným duším,
by každý hudebník radostně hrál.

Vydrž má milá samotu,
navzdory života drahotu,
přinesu vždy další dukáty,
dobře se budem mít. Já a ty.“

A Máří přikývla: „Chápu tě, muži,
obstarám dům náš i pozemky.
Ty z každé cesty dones mi růži,
a sebe přines, naší lásky oddenky.“

Mladík se usmál, ženu svou políbil.
„Dobře jsem vybral, ženu si zalíbil.
Neprohloupíš, život se na tě usměje,
nikdo jako ty, uvidíš, se tu nepoměje.“

Jak řekl junák, tak se i stalo,
přišel čas i odejel v svět.
Máří však času bylo málo,
než obešla hospodářství, každičkový květ.

Dlouhý čas utíkal a mizel v dále,
ve vsi muzikanti nejednou hráli.
Máří se starala, do dálav hleděla,
že však se muž vrátí, to jistě věděla.

Ostatní teď, za ní se otáčeli,
vyrostla Máří, celá se změnila.
Stav její, majetek i povaha, zvěděli,
již jinak na ní, na ženu, celá ves hleděla.

I mužík přijel po čase,
láska dvou znovu se napase.
I radost ve stavení veliká,
že by již houpala se v ložnici kolíbka?

Však za čas krátký,
manžilek se zase rozloučil.
Ach, jak je jeho běh vratký,
a do světa koutů opět vykročil.

Tu Máří, s úsměvem na tváři,
mávala v dál, čas zase navaří.
Ovšem se slzou v oku,
sejdou se snad ještě onoho roku.

III.

Po delším však čase,
ve vsi setmělo se zase.
Pohledy, úšklebky se vrátily,
Máří samotnou celou zneklidněly.

Tu zvečera jednoho dne,
kdy v sednici tiše vzdychala,
do dveří jako když tne,
tma do světla čtyři postavy vydala.

„Dejžto pánbů,“ z úšklebků mrazí,
„však byl-li to on?“ jeden z nich Máří k
zemi srazí.
„Kde teď je,“ pohrdlivý osten slova do ní
vrazí,
„když se teď nejeden poměje?“ košili na
stranu hází.

A zatímco jeden z nich na Máří se vrhá,
další se rozhlíží, na všechno oči své valí.
Ubrus ze stolu na kusy trhá
a drahé věci do nich balí.

„Nevrť se, vždyť jsi nás chtěla!
Dáš teď nám vše, co jsi měla!“
směje se násilník, nahotu její vítá.
Máří pod tělem bezmocně se zmítá.

Majetek z domu v balících mizí.
Máří se chvěje, pot po čele jí ztéká.
Tiskne se, tiskne k ní tělo jí cizí,
muž na ni funí a zběsile heká.

Tu zahřmí a dům v základech se otřese,
tělo útočné do výše se vznese.
Jakási síla jím mrští, až chvěje se,
do kouta bolestně celého odnese.

Ve dveřích stane manžel, obrovský,
ve tváři vztek a zloba z očí plane.
Pohledem i rukou máchne a jeden je na
trosky,
nevstane již, nevstane, ba ne.

Zbylí zlotřilci z místa v mžik prchají,
do všech stran v zmatku se vrhají.
A toho, kdo v pozadí otálí,
už se hlava po podlaze kutálí.

Dalšího chytá ruka rozezlená,
muž bolestí se v křeči kroutí,
rozechvěn padá na kolena,
kosti mu praskají, tělo se bortí.

Rudá krev stěny bílé zkrápí,
čas v tu chvíli zpomaleně kvapí.
Bezhlavé tělo k zemi se sune,
zlo domácího hledá hned jakési jiné.

Poslední již probíhá dveřmi,
manžel přískokem hned je u něj:
„Neutečeš trestu, věř mi.
Mě nevyhneš se, děj se co děj!“

CHARON

A pak ho táhne zpět celou halí,
k Máří, co stydlivě do hadrů se halí.
Před ní jej na kolena staví,
muž dusí se a sliny s krví dává.

„Omluvu ženě mé, pěkně bych prosil!“
pronáší manželův jemný klidný hlas.
„Té kterou na rukou bych nosil,
budeš se omlouvat zas, znovu a zas!

Neboť nechám tě žít,
na světě nechám tě být.
By každému byl jsi ukázkou,
jak umím to s pomlázkou,

když rozzlobí mě kdokoli
a na mou věc sáhne.
Na ženu mou, Máří, kdykoli,
rukou, pohledem, nad ní se nahne.

Vyříd' to světu tam,
ať stáhne se od našich bran.
A nechá, co naše je
neb ztmavne mu naděje!

Vyříd' všem, celému světu
ať stará se o sebe sám,
neb do krvavého těla jej zhnětu
kdo křivě pohlédne k nám!“

Tu spárem velikým, dlouhým,
drápne jej po tváři šrámem pouhým
a vypustí ven ze dveří,
kde muž vyděšeně prověří,

že je zase na svobodě
a může odejít, sám jediný po svých.
A po myšlenkové obrodě,
radostí krev z úst si odkých.

Manžel se usmál a Máří pokynul,
po tváři pomalu, jemně ji pohladil.
V obětí teplém s ní spočinul,
ona jen ohlédla se, jak si se vším poradil.

Rety jejich setkaly se,
on luskl prsty, oči potkaly se.
Do jeho hrudi schoulila hlavu,
věděla, oddechla, že byli v právu.

Za nimi zarachotilo, šelest ozvala se,
Máří zrakem do světnice se vrátila.
K úžasu svému zjistila, s překvapením v
hlase,
že čistotou jako předtím zase zářila.

Od onoho dne ves se jim vzdálila,
radost jejich soužití opět halila.
Ostatní dali jim pokoj a klid,
mohli jen pro sebe navzájem být.

HONZA VOJTÍŠEK

Autor, redaktor, editor, překladatel. Milovník a propagátor horroru a papírových knih. Píše hororové a erotické příběhy, někdy je kombinuje dohromady. Ne vždy jim úplně rozumí, ale rád čte filozofii a poezii. Tu druhou se občas pokusí napsat. Publikoval v antologiích, časopisech, vydal několik románů a povídkových sbírek, včetně dětského lepopela.

HOROR A PORNO AKO NEROZLUČNÁ MILENECKÁ DVOJICA

napsala: Mária Hanúšková

Erotiku a hororový žáner to k sebe tiahne už veľmi dlho. Tvorila nerozlučnú dvojicu možno aj preto, že v priebehu histórie sa na telesné pôžitky nahliadalo ako na hriech a dielo diabla. Pohanské rituály zahŕňali oslavy plodnosti, mnohí vyznávači rôznych božstiev (starodávnych či rovno satanských) dokazovali svoju lojalitu riadnymi orgiami, rovnako ako krvou alebo obetou zvierata. Je preto logické, že sa náš animálny inštinkt zobrazil aj v umení, najmä v súvislosti s hororom.

Sexuálny pud zohráva v našich životoch nesmierne dôležitú rolu. Na počiatku existencie človeka slúžil k zachovaniu ľudského rodu. Dá sa povedať, že život v tej dobe definovala jednoduchosť a priamočiarosť: museli sme len uloviť jedlo a rozmnožiť sa. Inými slovami, úspešnosť rodu homo sa určovala prežitím genetického materiálu v podobe potomkov. Staré dobré časy! A pretože nás má príroda v oblube, urobila z tejto činnosti ešte aj príjemnú záležitosť. Len čo sex prestáva byť pre človeka pravidelnou aktivitou, psychické a fyzické zdravie sa zhoršuje; viac zabúdame, horšie znášame záťaž, oslabuje sa imunitný a gastrointes-

tinálny systém, narušuje sa zdravý cyklus spánku. Sex je teda nielen príjemná činnosť zaistujúca prežitie rodu, ale aj zdraviu prospešná. Ergo, jediná námaha, ktorú si užívame. No nekúp to!

SLASŤ A ZÁHUBA

Skutočnosť, že sexuálny pud je jednou z najsilnejších hnacích síl nášho bytia, potvrdzuje aj extrémna popularita pornografického priemyslu. Slávny psychoanalytik Sigmund Freud predsa len udrel kliniec po hlavičke, keď tvrdil, že celá naša existencia sa točí okolo penisov a vagín, teda pocitu slasti. Nebudem vás zaťažovať jeho štádiami vývoja človeka, ktoré sa, veľmi prekvapivo, nazývajú podľa našich erotogénnych zón. Spomeniem ale jeho koncept eros a thanatos, teda pud života (slasti) a pud smrti.

Podľa Freuda sú eros a thanatos dve kľúčové hnacie sily človeka: predstavujú inštinkt života a smrti, symbolizujú zrod a deštrukciu. Dve protichodné sily v nekonečnom smrteľnom tanci kto z koho. Bojujú proti sebe celý život, zároveň sa vzájomne kombinujú a prelínajú. Eros ako boh lásky a plodnosti, Thanatos ako

manifestácia smrti, syn bohyně noci Nyx a dvojča boha spánku Hypnosa. Zatiaľ čo Eros rozdúchaval vášeň, Thanatos odnášal ľudí do podsvetia. Mytológia je v tomto prípade viac než príhodná. Podľa Freuda panuje medzi týmito dvoma silami silné napätie; thanatos nám umožňuje prežiť záchvev agresie a hnevu, pobáda nás riskovať, dosahovať ciele, vychádzať z komfortnej zóny a prekonávať prekážky, zatiaľ čo eros zaistuje pud prežitia, reprodukciu a spoluprácu s komunitou. Vzájomná interakcia týchto dvoch síl formuje naše správanie a to, kým sme. Sú v každom z nás, len v rozdielnej miere.

DEŠTRUKCIA A ROZKOŽ AKO PILIERE MEDICÍNY

Nemožno sa čudovať, že medzi najpopulárnejšie objekty nášho záujmu patrili vždy sex a smrť. Prežitie a ničota. Život a zatratenie. Ešte menší údiv by mala vyvolávať skutočnosť, že i medicína, šamanizmus a pohanské rituály sa obracali k týmto dvom pilierom našej existencie. Púšťanie žilou, pijavice, elektrošoky, rozklad ducha a mysle pomocou psychotropných rastlín, obety bohom v snahe zaistiť zdravie a úrodu, to sú len jedny z mála príkladov. Rovnako ako deštrukcia sa aj slasť využívala v liečení, teraz nech mi feministky odpustia, hysterických žien. Hystéria vychádza z gréckeho pomenovania pre maternicu (hystera). Páni Aristoteles a Platón verili, že príčinou hystérie je nedostatok sexuálnej

aktivity. Devy-hysterky mali podľa nich smutné, melancholické lono. Konkrétne Platón deklaroval, že žena je hysterická preto, lebo nemá deti a teda jej maternici chýba zmysel a naplnenie. Prežívaný stres následne spôsobuje zdravotné problémy v podobe hysterického chovania. Rovnaký pohľad mali aj Rimania, ktorí spájali tento ženský problém s chorobou maternice – a presne na tieto intímne partie cieľila aj liečba. Hysterické ženy sa jednoducho liečili masážami klitoris a vaginálneho otvoru. Chlapi na to prišli – ak začne ženská vymýšľať a nevprace sa do kože, potrebuje u(po)kojit! Feministky by protestovali, ale nikde som nenašla žiadne sťažnosti na danú procedúru.

NEBEZPEČNÁ EROTIKA

Vzťah medzi sexom, násilím a hororom vždy bol a doteraz je nesmierne komplexný. Mnohé kultové diela majú v sebe erotický nádych s podtónom vášnivej, ale s nebezpečenstvom smrti a zatratenia spojenej sexuálnej túžby. V *L'Inferno* z roku 1911 sledujeme zvíjajúce sa nahé telá v područí agresívnych démonov v Danteho pekle. Film *Hāxan* (1922) ukazuje problematiku čarodejníctva prostredníctvom obrazov nahých tiel a lačného jazyka samotného Satana. V dvadsiatych a tridsiatych rokoch spájali umelci a režiséri násilie s rúhaním sa vo forme sexuálneho obsahu. Morálke odporúčajúce erotické myšlienky a túžby zobrazovali skôr symbolicky v podobe animalis-

tických, hrôzu vzbudzujúcich monštier, ktoré lákali na opojné podľahnutie všetkému zakázanému. Či už ide o *Nosferatu* (1922, 2024), grófa Draculu, Gill Mana z *Creature from the Black Lagoon* (1954) alebo Cenobitov z *Hellraiser* (1987), iskra erotična sa rozohrela v mnohých hororových kúskoch.

NÁVRAT K ANIMÁLNEMU V PODANÍ CRONENBERGA

Samostatnú kapitolu spojenia strachu a erotiky tvorí slávny David Cronenberg, ktorý je majstrom zobrazenia vzťahu medzi sexom, násilím a hororom. Spomeňme napríklad *Crash* (1996) alebo *Shivers* (1975). Prvý z menovaných filmov predstavuje jedincov schopných vyvrcholiť len pri dopravných nehodách. Druhému kúsku dominuje vedec s vierou, že ľudský druh stráca prirodzené inštinkty vplyvom používania mozgu. Vyrobí preto parazita, ktorý posilňuje sexuálnu túžbu a z človeka sa razom stáva animálny tvor rodu homo, akého som spomínala na začiatku (množiť sa a jesť). Síce sa Cronenberg nebojí použiť bodyhororové prvky, smelo sa pohráva aj so sexuálnym elementom,

čím dokonale kombinuje erotiku s hororom. Úchylné? Jednoznačne! Presne preto ho milujeme.

ROZKOŠ AKO NÁSTROJ ZÁHUBY

Hranica medzi hororom a erotikou je veľmi tenká, práve preto sa s ňou dá tak nádherne pohrať. Láska často spôsobuje nepričetnosť, orgazmus vyvoláva šialenstvo, rozkoš dláždí cestu do zatratenia. Tak prečo by sme sex a trýzeň nespojili v jedno? Mnohým hororovým kúskom sa to podarilo priam brilantne. Spomeniem *It Follows* (2014), v ktorom sa kliatba v podobe „večne sledujúcich a nasledujúcich“ prenáša pohlavným stykom, démonické *Infinity Pool* (2023) o nekonečných možnostiach, životoch a existencii bez následkov, skvelé *Americké Psycho* (2000) pohrávajúce sa s realitou a šialenstvom, či kultové *Rosemaryino dieťa* (1968) o materskej láske a uctievaní diabla. Režiséri a scenáristi však zašli ešte ďalej a do popredia postavili samotné genitálie ako vražednú zbraň. Nuž, sex môže zabíjať, v tomto prípade doslova. Do tejto kategórie spadá napríklad *Tetsuo* (1989)

s kultovou scénou prebodnutia ženy kovovým penisom rotujúcim ako vrták, alebo *Teeth* (2007), v ktorom zohráva hlavnú úlohu ozubená vagína mladučkej veriacej panny. Nemôžem nespomenúť taktiež *Welcome Home Brother Charles* (1975) o pomstychtivom čiernom mužovi, ktorý penisom hypnotizuje a následne škrtí manželky svojich trýzniteľov. Nevynechajme ani *Bad Biology* (2008) o polmetrovom utekajúcom penise a sexuchtivej dáme, ktorá do pár minút od styku porodí (ktovie čo), alebo *Someone is knocking at the door* (2009) o démonických milovníkoch rozkoše a smrti – a monštruóznom penise. Niektoré z menovaných sú úsmevné, iné pôsobivé, jedno sa im však nemožno uprieť: nie sú prvoplánové a medzi riadkami skrývajú zaujímavú myšlienku.

SEXUÁLNE ZIMOMRIAVKY NA STRÁNKACH KNÍH

Prejdime však k hlavnej hviezde programu: paso dobre prvotriedneho porna s hororovým matadorom. Keď som si robila prieskum pre tento článok, ani vo sne by mi nenapadlo, na aké bizarnosti natrafím. V priebehu pár týždňov som videla viac poprsia a iných partií ľudského tela (vrátane rôznych tekutín), než za svoj celý život. Až sa divím, že ma v nočných morách nenaháňal gigantický stoporený úd za malebných zvukov erotického stonania – jeho, samozrejme. Nočnou morou sa však stalo všetko to nekvalitné ho-

rorové porno, ktoré vyvolávalo skôr úžas a úsmev na tvári než vzrušenie. Aspoň u mňa, ale proti gustu...

Začnime niečím jemnejším. Ako som spomínala, spojenie erotiky a hororu nájdeme v mnohých klasických dielach, jedným z nich je aj predchodca *Dracula*, kniha *Carmilla* z roku 1871 od Josepha Sheridana Le Fanua. Toto dielko mnohí interpretujú ako prvú lesbicko-upírsku romancu vďaka nočným scénam vampírskej aristokratky a jej nevinnnej priateľky. Jedným z najslávnejších predstaviteľov tohto žánru, a síce spojenia porna, hororu a bizarra, je Carlton Mellick III: stačí sa pozrieť na obaly a názvy jeho kníh (*Zbo-uchnul jsme Satanovu dceru*, *Strašidelná vagína*) a presne viete, do čoho idete. Podobného razenia sú *Sukuby* od Edwarda Lee – nechutné, zvrátené, napriek tomu geniálne so zaujímavými postavami a explicitným obsahom, okorenené mytológiou. Autori milujú experimentovanie a prelínanie žánrov nie je žiadna novinka. Nádyh hororovej atmosféry s riadnou dávkou drsného sexu nájdeme aj v dark romance *Její duše napospas* od Harley Laroux.

PORNO NA DOSAH RUKY

Pri knihách ešte zostaneme, pridáme len trocha chilli papričiek. Pre erotický horor nemusíme chodiť ďaleko, je bližšie, než by sme čakali. Dôkazom je poľský román *Městečko*. Robert Cichowlas a Lukasz Radecki v ňom spojili slovanskú my-

tológiu s drsnými hororovými scénami a úchylným erotickým obsahom. Ak sa vám zdvíha žalúdok pri predstave horiacej sviečky vo vagíne, dobre popremýšľajte, či si český preklad od vydavateľstva Golden Dog zakúpite. Zlatý havko má však mlsný jazýček, erotické hry s Poliakmi mu nestačili a preto si vytvoril zbierku vlastného, česko-slovenského erotického hororu: *Když hrůza laská, po kůži běhá mráz*, ktorá vyšla tento rok.

Jemnejšia, no rovnako temná a atmosférická je aj poviedka *Hostina v Serpentii* od slovenskej autorky Zusky Stožickej, ktorú môžete nájsť v šiestom čísle nášho časopisu Charon.

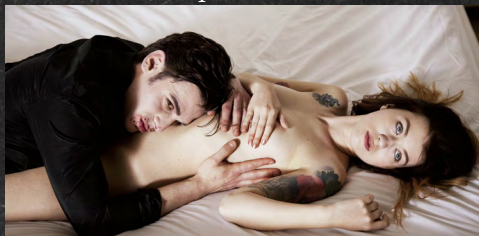
KEĎ MUŽSKÝ PENIS NESTAČÍ

Kapitola sama o sebe je tzv. monster erotica. Krátke príbehy párenia človeka s príšerami sú nesmierne zábavné, a svedomie mi nedovolí nechať si ich pre seba. Snáď mi odpustíte, ale musím sa podeliť o tento kvalitný subžáner, v ktorom nájdete knihy typu *Horny Minotaur* od Nikity King, *Space Raptor Butt Invasion* od Chucka Tingla, alebo *Taken by a Billionaire Dinosaur* od Whitney Fox. Avšak pozor, posledná menovaná kniha je druhá časť s podtitulom *Jurassic Boner*. Pokiaľ nie je angličtina pre vás neznámym jazykom, už len z titulného názvu (nehovoriac o anotácií) pôjdete do koľien. Priznám sa, že som čítala *Taken by the Pterodactyl* od Christie Sims: hlavnou hrdinkou je pastierka oviec, ktorá zachrá-

ni stádo tým, že sa desivým monštrum nechá uniesť. V jeho hniezde však zistí čudnú vec – ten pterodaktyl má celkom pohľadné prirodzenie a pretože je len obyčajná deva, ktorej údy nie sú lahostajné, zvlhne. Čo si všimne náš pán pterodaktyl. A ten taktiež nie je imúnny voči ženským zbraniam. Nebudem klamať, bol to zážitok. S Christie Sims by som si rada poklebetila pri pive a prebrala zdroj týchto fantázií.

DRSNÉ FANTÁZIE NEŽNÉHO POHLAVIA

Všimli ste si, že o sexe s monštrami píšou prevažne dámy? Veru, ani nežnému pohlaviu nie je hororová erotika cudzia. A potom, že ženy nepozerajú porno! Z tohto omylu nás už pekných pár rokov vyvádza krásna Erika Lust, režisérka vkusných pornografických kúskov, v ktorých zmenila pozíciu žien z nástrojov na uspokojenie muža na dominantné aktérky užívajúce si rozkoš plnými dúškami. Svoju priezvisku robí skutočne dobré meno. Ani ona sa nebála spojiť sex s temnom, výsledkom je jej pornografický kúsok s názvom *Can Vampires Smell My Period?* (2016) Spoiler – áno, môžu.

CHARON

Veľmi podstatnou osobnosťou pornografie a hororu je Roberta Findlay. Táto dáma sa preslávila radikálnymi námetmi, ktoré postavila do kontrastu s vtedajším štandardom porno produkcie. Jej film *A Women's Torment* (1977) je sondou do duše psychicky chorej ženy, ktorú príbuzní odpracú do opusteného plážového domu. Samota však hlavnej aktérke nepomôže tak, ako očakávajú; naopak, prehĺbi sa psychóza a halucinácie, čo vedie k strate zábran v naplnení jej patologických chútok. Na tejto snímke je zaujímavé, že herečka v hlavnej úlohe Tara Chung v priebehu natáčania utiekla s hlavným osvetľovačom. Režisérka sa tým však nenechala odradiť, vytasila svoje prednosti a zvyšok filmu dohrala sama. Mimochodom, vraví sa, že vyznávačov svojich filmov označovala za vyšinutých magorov. V erotickej sfére sa pohybuje skutočne zaujímavá sorta ľudí.

V MENE OTCA, SYNA I ÚDU SVÄTÉHO

Ak by sa niekto mohol korunovať za kráľovnú hororových pornografických paródií (hoci ako paródie to tak myslené zrejme nie je), tak je to Joanna Angel. Táto maličká, 150 cm vysoká pornoherečka si založila vlastnú produkčnú spoločnosť (*Burning Angel*), ktorá jej otvorila možnosť nahrávať alternatívne kúsky. A je sa veru na čo pozeráť, ak máte silný žalúdok. Joanna by si zaslúžila vlastný článok, pretože jej hororové paródie rozhodne stoja za to.

Spomeňme napríklad *Evil Head* (2012), *A very Adult Wednesday Addams* (2015), *I know who you fucked last Halloween* (2018), *Fuckenstein* (2012), a ako milovníčka hier musím spomenúť *Grand Theft Anal 10* (2007). Hoci jej kreativitu nesmierne oceňujem, jej diela sú súdo len pre najodolnejších. Pre potreby tohto článku (žmurk, žmurk) som si pozrela porno remake dvoch najslávnejších hororových kúskov, *The XXXorcist* (2006)

a *Re-Penetrator* (2004). Vyháňanie diabla v tomto prípade začína rovnako ako originál: kňaz príde k posadnutému dievčaťu, ktorým nie je nik iný než samotná Joanna. Dievča kňaza zvádza, a čo by ten neurobil pre dobré meno cirkvi! So slovami „forgive me father, for I am about to sin” sa rozhodne prekonať, a presne ako tušíte, nasledujúce minúty vidíme sexorcizmus v podobe divokej súložie za zvukov prazvláštneho nemelodického metalu. Dievčina je celá pokrytá zeleným slizom, ktorý jej vyteká z každého, skutočne z každého otvoru, a o chvíľu je

CHARON

zelený nielen kňaz, ale aj jej matka. Po tomto zážitku som verila, že som videla už všetko. A potom prišiel *Re-Penetrator*. V hlavnej úlohe opäť Joanna, ktorú privedie späť k životu sexuchtivý vedec. Oživená žena si zo záhrobia priniesla aj extrémny apetít, a o chvíľu jazdí na lekárovom úde ako besná. Experiment sa však vymkne z rúk a divokú súlož si milienka spestrí vyťahovaním čriev svojho oživovateľa. Čo jej nezabráni dokončiť, čo začala, samozrejme. Joannu skrátka nenávidíte alebo milujete, ja osobne budem na tento filmový zážitok spomínať hádam do konca života.

HOROROVÉ KULTOVKY V PORNOGRAFICKOM ŠATE

Pokiaľ ste presvedčení, že Joannine kúsky sú tým najúsmevnejším bodom tohto článku, rada vás vyvediem z omylu. Pornografických paródií na kultové hororové filmy je hneď niekoľko, a už len pri čítaní názvov som mala problém nevyprsknúť kávu na monitor. Napríklad *The Human Sexipede* (2010) nám ukazuje spleť tiel v polohe, ktorá je uspokojujúca

pre každý článok ľudskej sexuozky, *The Hills Have Thighs* (2010) zase ponúka miesto šialenej rodiny roztúžené stehná. Kultové *Akty X* (v angličtine *X-Files*, 1993–2018) sa dočkali viac než dvojhodinového remaku *The Sex-Files* (2009), kde Mulder a Scullyová riešia vraždy mužov zabitých pri sexe. Záujmu režiséra Roba Rottena neunikol ani slávny *Leatherface*, avšak namiesto motorovej píly spôsobí v Texase masaker s vibrátorom (*Texas Vibrator Massacre*, 2008). Mojim víťazom (a snom každej ženy) je však Freddy Krueger vo filme *A wet dream on Elm Street* (2011). Tento spále-

ný fešák má na rukavici namiesto nožov vibrátory a dievčatá uvádza orgazmom do kómy. A vraj dokonalý muž neexistuje! Síce to znie skutočne bizarne, ale film má aj celkom premyslený dej, a dokonca bol nominovaný na XMAS a AVN Awards v kategóriách najlepšia réžia, scenár, make-up a sólo sexuálna scéna. O prvých troch kategóriách by sa dalo polemizovať, ale za sólo scénu na stole s Freddyho rukavicou si dotyčná hereč-

CHARON

ka rozhodne mala odnieť cenu. Ehm, ehm, dobre sa na ňu pozeralo, priznávam.

V HLAVNEJ ÚLOHE: BIZARRO

Koketovaniu s erotikou sa nevyhol ani nechvalne známy Ed Wood, držiteľ ceny Golden Turkey za najhoršieho režiséra všetkých čias. V roku 1965 vypustil do sveta *Orgy of the Dead*, ktorým dostal svojej povesti. Ak vás zaujíma, čo sa stane s hriešnicami po smrti, Ed vám to v tomto kúsku ukáže: celú večnosť musia tancovať pre vládcu mŕtvych. 92-minút natriasajúcich sa nahých žien, poskakujúcich prs a to všetko za sprievodu hudobného podmazu, ktorý neodpovedá rytmu tanečníčok. Ed nútil herečky triasť sa na úplne inú muziku, než dal do filmu, a výsledok je skutočne bizarný.

Keď sme pri bizáre, nemožno sa diviť, že spojenie porna a hororu plodí bizarnosti najvyššieho rázu. Vo filme *Nightdreams* (1981) robia vedci pokusy na nadržanej dievčine, a jej surreálne pornosny rozhodne stoja za to. Ak túžite vidieť chlapa prezlečeného za hrianku hrajúceho

na saxofóne, alebo muža v krabici od keksov, vrelo odporúčam. Netrvá dlho a ruku (a iný úd) k dielu pridá aj samotný Lucifer. Osobne by som vyzdvihla aj kúsok *Thundercrack!* (1975), v ktorom sa skupina neznámych ľudí uchýli pred búrkou do opusteného sídla. Rozprávajú si bizarné príbehy – a bizarne súložia. Koho by napríklad nevzrušil chlap v svadobných šatách, alebo sa ubránil hriešnym predstavám pri pohľade na sex s gorilou či umelou vagínou? Žena, využívajúca uhorku ako dildo je to najnormálnejšie, čo uvidíte.

ROZPRÁVKA PRE DOSPELÝCH

V období, keď boli bobry ešte chránené a muž musel broskyňu hľadať v hustom poraste, ešte chvíľu zostaneme. Sprzneniu sa nevyhli ani rozprávky; na motívy *Alice v Krajine zázrakov* natočil Jonas Middleton v roku 1976 surrealistický hororovo-pornografický psycho film *Through the looking glass*. Pojednáva o znudenej žene, ktorá sa rada uspokojuje pred starým zr-

CHARON

kadlom. Nič však nie je zadarmo: zrkadlo je brána do inej dimenzie, sexuálneho pekla, v ktorom má samotný vládca podobu otca hlavnej hrdinky. A áno, hádate správne, dôjde aj na incest.

Ako vidíme, horor a porno dokážu spolu šialene krásne koexistovať a k spoločnému gangbangu prizvať aj mnohé iné žánre. Hoci sa môže zdať, že tento čudný a netypický mix neprináša svetu nič objavné, opak je pravdou. Ja osobne (po prvotnom šoku) som sa sledovaním lietajúčich robortkov a detailných záberov na rôzne časti tela a vnútorností nesmierne bavila. Síce je pravda, že oproti niektorým snímkom je béčkový žánér oscarovým nominantom, nachádza si svoje široké publikum a mnohé z kúskov sa stávajú kultom. Verte či nie, pornografické horory ma dokázali aj inšpirovať k hrubému

konceptu rozprávky Kráska a zvieráč, čo si na tomto mieste, čierne na bielom, nechávam patentovať.

Nápad na článok o horore a porne vznikol veľmi spontánne. V jednom z predchádzajúcich čísel nášho časopisu som písala o Draculovi a jeho zobrazení v rôznych žánroch. Nemohla som opomenúť ani porno priemysel, konkrétne film *Dracula Sucks* (1978). Len čo som článok odovzdala, napísal mi náš šéfredaktor Rado Kozák ako ľutuje, že nemáme z filmu fotografie, ktoré by sme mohli použiť. Reč prišla na pornografické hororové paródie, aké sme videli a na to Rado poznamenal: „Ale to je skvelý nápad na článok!“ A tak sme tu. Dostala som nesplniteľnú úlohu napísať kvalitný článok o nekvalitnom porne. Splnila som ju? Posúďte sami.

ANDREJ KOLLÁRIK

PRIŠLI SME SA ŠÍRIŤ

ilustroval: Andrej Práznovský

Pondelok

Bolo ráno. Medové slnko vystieralo prsty pomedzi paneláky, v povetrí sa hojdal závan pokosenej trávy, vzduch bzučal a štebotal. Marek si pripadal neprístojne. Vkročil na dláždený chodník pri gymnáziu a premýšľal, či sa takto cítili všetci.

Ako takto?

Naho. Hlúpo. Zraniteľne.

Pulz sveta, do ktorého patrilo, nebol hmatateľný. Marek nemal na tvári rúško, a nemal ho ani chlap z údržby mesta, ktorý zametal odpadky pri lavičke. Obďaleč sa objímali stredoškólači, tlačili sa do autobusu a nezдалo sa, že by ich niečo trápilo. Pani, čo čakala pred výkladom, si hlasno odkašľala. Bez obáv zatrúbila do vreckovky. Nepekný zvuk vyrušil vrabce, ktoré sa škriepili o kúsok chleba. Vtáky stíchli a vklzli do tmy v korune nízkeho agátu. Hoci ich Marek stratil z očí, z nejakého dôvodu si bol istý, že ho pozorujú.

Nie, takto sa po covide necítili všetci. Možno takí, ktorí mesiace pracovali z domu, a sociálny kontakt ohľadali na občasnú návštevy najbližších potravín. Takí ako Marek.

„Dobré ráno, sused,“ zazvučal mužský hlas.

Mareka zamrazilo. Pred chvíľou síce počul za chrbtom kroky a automaticky zahol k okraju chodníka, no potom sa znovu stratil vo vlastných myšlienkach. Obzrel sa ponad plece.

Bob Marley.

Tak si zaškatuľkoval chalana, ktorého vídal pri paneláku. Mladík sa prisťahoval pár dní pred začiatkom pandémie, mal dieťa, manželku či partnerku, čivavu a dreďu do polovice chrbta.

„Zdravím. Tak sa konečne vidíme bez rúšok. Vlastne, vy ste asi nosili šatku.“

Sused sa pousmial a spomalil. „Hej. V práci si respirátor užijem dostatočne. Tomáš.“

Marek zagánil na ponúkanú pravicu. Rýchlo sa spamätal a potriasol rukou. Dúfal, že si chalana nič nevšimol. Na dlaní, ktorú Marek stisol, sa hemžili vírusy, stovky farebných guľôčok s vláknitými výbežkami, a Tomášovu tvár prekryval jasný červený nápis: *Vyhbajte sa fyzickému kontaktu.*

„Marek. Rád ťa spoznávam. A čo robíš, ak sa smiem spýtať?“

„Som záchranár.“

„Uff, tak to je v týchto časoch drsné.“

„To teda,“ pokrčil mladík plecami a ukázal prstom. „Odbočujem.“

Marek zažmúril do dialky. „Aha, zdravotné stredisko.“

„Hej, naša centrála. Ale ešte nejdem do práce, mám nočnú. Počuj, napadlo mi, neskočíme niekedy spolu von so psami?“

„No, to by bolo fajn, ale Bennyho si vzala ex. Zostalo mi po ňom len pol vreca granúl. Možno by som ti ich mohol... Ale nie, pre čivavu by boli priveľké.“

Tomášove pery sa scvrkli do tenkej linky. „To ma mrzí.“

„V pohode,“ mávol Marek rukou. „Uvidíme sa.“

Pokračoval smerom k železničnej stanici. Po pár metroch si uvedomil, že si nie je istý, čo chcel Tomáš povedať poslednou vetou. Čo chalana mrzelo – že sa rozišiel s priateľkou alebo že prišiel o Bennyho? Tak či tak, ani jedno nebolo v pohode. S Jankou strávil šesť rokov a Benny bol najlepší pes na svete.

Obzrel sa, no Tomáš už nebol na dohľad. Uškrnul sa pri myšlienke, že suseda možno mrzela veľkosť zvyšných granúl. Potom si spomenul, že s niektorými kolegami nehovoril osobne už takmer desať mesiacov, a pustil rozhovor z hlavy.

Utorok

Marek si striekol do úst sprej na zaspáva-

nie a čítal. Bolo pätnásť minút po jednej a on bol stále hore. Keď tretíkrát začínal tú istú stranu, lebo mu opakovane unikol význam textu, odložil čítačku na stolík vedľa posteľe. (*Veľkej, manželskej, poloprázdnej.*) Marekov mozog – na rozdiel od jeho tela – odmietal odísť z práce. Bez prestania sa vracal k zážitkom a scénam, premietal tváre, prehrával útržky rozhovorov.

Spustil nohy na zem a na okamih si užíval dotyk chladivej podlahy. Rozsvietil. Prešiel do obývačky a z dokrkvanej krabičky v zásuvke vytiahol cigaretu. Bežne si vystačil s nikotínovými žuvačkami, no raz za čas si doprial skutočný tabak. Zhrabol zapalovač a vyšiel na balkón.

Ulicu lemovali kužele mliečneho svetla. Rodinné domy spali, na panelákoch o kúsok ďalej žmurkalo niekoľko okien. Obloha bola studená, modročierne, na pravej strane sa oblačnosť roztrhala – asi aby umožnila vesmíru nazrieť na svet –, vľavo sa lenivo prevažoval hmlistý príkrov.

Vyfúkol dym. Všetci z kancelárie pribrali. On nie.

Keď sa ho pýtali, ako je to možné, tváril sa, že *to sa samo*.

Nepriznal sa k posilňovaniu, švihadlu, desaťtisícim úderom do vreca a stovkám videí o boxe, ktoré si pre to pozrel.

Ani teraz si nebol istý, prečo vlastne nepovedal pravdu. *Cítil sa previnilo?*

V práci tiež zistil, že nebol jediný, koho stále strašil koronavírus. Bezmenný chalán z IT sa premával po firme s respirá-

torom a gumenými rukavicami. Niektorí kolegovia sa usmievali, iní krútili hlavami a ťukali si na čelo. Marek ešte nezabudol, aký mal priebeh covidu, a nechal si svoj názor pre seba.

„Padá hviezda, niečo si želaj,“ zašepkal. Meteor nakreslil bledú linku, prudko zažiaril a... a pokračoval smerom k zemi?! Čiara preťala zalesnený hrebeň a potom sa stratila kdesi na svahu. Nemohlo to byť ďaleko od miesta, kde sa Marek so sestrou kedysi sánkovali.

Naslepo zatlačil cigaretu do popolníka. Netušil, či takéto veci bežne dopadajú na zem, mal však dojem, že keby sa to stalo, muselo by nastať čosi ako výbuch. Napínal uši aj zrak a po nejakom čase dospel k presvedčeniu, že to zrejme nebolo kozmické teleso. *Kto vie, čo vlastne videl. Možno len komusi zhorel dron. Zvláštna zábavka takto na noc, ale ľudia dnes vymýšľajú kadejaké sprostosti.*

Mal dojem, že sotva zatvoril oči, už ho zobudilo nutkanie na močenie. Nechcel vedieť, koľko je hodín. Keby zistil, že sa blíži ráno, určite by znovu nezaspal.

Keď vychádzal zo záchodu, zabľúdil očami k oknu. Zarazil sa. Na sánkarskom svahu z detstva bolo rušno.

Vrátil sa do kuchyne a vyšiel na balkón. Nemal okuliare, no rozoznal autá, červené a modré svetlá majákov a niekoľko tancujúcich bateriek. A ešte čosi zvláštne.

Vedel, že pozdĺž úbočia sa tiahne polorozpadnutá asfaltka, trochu z nej videl vo svetle predných svetlometov (asi) hasičského auta. Priamo na ceste stál predmet. Domček alebo búda. Možno iba väčšia škatuľa. Vpredu však bolo okno, z ktorého sa vylieval vejár protivného oranžového svetla.

Baterky sa roztancovali rýchlejšie. Dve alebo tri zamierili nepravdepodobnými smermi. Marekovi sa zamarilo, že zbadal pohybujúce sa tiene.

Potom všetko zhaslo. Svetlo zo škatule, majáky, vozidlá a aj baterky. Nastala úplná tma.

Prebehol do spálne po okuliare. Znovu si zapálil. Lietal očami po čiernom úbočí, prižmuroval oči pred dymom a nechápaivo krútil hlavou. Čo sa stalo, že v tej istej sekunde zhasli tri autá a všetky baterky? Prehrával si v mysli ten okamih. Čakal.

Hmlistá pokrývka sa tlačila doprava a zrezávala čoraz väčšiu časť zalesneného hrebeňa. Nižšie sa povalovala meravá, nepreniknuteľná noc. Trvalo tri cigarety, pokým Marek sám seba presvedčil, že sa môže vrátiť do postele.

Potreboval sa vyspať, ráno vstával do práce. Spánok neprichádzal. Ešte dlho premáhal nutkanie pozrieť sa z balkóna alebo niekam zavolať. Na svahu videl hasičov, ale aj ďalšie dve autá, jedno z nich mohlo byť zdravotnícke. *Bol v ňom aj Tomáš? Možno bol, veď mal ísť na nočnú.* Niekde v tej temnote sa pohybovali ľudia a riešili niečo vážne. Alebo bežné. Uisto-

val sa, že nech sa tam stalo čokoľvek, vysvetlenie bude jednoduché. Určite o tom budú všetci písať.

Kdesi v močiaroch nepokojného polospánku sa do Marekovho zátylku zahryzla zlovestná predstava: v tme okolo cesty ležali ľudia a nedokázali sa pohnúť.

Prebral ho budík. Jeho prvá myšlienka patrila nočnej príhode. Na obraz nehybných ľudí pri asfaltke si nespomenul. Malátne zamieril na balkón.

Väčšina svahu sa už kúpala v slnku. Nič nenasvedčovalo tomu, že sa hore čosi prihodilo. Ešte chvíľu pátral po kráteri na stráni – možno to predsa len mohol byť meteor – a potom si postavil na kávu.

V správach nenašiel ani zmienku. Na facebookovej stránke mesta sa anonymný používateľ pýtal, čo sa stalo na *Baranke*. Marek sa pousmial – áno, Baranka, tak to tam za detských čias volali. Pod príspevkom svietilo zopár lajkov, ale žiadna odpoveď.

Po káve sa rozhodol, že bude pracovať z domu. Včera kolegom sľúbil, že opraví dve sady testov, ktoré neprechádzali pre zmeny funkčnosti. Nebola to veľmi vďačná práca pre vývojára, ale potreboval na ňu pokoj a toho by sa v kancelárii nedočkal.

Užil pravidelnú dávku vitamínov; už chodieval medzi ľudí, takže pre istotu pridal céčko a dečko. Nazrel do chladničky a skriniek a nenašiel nič, z čoho by sa dal vyrobiť normálny obed. Vzal vrece s od-

padkami a vyrazil do obchodu.

Vyšiel zadným vchodom, ktorý bol bližšie ku kontajnerom. Ihneď ho zaujala ukričaná straka na stĺpe. Natáčala hlavu raz na jednu, raz na druhú stranu. Zdalo sa, že ju rozrušilo niečo medzi garážami a živým plotom. *Mačka?*

Tesne predtým, ako odvrátil zrak, zakopol.

„Je-žiš!“ zasyčal.

Na chodníku ležal mŕtvý ježko. Pri kontakte so špičkou tenisky vydal mlaskavý zvuk. Zvieratku chýbal kus hlavy a bolo roztrhnuté napoly.

Marek prehltol hrču v hrdle. Úkosom pozrel na ježka, neisto na tenisku a ponáhľal sa preč.

Vracal sa z obchodu a do tváre sa mu opieralo slnko. V taške mal špagety, hotovú omáčku – po krátkom váhaní vybral *arrabbiatu* –, kávu a čučoriedky. Hoci sa snažil nejest sladkosti, kúpil aj makové rožky. Nedokázal odolať teplému pečivu, ktoré rozvoňalo polovicu predajne.

Práve myslel na to, že ak stretne Tomáša, určite sa ho spýta na *Baranku*, keď ho naozaj uvidel. *To je náhoda!*

Mladý sused mal na sebe oranžové záchrannárske nohavice a tričko, kráčal opačným smerom a od Mareka ho delil sotva štvormetrový pás trávnik.

Marek sa zastavil a zdvihol dľaň na pozdrav: „Ahoj!“

Úsmev mu ešte chvíľu visel na perách, ruka pomaly klesla. Otáčal sa za Tomášom, ktorý ani len nespomalil. Marekov zmätok na moment prehlušila absurdná predstava, že mladík má brata, jednovaječné dvojča, a to len neodzdrazilo cudzieho človeka.

Nezmysel. Bol to Tomáš. Určite ho videl, ich pohľady sa stretli.

Potriasol hlavou. Nedokázal sa zbaviť pocitu, že v Tomášovom výraze zbadal niečo nezvyčajné. Nezvyčajné a akési cudzie.

Keď sa priblížil k paneláku, všimol si pod gaštanom pri prednom vchode čiernu vec. Najprv si myslel, že tam ktosi pohodil vrece s odpadkami, no s každým ďalším krokom si bol istejší, že sa mylí. Čoskoro nebolo pochyb, že vec má srst.

Oblíšiel ju oblúkom. Uvedomil si, že sa díva na psa s rozdrvenou lebkou a rozpáraným bruchom. Naplo ho na vracanie.

Otreľ si slinu, ktorá mu zostala visieť na brade. Za dvadsať minút narazil už na dve mŕtve zvieratá. *To nebolo v poriadku.*

Rozhliadol sa okolo. Nikde nikto.

Sklonil zrak k chudákovi pod gaštanom. Ihneď to oľutoval.

Z rany, ktorá sa ťahala takmer po celej dĺžke tela, kypeli vnútornosti. Karmínom zaliate povrazce pripomínali špagety s *arrabbiatou*, ktoré si chcel spraviť na obed.

Rozkašlal sa.

Siahol po telefón. Číslicovú klávesnicu

videl rozmazane, nepochyboval, že psíkovi ublížil človek. Volal stopäťdesiatosem. Prepojili ho na mestskú políciu, kde vysvetlil, čo našiel.

S hliadkou sa rozprávať nechcel. Počkal, kým sa objaví policajné vozidlo, a ponáhlal sa domov.

Streda

Marek sa posadil na posteli. Vedel, že už nie je utorok. Keď pred mnohými minútami odkladal čítačku, číslice na displeji ukazovali takmer poľnoc. Takže sa opäť príliš nevyspí.

Stiahol zo seba navlhnuté tričko a hodil ho na radiátor. Zistil, že v zásuvke zostala len prázdna krabička od cigariet, tak si vložil do úst aspoň žuvačku a odšuchtal sa na balkón.

Zdalo sa, že tu sa vzduch aspoň trochu hýbe. V záhrade domu, ktorú mal prakticky priamo pod oknami, sa išiel zblázniť pes. Zopár jeho kamarátov z okolitých dvorov mu nervózne odpovedalo.

Čosi sa dialo.

Podvedome zadržal dych. Očami pátral po okolí. Kvôli husto postaveným domom mal výhľad len na niekoľko úsekov ulice. V jednom takom úseku niekto kľáčal.

Postava bola otočená chrbtom a nad niečím sa skláňala. Verejné osvetlenie v tejto časti pamätalo azda aj komunistické časy a Marek prižmuroval oči, aby bez okuliarov zaostřil.

Neznámy – alebo neznáma – zmenil polohu. Mareka prepadol zlý pocit.

Jednak sa mu zamarilo, že na asfalte ležalo ľudské telo a jednak mal dojem, že sa okolo hlavy kľačiaceho zavlňili hrubé pramene vlasov. Také hrubé, až by sa dalo povedať, že išlo o dredy.

Osoba otočila hlavu.

(Naozaj to mohol byť Tomáš?)

Situácia náhle začala pôsobiť bizarné, spomalene, a Marek si pripadal ako v scéne zo surrealistického filmu. Hoci to v žiadnom prípade nemohol rozoznať, bol si istý, že sa mu domnelý Tomáš pozrel do tváre. V panike cúvol.

Nechtiac kopol do igelitky s prázdnyimi plastovými fľašami. Praskavý lomoz spôsobil, že sa mu ešte väčšmi zovrel hrudník. Čupol si. Snažil sa nedýchať príliš nahlas.

Trvalo asi dve minúty, kým sa odvážil vystrčiť nos.

Ulica bola prázdna.

Opatrne položil dlane na nerezovú zábranu, pripadala mu nezvyčajne chladná, a pozrel dolu do polotmy na chodníku. Preletel očami pusté záhrady, pozrel sa aj do kríkov, medzi brezy a k živým plotom. Pri detskom ihrisku nepravidelne blikala jediná lampa a psi už len občas štekli kdesi o niečo nižšie, kam nedovídel. Mohol by zavolať políciu. *Ale prečo?*

Sedel potme v kuchyni, ruky sa mu trochu triasli. V mysli sa mu rojili otázky, tancovali mu okolo hlavy a on ich nedokázal odplášiť.

Prečo by tam, dopekla, mal kľačať Tomáš?

Baranka, odvetila pohotovo akási autonómna časť Marekovej nervovej sústavy.

Prečo mu napadla Baranka?

Vzal telefón a zapol svetlo na digestore. Hľadal informácie. Uhrýzal makový rožok a vypil pohárik slivovice. Práve sa rozhodoval, či si dopraje ďalší, keď sa ozval tlmený zvuk.

Započúval sa.

Neprichádzalo to od susedov. Schodisko. Zdalo sa, že niekto stúpa hore.

Kroky ustali.

„KLOP, KLOP, KLOP!“

Marek sa strhol. Z fľaše, ktorú držal, vyšplechlo trochu tekutiny. V hlave mu ako ozvena rezonovali údery na dvere. Ak existoval rozumný dôvod, prečo by mal teraz niekto otravovať, nevedel o ňom.

Zatajil dych. Zabodol oči do stropu. Dúfal, že ak sa nepohne, nezvaný hosť sa odprace.

„KLOP, KLOP, KLOP!“

Pomaly odložil slivovicu, dlane si pritlačil na temeno. Pár sekúnd bojoval s návalom adrenalínu. Vstal a jemne stlačil vypínač svetla na digestore. Keď si oči privykli na šero, prekradol sa cez chodbu.

Priložil ukazovák na kryt priezoru. Ruka sa mu chvela. Desil sa toho, že nemilá návšteva každú chvíľu zaklope znova. Nemohol čakať. Odsunul priezor a pozrel von.

V prvom okamihu odmietal uveriť, že za dverami stojí Tomáš.

Jeho oči sa ligotali ako vianočné ozdoby.

Dredy sa mu ježili na všetky strany. Tvár mal kamennú. V špinavom prívite zaprášeného svetidla na schodisku vyzeral ako prízrak, ako vúdú mátoha, ktorá sem zabľúdila z nejakých dávno stratených storočí.

Sused zdvihol zrak k priezoru.

Mareka niečo zarazilo, niečo tesne pod prahom vedomia. Už to takmer vytiahol na povrch, vtedy však cvakol spínač a mátoha sa rozplynula do čiernoty.

Marek pustil kryt a cúvol.

Čo to sedelo na Tomášovej tvári? Hoci mal tú vec stále pred očami, nedokázal ju pomenovať.

Vedel, že o ňom Tomáš vie, napriek tomu pokračoval v hre na mŕtveho chrobáka. Sotva dýchal. Nehýbal sa. Čakal. Spozna dverí sa neprestával plaziť pocit nebezpečenstva.

Po chvíli – ale mohlo to pokojne trvať hodiny – započul kroky. Mátoha sa konečne vracala dolu schodmi.

Ponáhľal sa do kuchyne. Napil sa rovno z fľaše.

Modlivka?

Mareka v zlomku sekundy opustili driemoty. Posadil sa na posteli. To bolo ono.

Tie veľké oči, tá zvláštna, hranatá, možno až trojuholníková hlava...

Modlivka.

Zreteľne si vybavil si obrázok z facebookovej skupiny pre milovníkov prírody.

Niečo v Tomášovom mátožnom výraze pripomínalo dravý hmyz. A to niečo bolo predovšetkým bezcitné.

Mrazivé zistenie uviazlo Marekovi v hrudi. Kvasilo v ňom presvedčenie, že to, čo sa stalo Tomášovi, súvisí s udalosťami na *Baranke*.

Ale čo sa tam vlastne stalo?

Štvrtok

Marek si nahlásil dovolenku. Prakticky nespál, v práci by z neho aj tak nič nebolo. Chcel si trochu oddýchnuť, ale od piatej iba snoril po byte, hľadel z balkóna a rozčuľoval sa, že nikto nezverejnil žiadne správy o *Baranke*.

Napokon sa rozhodol, že sa tam skočí pozrieť.

Štveral sa do svahu. Cestička bola úzka, neudržiavaná, zo strán ho štekľil, prhlil a pichal ešte kde-tu orosený porast. Hradba liesok a iných stromov, ktoré nepoznal, mu bránila vo výhlade, vedel však, že sa čochvíľa dostane na asfaltku. Zastavil sa až hore.

Cesta vyzerala zhruba tak, ako si ju pamätal spred mnohých rokov: jej povrch bol drsný a rozlámavý, v dierach sa hromadilo lístie a nepoddajná tráva.

Napravil si tričko, ktoré sa mu nalepilo na chrbát, otočil sa k mestu. Našiel svoj panelák, podlhovastú budovu vo farbách *Prima banky*, potraviny na rohu... Pokú-

sil sa odhadnúť, na ktorú stranu sa vydať. Doľava. Bol si takmer istý.

Hneď za prvou zákrutou zbadal sánkarskú dráhu z detstva. Dnes by sa tu už sánkovať nedalo. Všetko zarástlo krovínami a bodľáčim a uprostred svahu trónila miniatúrna zelená chatka obohnaná plotom.

Odniekiaľ sa vynorila dvadsať rokov stará, takmer zabudnutá spomienka.

Videl sestričku, ktorá za ním zaostala, potahovala nosom a štiplavý vietor jej natriasol brmbolce na ružovej čiapke. Na rukách mala Marekove obrovské rukavice, pretože tie jej boli úplne premočené. Ponúkol sa, že ju potiahne domov...

Ďalej sa nedostal. Do oka ho pichol krátky odraz svetla.

Pohýbal hlavou.

Bolo to tam znova. V tráve asi o päť metrov ďalej ležalo čosi lesklé.

Baterka.

Jedna z tých, ktoré vtedy v noci zhasli. Obracal ju v rukách. Vyzerala draho, buď policajná alebo záchranárska.

(Tomášova?)

Prístroj mal dva LED indikátory, jeden z nich ukazoval stav batérie. Marek ich začlonil rukou. Nič.

Na jednej strane bolo skvelé, že nevidí až tak zle a že si v tú noc všetko nevymyslel, na druhej strane – čo to, dopekla, znamená?

Potom ho upútal sčernetý flak na ceste. Niečo tam zanechalo kruhovú stopu a bolo to buď veľmi horúce, alebo to rov-

no horelo. Marek si obzeral svetlý kruh uprostred škvrny roztaveného a znovu stvrdnutého asfaltu.

Jasné, pristáli tu ufóni, uniesli Tomáša a ostatných použili na pokusy. Čo iné?!

Marek sa nebavil. Nevedel prečo, ale tá smiešna teória mu vôbec nepripadala smiešna.

Kráčal domov a niesol baterku. Mohla byť majetkom polície, takže by ju mal vrátiť. Niekam zavolá, uvidí. A možno sa aj dozvie čosi o tej noci.

Na lavičke za mliečnym vrúbkovým plastom rozoznal obrysy tela. Na krytej zastávke MHD pred domom občas prespával bezdomovec. Nikoho neobťažoval a nenechával po sebe neporiadok, Marek s ním nemal problém. Pozrel na zápästie, bolo desať hodín. Dnes si chlapík nejako prispal. V Marekovom podvedomí krátko blikla kontrolka. Mávol rukou akoby odháňal dotieravú muchu. Bezdomovec bude v poriadku.

Domovníčka bola háklivá na polepené dvere, na oboch vchodoch odjakživa strašil zožltnutý nápis: ZÁKAZ LEPIŤ PLAGÁTY!!! Aj preto Mareka prekvapilo, že vchod bol okrášlený hneď troma A4kami. Veľký obrázok na jednom z papierov hovoril jasne – hľadá sa stratená mačka. Na zvyšných boli fotografie ľudí. Marek si uvedomil bubnovanie tepu. Keď bol dostatočne blízko, spoznal tvár susedy, čo bývala o poschodie nižšie, a starého

pána z vedľajšieho vchodu. Zovrelo sa mu hrdlo, mal pocit, že sa dusí.

Prosíme o pomoc! Zuzana išla v stredu do obchodu a už sa nevrátila...

Nevideli ste nášho deda? Nosť načúvaci prístroj. Ak ho stretnete, musíte kričať. V prípade akýchkoľvek informácií volajte...

Marek odrazu vedel, že bezdomovec nebude v poriadku.

Dostalo ho to? Modlivka?

Siahol do kapsičky. Kľúče mu vykĺzli z drevených prstov a zazvonili na dlažbe. Z jeho priedušnice zostala len dokrkvaná slamka na pitie. Kútikom oka zachytil pohyb. Obzrel sa.

Zo zastávky sa hrabal bezdomovec. Liezol po štyroch. Ťarbavo ako pavúk, ktorého niekto zle trafil papučou. *Tie vyčnievajúce oči...*

Marek stiahol hlavu medzi pleciami. Zameral sa na zámok. Nahmatal kľúče. Nekonečne dlho hľadal v zväzku ten správny. Zastrčil.

Otočil.

Vnútri ho ovial zatuchnutý chládok.

Preletel chodbou. Šklbol rukoväťou na výťahových dverách. Povolili. Skočil dnu.

Hánkami jednej ruky búchal po tlačidle, nechtami druhej pomáhal dverám, aby sa zatvárali rýchlejšie. Keď sa šachta otriasla zvukom motora, oprel sa čelom o stenu kabíny a zavrel oči. Stúpал nepríjemne pomaly, ale s každým ďalším poschodím sa cítil lepšie.

Keď napokon odomkol byt, už si nepripadal taký zraniteľný. Bola to chyba.

Len čo prekročil prah, z úzkej chodbičky za výťahovou šachtou sa ozval šuchot. Nestihol sa zvrtnúť. Nasledoval náraz do chrbta.

Marek prepadol do bytu a pristálo na ňom čosi ťažké.

„Cvak, cvak.“

Ucítil neskutočnú bolesť. Bol si skoro istý, že ho niečo uhryzlo do krku.

Modlivka.

„Cvak, cvak, cvak.“

V Marekovej mysli ako maják zažiarila jediná myšlienka – *bráň sa alebo zomri!*

Zaťal zuby. Mykol hlavou dozadu. Potom ešte dvakrát.

Podľa zvukov aspoň raz trafil citlivé miesto.

Agresor nevydal ani hláska, ale stratil rovnováhu. Marek zatlačil do podlahy. Pritiahol si nohy k bruchu. Kričal. Jednak aby si dodal odvahu, ale aj preto, lebo dúfal, že privolá pomoc. Z celej sily sa zaprel a zhodil zo seba nechutné bremeno.

Narovnal sa. Striaslo ho.

Pred ním stál Tomáš. Len vyzeral... inak.

Marek si pretrel upotenú tvár. Bolo mu jasné, že nemá kam ujsť. Zaujal boxerský postoj. Pravou rukou si tlačil na zranenie, ľavú držal pri brade. Bolesť sa mu pokúšala podlomiť kolena.

Tomáš sa pozviechal. Päťou zabuchol dvere. Pripomínal terminátora, ktorý neďbá na prekážky a ide za svojím cieľom.

„Pomóoc!“ škrečal Marek a hlas mu preskakoval. „Pomóoc!“

„Cvak, cvak.“

Tomáš vyštartoval. Prsty mal skrivené ako pazúry dravca.

Marek sa vyhol širokému úderu. Ukročil do strany a pravačkou zasiahol Tomáša do spánku. Útočník sa zatackal. Priskočil. Rozohlnal sa znovu. Marek stál pri stene, už nemal miesto na úhyby. Blokoval.

Predlaktie mu zabrnelo, náraz bol neveriteľne silný.

Bleskovo uštedril modlivke zdvihák na bradu, čím si otvoril priestor pre rýchly hák ponad ruku.

Päsť dopadla na rovnaké miesto ako prvý úder, na ľavý spánok. Marekovi sa zamarilo, že pod hánkami čosi povolilo. Tomáš akoby na moment zamrzol vo vzduchu.

Potom sa sklátil na zem. Nanešťastie zablokoval dvere. Takmer okamžite sa začal hrabať na nohy. Nebolo pravdepodobné, že by sa Marek cez neho dostal.

Vbehol do kuchyne. Z háčika na stene strhol sekáčik.

Znetvorený sused skočil.

Marek sa zvrtol v poslednej chvíli. Ocelovú čepeľ poslal smerom k Tomášovým dredom.

Chrupla kosť. Marek pustil rukoväť.

Na sekundu zaváhal, akoby odmietal uveriť, že naozaj trafil. Potom preskočil telo a vytrielil z bytu.

Schody bral po štyroch, prakticky visel na zábradlí. Kričal o pomoc.

Na treťom poschodí stál vo dverách protivný sused, čo nikdy neodzdrazil.

Mal na sebe kárované trenírky a v kútku úst cigaretu.

„Volaj stopäťdesiatosem!“ zahučal Marek a ďalej skákal dolu schodmi.

Vyletel na chodník. Prebehol cez trávnik. Zastavil sa za cestou.

Svet sa rozmazal.

Panelák sa náhle týčil až príliš vysoko, zelená farba na fasáde zosivela. Obloha bola čistá, no v Marekovej vyčerpanej mysli sa o budovu trieštili nedozerné kolóny popolavých búrkových mračien.

Fučal. Očami hypnotizoval vchodové dvere.

Siahol po telefón. Chvíľu neveriacky hľadel na displej posiaty pavučinou prasklín. Ťobal doň prstom, no mobil sa nerozsvietil.

Zamieril k panej s kočíkom, ktorá stála pri parkovisku.

„Prosím vás, požičiate mi mobil?“ volal na ňu z diaľky. „Prosím, je to súrne!“

Pár krokov pred mamičkou zaspätkoval. Padol na zadok. Veľmi chcel veriť, že sa mylí.

Zdvihol zrak. Zaclonil si oči, pretože proti slnku dobre nevidel.

Mladá žena bola pohryzená. Jej dekolt sa leskol tmnou červeňou.

Pokúšal sa niečo povedať, no z úst sa mu vydral iba chripot. Myslel sa mu zaplnila hlasom, ktorý opakoval: *Pozor, modlivka!*

Niekoľkokrát sa odsunul päťami dozadu. Vyskočil na nohy.

Zakopol.

Znovu sa postavil.

Utekal.

Srdce mu poskakovalo až kdesi pod bradou; búšilo tak prudko, až sa bál, že ten zvuk priláka pozornosť.

*Zdalo sa mu to, alebo naozaj započul cva-
kot?*

Prinútil sa otočiť hlavu. Mamička hľadela opačným smerom.

Minul rad obchodov a schátralé bytovky na konci sídliska a vbehol na lúku. Porast mu bičoval spotené píšťaly. Jednou nohou stúpil do diery, ktorú zrejme vyhrabalo nejaké zviera. Z členka mu vystrelila bolesť, no takmer ju nevnímal. To, čo ho pri každom kroku bodalo v mieste uhryznutia, bolo omnoho horšie.

Zamieril k husto zarasteným kopčekom na kraji trávinatej plochy. Potreboval si oddýchnuť. A potreboval plán.

Sedel v kríkoch. Dych sa mu vracal do normálu. Kde-tu vystrčil hlavu, aby skontroloval, či niekto nejde v jeho stopách.

Na zranenie si nedoviedel, hodilo by sa mu zrkadlo alebo funkčný mobil. Stisol pery a opatrne miesto ohmatal. Vyzeralo to zle, pod prstami cítil masívnu opuchlinu.

Jemne pritlačil.

Ozvalo sa nezvučné *puf*.

Bolesť mu takmer vyrazila dych.

Mal dojem, akoby mu ktosi vyšplechol na chrbát krígel' teplej vody. Zahmleným zrakom pozoroval dlaň, na ktorej sa hojdali nitky krvi. Biele tričko hltalo karmínovú tekutinu.

Toto nie je normálne ubryznutie, prebleslo mu hlavou.

Žalúdok sa mu búril pri pomyslení, že nemá nič, čím by čudný pluzgier dezinfikoval.

Stiahol si kraťasy. Na mnoho pokusov roztrhol trenírky a použil ich ako provizórny obvaz. Nebol si istý, či to bude na niečo dobré; pre bolesť nedokázal látku poriadne utiahnuť.

Zdvihol sa na nohy a vyskúšal, či obvaz drží. Dal by hocičo za cigaretu.

Tomáš, mamička, bezdomovec. Čo boli tie modlivky zač?

Ako dopadla Zuzana a starý pán z vedľajšieho vchodu? Ako ježko a pes?

Ten plán...

Požičiavanie telefónu už riskovať nemienil. Vedel, že vyzerá hrozne – spodná bielizeň okolo krku, tričko nasiaknuté krvou –, ale musel sa dostať do mesta. Pôjde na políciu a k lekárovi. Zatiaľ si nebol istý, kam skôr.

Utvrdil sa, že je na lúke sám, a pustil sa cez trávu.

„Š Í R I Ť!“

Slovo mu zažiarilo pred očami ako neónová reklama. Na malú chvíľu zaplnilo každý kút jeho vedomia a prinútilo ho zastaviť sa.

„Š Í R I Ť!“

Intenzita a neodbytnosť toho čudného záblesku mu podlomili kolená. Čupol si. Držal sa za hlavu, nezvučne hýbal perami a po rozume mu chodilo jediné – čo to, preboha, bolo?

Skoro určite halucinácia.

Mohla to byť reakcia na stratu krvi alebo – a to by bolo ešte horšie – dôsledok nejakej otravy. Nepochyboval, že Tomášove zuby sa dotkli aj ježka a čierneho psíka pod gaštanom a možno aj iných vecí. Marekova dilema, či má ísť najskôr na políciu alebo k lekárovi, bola vyriešená.

Vydriapal sa na nohy.

Hlava mu trešala. Do kĺbov akoby mu ktosi zatĺkol klince. Na okamih mal dojem, že počuje praskanie vlastných kostí.

Necítil však uhryznutie.

Prítlačil prsty na zranenie, pohýbal hlavou do strán. Sám pre seba vystrúhal udivenú grimasu a zrýchlil. Ešte kúsok a dostane sa medzi domy. Potom uvidí strechu zdravotného strediska.

Dostal sa na cestu. Oproti nemu kráčala trojica dievčat, všetky v rovnakých rifľových nohaviciach a tričkách do pol pupka. Boli príďaleko na to, aby rozoznal tváre. Zachytil útržky hovoru. Smiech. Nechcel riskovať ďalšie stretnutie s modlivkou, možno dokonca s troma, a tak zabočil doprava a pokračoval po chodníku na opačnej strane.

Dievčatá sa dostali takmer na jeho úroveň. Vyzerali ako úplne normálne tínedžerky.

Práve sa nadychoval, že na nich zavolá a predsa len skúsi zohnať telefón, keď ho oýial akýsi smrad.

Smrad alebo vôňa?

Nedokázal to rozlíšiť.

Pach sa niesol od dievčat, tým si bol istý, navyše mal pocit, že ho už kedysi cítil. Mal

ho niekde zapísaný, ukrytý v najzaprášenejších záhyboch mozgovej kôry. Dávny, vyblednutý, detský...

Škôlka.

Pach jedálenských tácock – každú tisíckrát pretreli tou istou zatuchnutou handrou – zmiešaný s obedom.

S akým?

Odporným.

S jedlom, ktoré ho mávalo a nútilo plakať. S jedlom, s ktorým sa musel zmieriť, na ktoré si musel zvyknúť a ktoré si napokon musel obľúbiť.

Musel, nemal na výber. Ale neľutoval. S odstupom času to bolo správne.

Marek pochopil, že dievčatá nesmrdia, ale voňajú.

Príjemne.

Vábivo.

Chutne.

A vedel aj to, že ich musí nasledovať. Lebo... *Prečo vlastne?*

„Š Í R I Ť!“

Tentoraz to nebolo iba slovo, ale príkaz. Veľmi jasný a veľmi intenzívny. Bola to tá najdôležitejšia vec na svete. Bolo to to jediné, čo malo zmysel.

Odrazu vedel, čo má robiť. Rozbehol sa za troma voňavými vecami, ktoré medzítým zmizli za rohom.

Na križovatke zastal. Na chodníku nikoho nevidel, dievčatá museli vojsť do niektorého z domov.

Rozhliadol sa.

Zrak mu padol na dopravné zrkadlo. Pristúpil bližšie. Pozrel doň.

Uvidel svoju tvár. Deformovanú zakrivenou plochou zrkadla. Trojuholníkovú. Krásnu. Tvár modlivky.

Mačka, ktorá sedela pri plechovej bráne, voňala. Marek by sa do nej najradšej zahryzol, no hlad musel počkať. Dievčatá nemohli byť ďaleko.

Cez plot sa prehupla suseda Zuzana, ktorá šla v stredu nakúpiť a už sa nevrátila. Hodila sa na chodník. Zaryla nechty. Trhala. Hrýzla. Mačka nestihla ani zaprskať.

Kráčal a vnímal ostatných, žiarili mu v hlave ako milióny značiek na nekonečnej vesmírnej mape.

Aj on mal značku. Rovnako ako Zuzana.

Boli bunkami, čiastočkami, mikroskopickými kúskami dokonalého celku, súčasťou entity, ktorá rozleptávala vesmír už od samého počiatku času.

Pochopil, že sú tu, aby mohli žrať, a že budú žrať dovtedy, pokiaľ bude čo žrať. A že sa budú šíriť.

Pohltila všetko, čo sa bude dať pohltiť, a potom sa pohnú ďalej.

Pripomenulo mu to slovo, ktorého sa kedysi bál. Slovo, ktoré ho strašilo, už keď ho vyslovil.

Koronavírus.

Bol agresívny, všadeprítomný a robil to jedine, čo robiť vedel. Ubližoval. Vždy, keď chorý Marek lapal po dychu, vírus ho vracal späť do minulosti.

Ležal prikľincovaný k zemi. Cez tričko ho páľil žeravý asfalt. Na hrudi sa mu

natriasalo tučné staršie decko.

„Hijó, hijó!” smialo sa. „Ale no tak! Prečo nezavoláš maminku?”

Nad horizontom plával snehobiely oblak v tvare plameniaka. Horiace plúca osemročného Mareka nedokázali nasatť vzduch...

Dialo sa teraz niečo podobné?

Asi áno. Istým spôsobom.

Lenže vírus bol smiešny. Marek už stál na opačnej strane. Bol všadeprítomný a agresívny a nepotreboval sa báť. Bolo to prirodzené.

Potil sa. Tvár mu horela. Potreboval sa šíriť.

Nikdy v živote sa necítil potrebnejší.

Mal dojem, že sa mu myseľ prepadá kamsi do priepasti. Nastavil ruky, aby proces zastavil, ale myšlienky mu prepadali pomedzi prsty. Niektoré, tie menej podstatné.

Co mu unikalo?

Predtým, než našiel dievčatá, mal niekam namierené.

Kam?

Nedokázal si spomenúť. Ak bola jeho myseľ žiarovkou, tak potom ju niekto kde-tu zhasínal.

Pár metrov pred ním zastavilo červené auto. Vystúpil z neho obézny muž, začal vykladať z kufra batožinu a hlasno pritom vzdychal.

Obloha vysoko nad strechami praskla a zaplavila ľudské mravenisko kúdoľmi načervenkastého svetla. Ten obraz nepatrilo na Zem, ale bol známy a povzbu-

CHARON

divý. Čoskoro zakvitne všetko neludské.
Mareka obklopil oblak vône.

Pripadal si ako balón naplnený ľahkým
plynom. Jeho vedomie bolo priestranné
a zjednodušené.

Najprv nakazí tučniaka. Dievčatá ni-
kam neutečú.

ANDREJ KOLLÁRIK

Narodil sa v Bratislave, vyštudoval
Stavebnú fakultu Žilinskej Univerzity
v Žiline. S rodinou žije na Kysuciach.
Pracuje v IT sektore, kde sa venuje pre-
dovšetkým UX dizajnu webových apli-
kácií.

Štýlom hlava-nehlava píše už od stre-
doškolských čias, má na svedomí nie-
koľko desiatok nepublikovaných básní
a textov piesní. V zamestnaní istý čas
písal dokumentáciu k softvéru. Tvorbe
beletristických textov sa začal serióznej-
šie venovať v roku 2023.

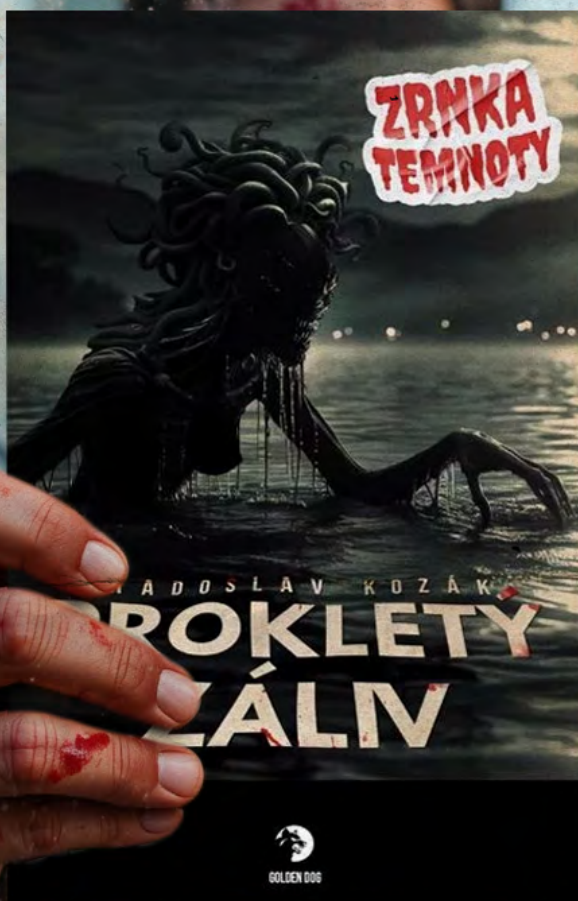
Jeho úplne prvý poviedkový pokus bol
žánru sci-fi, vyskúšal si napísať aj fan-

tasy, najlepšie sa však cíti v temných vo-
dách trilera a hororu.

Zúčastnil sa niekoľkých poviedkových
súťaží, jeho zatiaľ najvýraznejším úspe-
chom je cena poroty v treťom kole súťaže
M.Ú.Z.A.

RADOSLAV KOZÁK PROKLETÝ ZÁLIV

... **PLÍŽÍ SE K VÁM**

Z NAKLADATELSTVÍ GOLDEN DOG

CHARON CON

PRVÝ ROČNÍK CHARON CONU: ĎAKUJEME ZA VAŠU DUŠU

Historicky prvý Charon Con je za nami! Vstrebali sme zážitky, upokojili hlavu a zregenerovali myseľ, preto sa plní elánu môžeme pustiť do zhodnotenia hororovej udalosti, akú Slovensko ešte nezažilo.

V sobotu 24.5. sa v bratislavskom podniku Dungeon Pub otvorili brány pekelné. Výzdoba miesta činu potešila každého jedinca s temným srdcom: zrkadlo s nápisom RedRoom, náhodne pohodené ruky, obrovské pavučiny, visiace okovy, krva-

vé závesy či démonická mníška, pri ktorej sa rozumnému človeku sťahovali polky. Čo viac si priať na prvý ročník Charon Conu! Odštartovali sme o 14:00, kedy sa do podniku vpustili prví smrteľníci. Naša práca však začala omnoho skôr. Dlhé mesiace sme vymýšľali program, zháňali účinkujúcich a pomocníkov, hľadali priestory, dohliadali na výrobu tričiek a magnetiek, dohadovali partnerov

ochotných poskytnúť nám knihy a ceny. V neposlednom rade sme sa však modlili ku všetkým temným bohom, aby aspoň väčšina vecí šla ako po masle. Ako to dopadlo? Prievozník Charon získal množstvo duší, ktoré previezol na druhú stranu – a vedzte, že nik sa od nás nechcel vrátiť späť do sveta živých.

HRAVÁ SCI-FI MIESTNOSŤ

V sci-fi priestore vás uvítal náš stôl plný kníh, Charon tričiek, magnetiek

a lákavý kotlík pobádajúci ku kúpe lístkov na tombolu. Za ním trónil His Majesty šéfredaktor Rado Kozák. Pó jeho boku stáli verní služobníci pekla, náš redaktor Lukáš Polák a rohatá čertica Lucka. Vy ste si vzali tovar, oni kúsok vašej duše.

Hneď vedľa kraľovala herná skupina Dice Cult na čele s Anastáziou. Hostia Charon Conu pri tomto stole s pivom v ruke podľahli vábeniu Cthulhu v druhej

CHARON

edícii *Arkham Horror*, skúsili prežiť stret s votrelcom v *Nemesis Lockdown*, alebo unikali nadprirodzenému vrahovi v *Dead by Daylight*. Zábava bola skutočne pestrá, a mnohí pri pohľade na program nevedeli, kam skočiť skôr.

HLAVNÝ PROGRAM VO FANTASY MIESTNOSTI

O pol tretej sa ujala slova Andrea Farkašová, hlas nášho časopisu, ktorá sa zhostila úlohy moderátorky hlavného programu. Pripravená uvádzať a smerovať program do zdarných končín, odpálila prítomných mrazivými citátmi, napríklad zo slávneho filmu *Spalovač mrtvol (1968)*. Na zvuk a natáčanie účinkujúcich dohliadal jej manžel a náš God of Sound, Tomáš Farkaš – takže pokiaľ chcete vedieť, o čo všetko ste prišli, sledujte naše sociálne siete.

Po úspešnom otvorení prvého ročníka Charon Conu nasledoval komediálny rozjazd: stand-up comedy v podaní Martina Hatalu, Matúša Toderišku, Jakuba Raučinu, Mateja Makovického a YURI-

ho. Hostia sa uvoľnili, zasmiali, čo-to popili zo skvelo zásobeného baru. O štvrtej popoludní sme prítvrдили a dali slovo hororovým autorom Ivanovi Kučerovi a Adamovi Kováčikovi, a čestnej hostke z Česka, skvelej spisovateľke Kristine Haidingerovej. Pod vedením moderátora besedy, Pavla Chodúra, nám porozprávali o lesku a biede hororových autorov a autoriek. Diskusia nám predostrela, s čím sa hororoví tvorcovia trápia a ako to s našim najobľúbenejším žánrom vyzerá.

Debatu vystriedala ďalšia zábava. Matej Tuniak Lipták si pre prítomných pripravil hororový kvíz v spolupráci s našim redaktorom Lukášom Polákom. Ak by ste čakali jednohubky, ktoré každý milovník hororu zvládne ľavou zadnou, ste na omyle. Žiadna Reagan z *Vybáňáča diabla (1973)*, ani iné svetovo známe a prevarené kúsky. Na otázkach týchto dvoch gentlemanov sa zapotili aj tí, čo sa pokladali za znalcov. Horor mal aj v kvíze čo ponúknuť, prekvapil i ostrieľaných fanúšikov – a presne to sme chceli!

Zábava sa o šiestej prehupla do temných

CHARON

vôd dark romance literatúry. Pozvanie prijali popredné autorky tohto žánru: Baja Dolce, Monika Wurm a Kristína Ježovičová. Skvelo ich viedla a spovedala známa bookstagramerka Katka Macfková alias Popcorn in the books. Dámy nám porozprávali o tomto žánri a svojej tvorbe, zabrdli do temných zákutí ľudskej duše a vysvetlili, prečo je kontroverzný dark romance, často s prvkami psychického či fyzického násillia na ženách, taký populárny. Štyri dámy sa dobre počúvali, ešte krajšie sa však na ne dívalo: ucho i oko každého prítomného nakrínilo esteticko vo všetkých formách. Po hodine ich miesto zaujala ďalšia výnimočná žena, autorka a patologička Lívia Hlavačková. Svoju prednášku *Na slučke sa nehodno hojdať* venovala asfyxii – duseniu z nedostatku vzduchu. Zábavná, poučná a nesmierne pútavá prednáška zaujala celé obecenstvo do takej miery, že sa mnohým taktiež zastavil prívod

všetku temnotu dňa, sme prítomným rozdali ceny v tombole. Na tomto mieste patrí obrovská vďaka všetkým, ktorí do tomboly venovali ceny: Kristína Haidingerová, Funtastic, vydavateľstvo Hydra, Nekonečno, vydavateľstvo Golden Dog, Mestská knižnica Bratislava, Kino Film Europe, kino Nostalgia, kino Lumière a Madmaxon.

Čerešničku na čiernej torte predstavovala prednáška Lukáša Poláka o najstrašidelnejších hororoch všetkých čias. Tento milovník hororu zakomponoval okrem vlastných znalostí a skúsenosti aj vedecké poznatky, napríklad pri akom horore

kyslíka do mozgu. Čo sme, samozrejme, nenechali bez odozvy, a ako bolestné za

CHARON

vyskočil sledujúcim tep najrýchlejšie. Zahrnul známe i menej známe kúsky, každý si našiel pár dobrých tipov, na ktoré by nebyť Lukášovej vášne, hádam nikdy nenarazil (vrátane mňa).

SPRIEVODNÝ PROGRAM V MIESTNOSTI STEAMPUNK

Dolu schodmi sídlilo kráľovstvo steampunku. Malá miestnosť rozdúchavala hororovú predstavivosť a preto nie je prekvapením, že sa stala miestom premietania hororov. Prvé zimomriavky odštartovali Milan Letocha a Daniel Skřípský so svojím strašidelným *Untitled Project (2024)*. Nasledovala plodná diskusia; dozvedeli sme sa napríklad, prečo film vznikol dlhých 14 rokov, či natáčanie v desivých priestoroch sprevádzali nadprirodzené javy, alebo taktiež pikošku, že film mal premiéru presne štvrt' storočia po *Blair Witch Project (1999)*.

Hodinu trvajúci kúsok vystriedali krátke hororové filmy od *rainynights* – režiséra Juraja Rusnáka v sprievode kameramanky Simony Višňákovej. Ponúkli nám hneď tri svoje dielka: *Under the Saw*, *Empty Space* a *Balloons of Death*. Príbehy síce šetrili na stopáži, rozhodne nie však na kvalite. Husia koža naskočila všetkým prítomným nielen z desivosti kúskov, ale najmä z myšlienky, ktorá ležala za príbehom. Niet sa čomu diviť, že sa filmy premietali v New Yorku, Aténach, Taliansku či Rumunsku, a konkrétne *Empty Space* sa hrdo pýši cenou finalistov a cenou poroty

za skvelú kameru. Bol to zážitok, z ktorého sme sa museli vydýchať na čerstvom vzduchu! A práve tam nás už čakal autor Ivan Kučera so svojim najnovším románom *Ježibaba z Lesa čiernych stínů*, vydaným v českom jazyku vydavateľstvom Veles. Úlohy moderátora a krstného otca sa zhostil známy herec Peter Sklár, ktorý sa nenechal vyviest' z miery ani samotnou Ježibabou – áno, návšteva z Lesa čiernych tieňov zavítala k nám na Charon Con a ako trefne poznamenal pán Sklár, sama pokrstila svoju autobiografiu – ako inak, krvou.

Od Ježibaby sme opäť utiekli dovnútra; hriešnici si predsa nezaslúžia čerstvý vzduch. Pohodne sme sa usadili v malej miestnosti pod schodmi, kde na svoje oficiálne predstavenie trpezlivo čakala Charon edícia. Tvoria ju tri krásavice: *Dracula* od Brama Stokera v novom preklade od Kristínky Slabákovej, prvý slovenský preklad Morťa Castla od Bejky Takáčovej, konkrétne kniha *Buď prekliate, dieťa*, a antológia *Medzi brehmi Acherónu*, tvorená tými najlepšimi poviedkami z našich pr-

CHARON

vých piatich čísiel. Knihy zaujmú už krásne tmavými obálkami s krvavo červenými názvami od Tomáša Rollera. Pali Chodúr nám porozprával proces vzniku edície vydanéj vydavateľstvom Columbus, ale hlavnou hviezdou sa stal samotný Mort Castle, ktorý sa nám prihovril z obrazovky. Pozdravil Slovensko, autorov a ocenil prácu nášho šéfredaktora „Rejdou Kouzek“. Jeho hrejivé slová si môžete pozrieť na našich youtubových stránkach.

To by nebol hororový Charon Con, keby sme sa nepozhovárali o horore a neskúsili si napísať nejakú desivú scénu. Pod vedením mojej maličkosti sme si s prítomnými vzájomne pozdieľali svoje spisovateľské fnty, ozrejmili si, ako v hororovom príbehu čo najlepšie budovať napätie a uviedli pár príkladov od velikánov temnoty. Príbehy, ktoré sme stvorili, boli poriadne mrazivé!

Po celodennom hororovom kúpeli sme s radosťou prijali možnosť uvoľniť sa na afterparty, tematicky ladenej do emo&goth šatu. Poobjednávali sme si krvavé drinky vo vaku či dobré pivo, pozdieľali svoje dojmy, pohovárali sa so známymi, na ktorých sme vo víre udalostí nemali čas, ale hlavne – vydýchli sme si.

Prvý ročník Charon Conu dopadol skvelo! Lístky mizli ako huby po daždi, Dungeon Pub praskal vo švíkoch. Obrovská vďaka patrí všetkým, ktorí pomáhali, zúčastnili sa, prispeli do programu, upokojili nás úsmevom, objatím či krásnymi slovami, podporili svojou prítomnosťou. Boli sme vystresovaní, vyvsmiali a úžasní – a aj vďaka tomu sme to všetko zvládli. Vďaka tomu cítime, že má naša práca zmysel.

DANIELA MINDEKOVÁ

DNO PAVUČINY

„Peklo je prázdne. Démoni sú medzi nami.“

William Shakespeare

anonym_666 00:05 AM

Pre svoju vlastnú bezpečnosť si budem hovoriť Alica. Zamotala som sa do lepkavej siete plnej pavúkov a tieňov. Viedli ma vzrušujúcou a nebezpečnou cestou a ja som nedokázala neklesnúť nižšie, do čoraz väčšieho rizika, extázy a uspokojenia.

Prestala som cítiť, keď som mala osemnásť. Moji rodičia vtedy zhoreli do tla pri záhadnom požiari v našom dome na pláži. Nepamätám si veľa, len ich výrazy plné hrôzy, krvavé odtlačky na skle a puch škvariaceho sa mäsa.

Ten kretén, ktorého mi súd priradil ako psychiatra, mi diagnostikoval klinickú depresiu, depersonalizáciu a nič, čomu hovoril hraničná porucha osobnosti. Predpísal mi mnoho pestrofarebných tabletiiek, ktoré ma síce utupovali, no neprinášali úľavu. Bola som vnútri prázdna, ako handrová bábika, ako hrob bez tela.

Vedela som, že v takom stave dlho nevydržím. Ani ten najlepší sex mi neprinášal

orgazmus, moje obľúbené jedlo zrazu chutilo ako hniloba. Akoby ma niekto preklial, nedokázala som plakať, ani sa smiať. Ten, kto vykradol moju dušu vykonal dokonalú prácu. Bez pocitov stratil môj život akýkoľvek zmysel.

O samovraždu som sa pokúsila trikrát. Autonehoda, lieky, a nakoniec podrezanie žíl. Bola som blízko, no ani raz to nevyšlo. Nejaká neznáma sila ma nechcela nechať odísť z tohto sveta, niečo silnejšie než ja, než armáda, než čas. V tom momente som sa už mala začať báť, no nič sa vo mne nedialo. Vôbec nič.

Až jedného dňa veci začali naberať rýchly spád. Skúmala som svoje hranice, etikety, náboženské aj sexuálne. Prehľadávala som internet, ten cenzurovaný kus digitálneho papiera. Všetko, čo prešlo cez sieť, vhodné pre verejnosť. Avšak ani ten najnášilnejší horor, najtvrdšie porno, či množiace sa články o stratených a mučených deťoch vo mne nevyvolávali najmenší záujem.

Potrebovala som viac. Omnoho viac. A tak som na radu môjho dílera navštívila odvrátenú stranu siete. Skrytú časť informačného ľadovca.

Možnosti boli takmer neobmedzené a anónymita zaručená. Nik vás nedokázal vypátrať, ani vláda, ani manželka. Každý tu bol, kým chcel, kým v skutočnosti nemohol byť. Tá myšlienka sa mi začala páčiť. Pohltila ma. A spolu s ňou i tajuplné kúty zakázaného internetu.

Prvá zásielka dorazila asi o týždeň. Z pochopiteľných dôvodov som zadala adresu doručenia k mojim najbližším susedom. Realitná maklérika po štyridsiatke a odporne vypasený právnik. Hnus.

„Nechápem, prečo to doručili sem. Je také zložité nájsť správne číslo domu?“ povedal mi prepitým hlasom a zatresol za sebou zlatú bránku, aby nás oddelil od vrčiach dobermanov.

„Hej, sú to idioti. A netraste s tým!“ Spotenými dlaňami som mu vytrhla jednoducho zabalenú krabicu z rúk. Bola pomerne ťažká, a previazaná hrdzavým špagátom.

„Prečo? Čo je to?“

„Neviem,“ podpichla som ho zvodným pohľadom. Všimla som si, že znervóznel. „Možno je tam Pandorina skrinka.“

Cítila som na sebe jeho pohľad, kížal po mne slastne od hrudníka až ku stehnám. Zbystril, keď zbadal dorezané zápästia.

„A pozdravte odo mňa ženu!“ Zvrtna som sa a trielila do domu. Viem, že mi tými nechutne slizkými očami očumoval zadok, až kým nenastúpil do auta. Sral ma už len tým, že dýchal.

V spálni som zastrela závesy a zamkla

dvere. Hukot oceánu ku mne prichádzal sprava a spôsobil mi v hlave mučenie. Nahádzala som do seba tabletky od bolesti a nejaké antidepresíva. Loveckým nožom som prerezala špagát a po veľmi dlhom čase som mala znova pocit, že sa na niečo teším.

„Prosím, nech tam nie je bomba.“ šepala som do ticha sama pre seba. Nebola by to najhoršia forma smrti, no tak nejako som túžila vidieť obsah krabice. A ak to touto zásielkou celé začalo, dalo by sa skutočne povedať, že to bola Pandorina skrinka.

„Kurva.“ Neverila som tomu. Jednoducho ako z online shopu, objednala som si až domov naleštený revolver aj s náhradnými nábojmi. Myklo mi ústami, akoby som sa chcela usmiať, keď som ho jemne pohladila.

Z krabice som potom povytahovala prievitné sáčky napchaté bielym práškom a zelenkastou burinou. Vyzliekla som sa donaha, a rozložila na zrkadlo injekčné striekačky.

Už viac ako päťdesiat hodín som nespala, a tak ma trhlo, keď mi z notebooku zapípalo upozornenie. Netrafila som žilu, a bodla som sa pod kožu. „Do riti!“ Tabletky už začali zaberáť, celá miestnosť sa mi rozmazala do temnej machule.

Zaškúlila som na svetielkujúci display. Podozrivá stránka, ktorá sa mi úplne náhodne otvorila, obsahovala mnoho neznámych rún a číselných kombinácií. Boli rozhádzané na pozadí, ale zjavne niečo znamenali. Dole blikalo chatovacie

okno, všetci absolútne anonymní. Písala som si s nimi otvorene a zdalo sa mi, že ich skutočne poznám. Že oni majú chuť skutočne spoznať mňa.

Chcela som nejako prispieť ku konverzácii. Napísala som „Nenávidím svojho suseda. Mal by zhorieť v pekle.“

Ostatní sa zasmiali pomocou čiernych smajlíkov. Drogy účinkovali. Padla som do gauča a sledovala akvamarínové škvrny, tancujúce po strope s omietkou. Nepríjemný zvuk z počítača ma vrátil do reality. Prišla mi súkromná správa, a zvýšila mi tlak.

- Môžem ho zabiť.

Na chvíľu som zaváhala, pokým som znova položila prsty na klávesnicu. Rozhodla som sa hrať jeho hru, a odpísala.

- Za koľko?

- 0,5 btc.

V hrdle mi vyschlo. Akoby som sa topila v pieskovom bahne. Chňapla som po fľaške šampanského a naliala si ho hltavo do úst. Keďže som si len nedávno vygooglila, ako premeniť bitcoiny na doláre, vedela som, že ide o nemalú sumu.

Túžila som však po nejakej zábave, potrebovala som znova cítiť v žilách vzrušenie. A tak som mu ich poslala. V podstate mi to bolo jedno, pretože dedičstvo po rodičoch by mi vystačilo aj na päť životov. Premýšľať však o prítomnosti smrti ma uviedlo do príjemného komfortu.

Celú noc som sa potom ponárala hlbšie do nôr a zákutí, ktoré sú pre väčšinu ľudí tabu. V temnom tieni pavučiny som ob-

javila skutočnú, prirodzenú stránku ľudskej rasy, ktorú v sebe od malička potlačujeme. Živočíšnosť a dravosť, schopnosť objavovať nové veci a pocity. Posúvať hranice vnímania spoločnosti. A samého seba.

S rukou medzi stehnami som prehládavala pornostránky a sťahovala videá. Väčšina z nich bola zablokovaná, vyžadovalo sa heslo alebo vstupný poplatok. Netrvalo dlho a pochopila som, prečo bol ich obsah zakázaný. Drsné porno mi nikdy nevadilo, no vidieť nechutne malé deti v nechutne divných polohách, to bola úplná novinka. Najviac ma ohromili počty videní a nadšené komentáre. Tí ľudia boli chorí. Zvrátení. Prekliati.

Zaklapla som notebook, keď som v sebe po prvýkrát pocítila drobný nepatrný záchvev strachu. Pulzoval vo mne, pripravený vybuchnúť. Mohla som vtedy veci ešte zastaviť, žiť nadalej svoj nudný život v nevedomosti. No niečo v mojej mysli ma presvedčilo pokračovať hlbšie. A dostať sa z vlákien pavučiny už viac nebolo možné.

Čo sa stane, keď dôjdete na koniec? Spýtal sa ma pár dní na to môj psychiater. Odvetila som, že mi to je jedno, pokiaľ tam bude stáť nahý. Ako zvyčajne ho moje vtipy nijak nenadchli. S prísnyim pokrútením hlavy ma vyhodil na chodbu s nejakými novými farmaceutikami.

Užívala som, naozaj poctivo, všetko, čo mi predpísal. Depresia sa však aj tak na-

ďalej zhoršovala. Prenasledovali ma hlasy, aj tam, kde neboli nijakí ľudia. Akoby žili vo mne, hádali sa a kričali. Túžba niečo skutočne cítiť sa zväčšovala.

Nemala som náladu na nič, a tak som sa vrátila domov. Už z diaľky som zbadala blikajúce svetlá a žltočierne pásy omotané okolo živého plota. Na našej zvyčajne pokojnej ulici bolo neobvykle živo. Alebo aj nie?

„Hej, madam! Sem nesmiete.“ zvraskol na mňa svalnatý strážnik, napasovaný v tuhomodrej uniforme. Podliezla som pásku a zrak mi padol na jeho obušok a pištoľ. Nervózne som stlačila kabelku.

„Bývam hneď vedľa. Čo sa stalo?“

„Nerád vám to hovorím, ale vášho suseda dnes niekto zavraždil. Zjavne to bol profík, žiadne odtlačky, žiadne stopy po vniknutí. Susedia tvrdia, že ani psov nepočuli štekať.“

Trochu ma zamrazilo. Zakrútila sa mi hlava, no mohlo to byť aj z portského vína, ktoré som vypila cestou. Kútikom oka som zachytila pani, nazvime ju Smitová, ako hystericky vzlyká na terase obklopená vyšetrovateľmi a doktormi.

„Nenapadá vás niekto, kto by mohol mať motív?“

„Mo-motív? No. bol to právnik, predpokladám, že nasral dosť ľudí.“

Strážnik prikývol na súhlas. Musela som mu sľúbiť, že sa ozvem, ak si spomeniem na čokoľvek, čo by mohlo súvisieť s prípadom. A upaľovala som dnu.

Ten pocit, s ktorým som za sebou zat-

resla dvere, bol neopísateľný. Oprela som sa o drevo a začala sa nekontrolovateľne smiať, tak nahlas a radostne, až som tomu nedokázala uveriť. Bolo to už dávno, čo som počula svoj vlastný smiech.

Otvorila som notebook a vyhládala stránku, ktorú nebudem špecifikovať. Bol na nej rozpis služieb a cenník, všetky formy vraždy, aké si len dokážete predstaviť. Mučenie, rozleptanie kyselinou a tak podobne. Chcela som napísať dobrú recenziu alebo poďakovať, no potom som si to rozmyslela.

Premýšľala som, či som vrah ja, alebo ten neznámy pán, ktorý si len robí svoju prácu. Boli sme obaja hriešnici? Možno. Tá predstava ma však nadchla. Poslala som mu ďalšiu správu s menami ľudí, ktorí ma v poslednom čase naštváli. Drzá ženská z benzínky, chlapík, ktorý sa ma snažil sftovať v striptízovom bare, a jeden podivín z fitka.

Pocit božskej nadradenosti bol ohromný. Pokúsila som sa ho znásobiť heroínom a dvadsaťročným rumom po mojom dedovi. Stala som sa závislá, na sieti, na novom vzrušení a bádani v hĺbkinách. Hľadala som hranice ľudskej zvrátenosti, a skúšala som sa urobiť na zvieracom porne.

Verte alebo nie, pavučina je plná videí a fotiek, na ktorých hrdí majitelia obujú so svojimi štvornohými miláčikmi. Radi sa tým materiálom chvália, a veci, ktoré som videla, už nikdy zo svojej hlavy nedostanem. Zistila som, že psy mi až tak

nevadia, ale čo za skurveného úchyláka sa urobí do prasata? Humus.

Závislosť má len jednu chybičku. Potrebujete stále viac. A to môže byť problém. Najmä keď spoločnosť stavia hranice všade naokolo. Trik je v tom spoznať tých správnych ľudí. A ja som sa k nim skutočne dostala. Nevedela som, ako hlboko smerujem, no lístok bol len jednosmerný. Akonáhle ste dnu, späť sa nedostanete.

Moji noví „priatelia“ ma viedli hodvábnymi vláknami na zvláštne miesta. Z nejakého neznámeho dôvodu som im dôverovala aj napriek tomu, že mi ich totožnosť nebola známa. Mohla som si pokojne vylievať srdce kartelu, teroristom alebo výskumníkom na Antarktíde. O identitu však vôbec nešlo. Ich záujem o moje zdravie mi dodával nádej.

- Nedokážem nič cítiť. Už som skúsila všetko.

Zverila som sa im raz v noci do chatovacieho okienka. Pokým mi odpísali lútostivé smajlíky, vzala som do rúk brokovnicu, ktorá mi prišla začiatkom týždňa. Z jednej strany mala vygravírované iniciálky, a tak mi napadlo, že ju možno používal nejaký skutočný vojak v Iraku. To ma trochu nadchlo. Zadala som si ďalšiu objednávku na ručné zbrane a granát. Tentokrát však, pre istotu, do vedľajšieho mesta.

Vtedy sa niečo stalo. Display na notebooku začal šialene blikať a chrčať. Z reproduktorov vyšiel nechutný škreklavý zvuk, akoby niekto mučil sovu.

Prikryla som si uši, keď sa v strede obrazovky objavilo vyskakovacie okno.

- Môžem ti pomôcť.

Zaváhala som. Fóra, ktoré som posledné dni navštevovala, boli určite plné vrahov a úchylákov so zvrátenými chuťkami. Obsah, ktorý som dolovala z hlbín siete, bol prinajmenšom znepokojujúci. Neveštil nič dobré, no ja som i napriek tomu neodolala vábeniu vlastnej zvedavosti.

- Vážne? A ako?

Nervózne som klepala nechtami po stole, kým neodpísal. Boli to však len nejaké čísla v dvoch radoch, ktoré mi nedávali zmysel. Vzápätí naraz praskli žiarovky vo všetkých lampách. Strhla som sa a zaliala ma tma. Vtom sa v pravom rohu čiernej obrazovky zjavilo ďalšie okno, akoby video z prednej kamery. Bola to moja vlastná tvár, zahalená v šere.

„Do riti.“ Hrdlo mi stiahlo, a žalúdok sa pretočil. Hľadela som do svojich lesklých, prázdnych očí. Chvatne som zakryla kameru dlaňou a obraz sa prerušil.

Kurva. Kurva. Nadávala som v duchu. Hackol mi počítač? Môže vidieť moju IP adresu? Vie kde bývam!?

- Bola si pozvaná.

Na monitore vyskočilo asi milión nových okienok. Obsahovali rovnaký text – Bola si pozvaná. Nerozumela som tomu. Do minúty sa však všetko vrátilo do normálu. Ikony ostali nezmenené, no polonahých požiarnikov, ktorých som mala na pozadí, nahradili akési znaky a číslica šesť vo všetkých možných pózach.

S pípnutím sa otvorila tabuľka s rovnakými číslami ako predtým. Uvedomila som si, že to vyzerá ako súradnice. Zadala som ich náhlivo do vyhľadávača, a našla akýsi odľahlý ostrov v Tichomorí.

- Bola si pozvaná. Hovorila posledná správa, ktorá obsahovala aj dátum a čas. Nevedela som o čo ide, no túžila som to zistiť. Prieskumník v mojom tele bil na poplach. Skôr než som zaklapla notebook, zbadala som ešte na pozadí rozmazaný obrázok sovy, ktorá sa smeje cez ostré rezáky. Niečo v jej výraze ma znepokojovalo. Akoby videla do mňa, cez moje nahé telo, až k samotným myšlienkam.

Ocitla som sa v pekelnom raji. Miesto, ktoré môžeme nazývať Agora, vyzeralo na prvý pohľad ako sen. Azúrová obloha, kryštálové more a zlatisté pláže po stranách. Panoval tu pokoj, no ja som sa aj tak cítila trochu stiesnene. Akoby ma niekto uzavrel do oválneho akvária.

Slaný vietor mi nahnal vlasy do tváre. Zamávala som z móla chlapíkovi, ktorý ma doviezol na svojej nie zrovna bezpečnej loďke. Chcela som, aby šiel so mnou až do vnútrozemia, no razantne odmietol. Skúšala som mu ponúknuť peniaze, takmer rovnakú sumu ako som vyhodila za letenku, no nedal sa presvedčiť. Na odchode sa nervózne prežehnal, a mne naznačil na čelo neviditeľný kríž. Idiot.

Kráčala som chodníkom pomedzi palmy, ktoré neskôr nahradili vysokánske hrubé sekvoje. Uvrhli moju cestu do temnoty,

akoby sa i slnečné lúče báli vstúpiť. Nedivila som sa im. S baterkou v mobile som si svietila na čoraz podivnejšie sošky a pyramídy z kamienkov, ktoré lemovali chodník. Kde-tu som medzi stromami zazrela ostatný plot.

Pri zhrdzavenej bránke som zastavila. Premýšľala som, či by som sa nemala ešte vrátiť. Zdvihla som mobil nad hlavu, no neukazoval nijaký signál. Vtedy som začula, že mi za chrbtom niekto dýcha. Les preťalo zahúkanie sovy a mne sa zatmelo pred očami. Niekto silný ma zozadu zdrpil a ďalší mi prehodil cez hlavu čierne vreco. Kopala som a bojovala, no nemalo to zmysel. Zrýchľil sa mi tep, a jemné vzrušenie ma poštekľilo na bruškách prstov.

Viezli ma autom, v ktorom to smrdelo po kvalitných cigarách a santalovom dreve. Nerozumela som ich jazyku, no domyslela som si, že sa na niečo tešia. Veľmi.

Keď sme vystúpili, slnko zase poriadne pražilo. Uvoľnili mi ruky a strhli z hlavy vreco. Nadýchla som sa zhlboka, a pretrela si zaslzené oči. Zrak sa mi rozostřil a pred mnou stálo najkrajšie sídlo, aké som kedy videla. A to som ich už videla naozaj dosť.

„Wau!“ S padnutou sánkou som hľadela na luxusnú vilu, ktorá trochu pripomínala i hotel. Architektúra sa podobala na barok, zlaté kupoly zdobili veže z mramoru. Fontány zurčali, a pestrofarebné papagaje v klietkach na verande škriekali. Na chvíľu sa mi zazdalo, že sa za plotom prechádza bengálsky tiger.

„Vitaj, Alica. Som rád, že si prišla načas.“ povedal mi starší muž v perfektnom kašmírovom obleku, aký by mu závidel i Armani. „My nemáme radi, keď niekto mešká.“

Jeho tvár s ostrými rysmi mi bola povedomá, no opisovať ju nebudem. Pohľad, ktorý na mňa vrhol, sa mi vôbec nepáčil.

„Musíš ospravedlniť to nekomfortné privítanie. V dnešnej dobe si všetci musíme dávať obrovský pozor na svoje súkromie. Mám pravdu?“

Prikývla som. Veď mal pravdu. Viedol ma vstupnou halou plnou olejomalieb od známych umelcov v sprievode dvoch odmeraných bodyguardov. Kútikom oka som sledovala ich samopaly, a ľutovala, že som svoj revolver nechala doma.

„Prečo ja?“ Zarazila som sa pred dverami do izby na prvom poschodí. „Nechápem, prečo ste ma pozvali.“

Neznámy sa zamyslel a pokynul svojim mužom, aby odišli. Priklonil sa ku mne bližšie, až mi nos poštekľil jeho prenikavý parfum. „Je to hra.“

„Hra?“

„Každý rok jeden z nás vyberie niekoho zvonku, kto sa k nám pripojí. Je to zábavná párty, bude sa ti páčiť.“

„Párty!? A ako to rieši môj problém?“

Atmosféra sa zmenila, a on sa zamračil. Akoby som ho urazila alebo čo. Urobil krok vpred a mňa zalial jeho tieň. Mala som sa báť, triasť strachom. Mala som odtiaľ upalovať čo najrýchlejšie, no nič z toho sa nestalo.

„Chcela si pocítiť skutočné vzrušenie a ja ti tú možnosť dávam. Jediné pravidlo, ktoré platí, je, že sa nesmieš nikdy otočiť. Súhlasíš?“

Preglgla som nasucho, keď ku mne vystrel ruku. Pozrela som za seba, na schody s karmínovým kobercom. Vrátiť sa do môjho domu a otvoriť si fľašu whiskey bolo pravdepodobne rozumnejšie, no nič by to nezmenilo. Prijala som teda jeho dľaň a poriadne ju stlačila. A to bola, pravdepodobne, chyba číslo jedna. Od toho momentu šlo všetko už len z kopca.

Tušila som, že som v riadnej kaši. Spoza záclony na balkóne som rákala súkromné jachty kotviace priamo v malom prístave, ktorý susedil s domom. Nešlo mi do hlavy, kto a prečo vybuďoval také nádherné sídlo uprostred ničoho a pozýval si sem svojich extrémne zazobaných kamošov. Podľa ich rób mi bolo jasné, že nie sú len tak niekto. Bola to smotánka, osobne.

Zavrela som sa s nervozitou na záchody. Zrkadlo, ktoré lemovalo všetky steny, mi ukázalo moju vychudnutú tvár nekonečne veľakrát. Trhlo ma, keď som za sebou zazrela matku a otca, ako horia a mäso im opadáva z tváre. Tá predstava ma neustále prenasledovala, nech som sa pohla kamkoľvek.

Nahádzala som do seba antidepresíva a lieky na úzkosť a zapila ich vodou z kohútika. Ešte som si poupravila striebrište obtiahnuté šaty, ktoré mi niekto nachystal do izby. Ten niekto presne vedel

moju veľkosť a dokonca aj môj obľúbený obchod, v ktorom vždy nakupujem. Na štítku od Diora stálo viac núl, než je slušné vysloviť.

Bola som v úplne inom svete. Zo západom slnka som zišla po honosných schodoch so zlatým zábradlím do obrovskej haly vyzdobenej do čierno-bielych fariieb. Hostia sa dobre bavili, nalievali sa šampanským a živo diskutovali. Niektorí mali so sebou aj svojich psov, navlečených v extravagantných oblečkoch.

„Si pripravená urobiť pre svoj cieľ čokoľvek?“ oslovil ma muž, ktorý ma sem pozval. Predstavil sa ako Latrodectus Mactans, čo v preklade znamená čierny vdovec. Je to vraj jeden z najnebezpečnejších pavúkov na svete, no ako k tej prezývke prišiel, som sa nepýtala.

„Jasné, že som. Šla by som pokojne aj do pekla, ak by to pomohlo.“

„Drahá moja. Len aby si nebola sklamaná. Peklo je prakticky prázdne.“

Vecný tón, s akým to povedal, ma zneistil. Musela som odovzdať mobil a podpísať nejaké papiere. Nepáčilo sa mi to, ani trochu. Veď na akú párty už len potrebujete zmluvu o mlčanlivosti?

Následne mi vzali vzorku krvi. Neurol a valium začínali účinkovať, takže som ani nepocítila bodnutie ihlou. „Hotovo. Užite si večer, madam.“ usmiala sa na mňa podozrivo mladá žena, ktorá bola oblečená ako sexi sestrička z porna. Všimla som si, ako na ňu chlapi oplzlo hľadia.

Latrodectus, ktorý bol očividne hlavný hosťiteľ, zacingal na ozdobný pohár, aby získal pozornosť ostatných. Pokým bla-botal akýsi príhovor, polonahé čašníčky nám rozdali zvieracie masky s odkazom nikdy ich neskladať. Moja vyzerala ako vyškerená mačka. Zvnútra smrdela zatuchlinou, no bola mäkká a teplá ako skutočný kožuch.

„Čo sú zač? Upíri?“ nadhodila som a štuchla Latrodecta do rebier. V otvorenom salóniku napravo sedeli na smotanovom gauči dvaja starí ľudia a prie-svitnou hadičkou do nich pulzovala krv priamo zo žíl mladučkých chlapcov.

„Horšie.“ Latrodectus si nasadil svoju masku, skutočnú hlavu jeleňa s košatými parohmi a diamantami vyšívanými do podoby slzy pod okom. „Celebrity.“

Vtedy mi to došlo. Nachádzala som sa na špeciálnej VIP párty s miliardármi, ropnými magnátmi a svetoznámymi hercami. Žalúdok sa mi stiahol. Bolo mi jasné, že ak niekto skutočne vie, ako si užívať život, sú to nechutne bohatí kreténi, ktorí nepoznajú žiadne hranice. Ako hlboko som klesala, som však netušila.

Temné vibrácie na mňa zaútočili okamžite. Keď sa na starožitných hodinách stretla veľká ručička s malou, párty oficiálne začala a ostatní nadšene vbehli do zdobených kolosálnych dverí. Šla z nich podivná aura, a mne sa chvíľu ani nechcelo vstúpiť. Latrodectus ma však schmatol za rameno a doslova vovliekol dnu.

„Jedlo? To ma má ohromiť?“ zavrčala som a letmo si obzrela úzku pozdĺžnu miestnosť, zladenú do oranžova. Bola to tak prepychová hostina, že je nemožné ju k niečom prirovnať. Stoly praskali pod nánosom jedla a koláčov, a po stenách tiekla čokoláda ako vodopád.

„Možno ti toto pomôže sa uvoľniť.“ Po lusknutí prstov sa pri Lactroductusovi zjavili úplne nahé čašníčky. Niesli v poslušnej póze tácky s injekčnými striekačkami a ampulkami.

„Nemám zrovna náladu na heroín.“

„To nie je heroín. Ale niečo omnoho lepšie.“ uškrnul sa úsečne Lactroductus a pokynul svojim bodyguardom, aby mi chytili ruky za chrbát. Začínala som toho chlapa nenávidieť.

Chcela som kričať, no všetci na mňa zízali odporne ako krvilačné supy. Akoby som im kazila zábavu. A tak som dovolila vychudnutej prostitútke v latexe, aby mi niečo pichla do oka. Mierne to zaštipalo, no vôbec som netušila čo to je. A to bolo naozaj podozrivé.

Hostia drzo vyliezli na stoly a začali sa pažravo napchávať. Až vtedy som si všimla živé biele zajačiky, ako skáču po naleštenej podlahe. Začala sa mi zrkadliť, akoby sa oddeľovala od reality. Zatriasla som hlavou, no silný účinok drogy ma začal okamžite naplňať.

Svetlo sviečok načrtlo na steny desivé tieň zvieracích masiek. Pod nimi sa ukrývali ľudia, ktorí hodovali tak divoko, ako keď kojoti trhajú mršinu. Hádzali do

seba kusy pávneho mäsa rukami a rozhadzovali ho po podlahe. Zdalo sa mi, že čas spomalil a priestor sa natiahol. Ten najdrahší kaviár, najdokonalejšie sushi a torty zdobené perlami si hostia roztierali po sebe, po šatách a ohadzovali sa ním.

Bolo príjemne uvoľňujúce vyhodiť nad hlavu celú misku pražených homárov. Šaty aj dekolt som mala za chvíľu celé od oleja a jahodovej polevy, no bolo mi to jedno. Všetkým to bolo jedno, jedli zo seba navzájom a pritom šňupali kokaín priamo striptérkam z nahého tela.

„Čo to bolo?“ spýtala som sa Lactroductusa, keď som sa s ním zrazila niekde v polovici miestnosti. Na paroží mal ponapichované ovocie a fajčil cigaru, z ktorej šlo neobvykle veľa dymu.

„Adrenochrom,“ odvetil prosto, akoby som mala vedieť o čo ide. Nato zo seba strhal všetky šaty, a tak som sa radšej pretlačila davom ďalej. Automaticky som siahla na stehno, kde zvyčajne mám vrecko a mobil. Nebolo tam však nič.

Zlom nastal, keď hostia začali zvracať jeden cez druhého. Nebola tu žiadna kúpeľňa, ani okná, a tak putovali čerstvé zvratky priamo na perzské koberce. Nechutný puch naplnil vzduch. Už aj mňa napínalo, keď v tom niekto vpustil dnu štekajúce psy.

„Mici! Nie!“ zavelila akási zavalitá pani s výrazným rúžom na napuchnutých perách. Mici však neposlúchla. Priamo pred mnou zahryzla do krku bielučkému králikovi a zlomila mu väz.

Zháčila som sa, keď ju ostatní psi nasledovali. Naháňali s brechotom uháňajúce králiky popod naše nohy a vyrezávané stoly. Ak nejakého chytili, okamžite ho začali trhať na kusy. Nik z hostí nevenoval pozornosť poletujúcim chlpom a kalužiam krvi. Keď sa vyvracali, jedli ďalej a veselo debatovali. A vtedy ma skutočne natiahlo, no nebolo to z jedla.

Schytila som náhodne jedného králika a vyložila ho na stôl. „Máš dnes šťastný deň, kamoš.“ Potom som prešla do druhej sály krútiac odporivo hlavou. Sledovať ľudskú národu v bezpečí anonymity a tieňov, kde môže rásť a množiť sa, nebolo vôbec príjemné. No to najťažšie, čo ležalo pred mnou, bola skúška mojej vlastnej vôle. A hraníc šialenosti, ktoré mali ostať navždy skryté.

Uprostred zaprášenej klenutej miestnosti stálo piano, a za ním sedel nejaký nahý chlap v maske opice. Hral melancholickú skladbu, z ktorej mi na predlaktiach naskočila husia koža. Štrhla som sa, keď mi niekto položil na rameno ľadovú dlaň. „Ty sa nebavíš, Alica?“

Aj Lactroductus bol stále naostro. Snažila som sa mu dívať do očí, no cez tú debilnú jeleniu masku som zachytila len ich temný odraz. Mykla som ramenom, aby som zakryla nervozitu.

„Rozumiem. Ťažký oriešok, to mám rád.“ Lactroductus ma pohladil tajomne po vlasoch. Potom na niekoho lus-

kol, a ten niekto mu priniesol zlatý kľúč na striebrom podnose.

Zo starožitnej skrine v rohu vychádzal podozrivý zápach. Lactroductus do nej strčil kľúčik a oprášil ligotavý trezor. Pokým zadal číselnú kombináciu, zjavili sa pri nás čašníčky v priliehavých oblekoch a vtisli mi do ruky pohár na vysokej stopke.

Zabudla som na jeden nádych, keď Lactroductus vytiahol z trezora blýskavý klenot. Žiaril ako mesačné svetlo, a jasnočervený rubín v ňom znázorňoval pentagram. Namietala som, no nasilu mi náhrdelník pripol na krk.

Atmosféra zhustla, a všetci na mňa zavisťlivo zazreli. Niečo si medzi sebou začali šepkať, a v očiach sa im zablysko. „Na krásu, ktorú nie je vidieť,“ nadniesol Lactroductus a štrngli sme si pohármi. Tmavočervená tekutina, ktorú som si naliala do hrdla, mala podivne kovovú pachuť. Zháčila som sa, keď mi strčili pod nos tanier s akýmsi slabokoreným mäsom.

Z napätého pohľadu servírky mi došlo, že možnosť odmietnuť nie je. Zdrapila som teda mäso a natlačila si ho nasilu do úst. Nepripomínalo mi nič, čo som kedý predtým ochutnala. Žalúdok sa mi stiahol.

Keď som si chcela na chvíľu zložiť masku, niekto ma švacol po ruke. Muž s podobizňou líšky mi povedal, že maska ostane tam, kde je. Nepáčil sa mi jeho drzý tón, no poslúchla som.

Bez ďalších slov mi zrazu strčil dľaň do nohavičiek. Odskočila som a chystala sa ho tresnúť, no Lactroectus mi zachytil zápästie v polovici pohybu. „Ospravedlňujem sa, je tu nová.“

„To nič. Odpor ma práveže vzrušuje.“

Spoločne sa škreklavo zasmiali. Práve vtedy sa smaragdový piesok v presýpacích hodinách dosypal. Dvojkridlové dvere sa ako na povel otvorili a odhalili mi únikový východ. Trielila som k nemu akoby ma mal spasíť, no pravdou bol úplný opak.

Silné reflektory ma nakrátko oslepili. Čerstvý morský vánok ma ovanul a poriadne schladil. Boli sme vonku, na siahodlnej verande, a obrysy tmných lesov nás obkľučovali zo všetkých strán. Mesiac v splne pozlacoval nebo.

Ponad hlavy nám presvišťala hlučná helikoptéra. Lactroectus zamával na pilota a niečo mu naznačil prstami. Keď som sa vyklonila cez kované zábradlie, krv v žilách mi stuhla.

„Do prdele ...“ zamrmlala som cez zopäté pery. Všetka zábava tu oficiálne končila.

Uprostred lúky, zahalenej tieňmi, stáli strnulo akýsi ľudia v presných rozostupoch. Tváre mali ukryté v kuklách a ruky držali prekrížené za chrbtom. Nedokázala som v šere rozoznať ich pohlavie ani vek. Neprijemné cvrlikanie cikád sa mi usídlilo hlboko do mysle.

„Alica.“ Lactroectus ma vrátil do reality. Vtisol mi do rúk poľovnícku pištoľ

a prehodil si cez plecía cyklámenové rúcho. „Vieš strieľať?“

Preglglá som. Hostia s nadšením schmatli pušky a brokovnice a živo medzi sebou diskutovali, akoby šli na hokej. „Z-zvieratá.“ dostala som zo seba. Keď som bola mladšia, chodievala som totiž na lov bažantov s otcom a jeho obchodným partnerom, ktorý, ako sa neskôr ukázalo, bol zároveň aj jeho milenec.

„To by malo stačiť.“

Nasledovala som ostatných na okraj zábradlia a rákala si nádychy. Zo šikmej strechy visela digitálna tabuľa, ktorá znázorňovala akési výsledky. Po verande lietali drony, ktoré všetko monitorovali a blikajúce kamery zachytávali každý pohyb.

Došlo mi, že som v poriadnych sračkách. Otočiť som sa ale nemohla. Nemohla som urobiť vôbec nič.

Nenápadne som sa rozhládla. Bodyguardi v smokingoch poslušne postávali pri stenách s rukou na zbrani. Žiadny východ nepripadal do úvahy. Bola som v pasci. Chytená v pavúčom hniezde na konci sveta.

„No tak, na čo čakáš, Alica?“ zavrčal Lactroectus výhražným tónom. „Nechceš nám predsa kazíť zábavu. Že nie?“

Spodná pera sa mi roztriasla a nemohla som sa na slovo. Prebila som však zbraň a namierila smerom k lúke.

„Tento rok by ste sa mali poriadne snažiť! Hráme totiž o výnimočnú cenu.“

Lactrodectus zdvihol do svitu mesiaca akýsi nahnitý klobúk vyrobený z rôznych druhov ovocia. Všetci okrem mňa šaleli od radosti.

Keď z reproduktorov zaznel gong, poriadne som si zahryzla do pery. Pociťala som tenký prameň krvi, ako mi steká z úst na bradu. Vtedy som vystrelila a neznámi ľudia sa dali na útek smerom k lesu.

„Výborne,“ potľapkal ma Lactrodectus po chrbte. Veranda sa so mnou zakrútila, keď som si uvedomila, že som jedného trafila do brucha. Ležal v hline a v náručí držal kľbko vlastných čriev. „Ale nabudúce sa snaž mieriť do hlavy alebo na hrud'. Za tie je najviac bodov.“

Skúsila som to znova, keď mi pilot helikoptéry posvietil reflektorom na jedného z unikajúcich. Tentokrát som mu prestrelila šľachy na krku. Duchapritomne sa udržal na nohách, no keď urobil ďalší krok, vybuchla pod ním mína.

Lúka nasiakla kovovým pachom a posiali ju drobné čiastočky mäsa. Doráňané návnady sa pokúšali vyliezť na ostatný plot, no ruky mali stále zviazané. Hodnú chvíľu sa driapali ako hady na strom a krv z nich stekala do udupanej trávy. Hostia ich napokon chladnokrvne postrieliť, akoby neboli viac než bezbranné vtáčatá pädajúce z hniezda.

Bola som v šoku. Dívala som sa ako v tranze na vlastné dlane a premýšľala, či sú skutočne moje. Mohli tak obyčajné krehké dlane páchať odporné hriechy?

Tabuľka rozhodla o víťazovi. Akejsi žene narazili na hlavu klobúk z ovocia a zakryli ju rovnakým rúchom, aké mal Lactrodectus. Ostatní sa ofučane odvrátili, pokým ona žiarila šťastím.

Uvedomila som si, že už nie som hosť. Stal sa zo mňa väzeň, bábika na hranie. A ten, kto ten domček vlastnil, mal na mňa toľko materiálu, že by pokojne zo dňa na deň zničil reputáciu a históriu celej mojej rodiny. Roztriasli sa mi kolena, keď mi neznámy chlap stlačil zadok.

„Pod', Alica.“ pošepol mi do ucha a zároveň ho oblizol. „Túto časť si poriadne užiješ.“

Chcela som zaradiť spiatočku. Už ma ani moc nezaujímalo, čo sa nachádza na dne pavučiny. Túžila som utiecť z Agory a už nikdy sa k temným stránkam nevracať. Rozlomila by som svoj notebook na polovicu a mobil zahodila do mora.

Také šťastie som však nemala. S malou dušičkou som kráčala stlačená davom po chodbe do ďalšej sály. Začala som si všímať kamery a rákala dvere. To miesto bolo bludisko, hotel bez konca. Úplne každá chodba vyzerala inak, akoby budovu navrhlo tisíc architektov. Bol to totálny chaos, a nebolo možné si zapamätať akýkoľvek záchytný bod.

Aby som sa upokojila, dala som si znova pichnúť neznámu látku do oka. Otriasla som sa, vošla do voňavej miestnosti a takmer onemela. Modrú som vždy považovala za dobrú farbu, až pokým ma

neobjali akvamarínové tapety, azúrový strop a blankytné kachličky.

Zdalo sa mi, že sa topím hlboko pod hladinou. Sťažka som dýchala, pokým som si obzerala belasé gauče, posteľe a rôzne rohožky. Svetlo zo sviečok odhaľovalo pentagramy nakreslené na stenách. Keď som sa prizrela bližšie, zistila som, že ich do steny niekto vyryl nechťami.

Začala som päť, keď sa ostatní začali vyzliekať donaha. Jediné, čo si nechali, boli strašidelné masky. Zachytila som zvláštne vibrácie, ktoré naplnili vzduch. Servírky v kostýmoch sukuby s krídlami priniesli ďalšie drogy, čudné mäso a jahodové smoothie, ktoré vôbec nechutilo ako jahody.

Zhodila som zo seba šaty a topánky ako posledná. Objala som sa cez prsia a srdce mi začalo biť rýchlejšie. Žiadne okná, žiadna klimatizácia. A spotení nadržaní ľudia, ktorých som vôbec nepoznala.

„Tu nikto nehovorí nie ničomu.“ Lactroductus pohladil môj náhrdelník. Hostia ku mne podišli bližšie, akoby som ich zavolať. Ich pohľady boli neprítomné, videla som, ako im zreničky zabiehajú pod viečka. „Ty, ktorá dnes večer nosíš mesačný príznak, budeš stredobodom pozornosti. Je to tradícia.“

Ľbko strachu vo mne sa začalo odmotávať. Bránila som sa, keď mi na končatiny pripevnili putá, keď ma priviazali k železnému krížu a aj keď ma omotali ťažkými reťazami. Škriekala som naj-

hnusnejšie nadávky a vyhrážky, no oni sa len rehlili. Plytkým sileným smiechom.

Venovala som Lactroductusovi ten najodpornejší pohrdavý pohľad. Nepozval ma sem ako hosťa, chcel si zo mňa urobiť bábiku na hranie. Priviesť do svojho zvráteného cirkusu novú opičku.

Mala som zviazané ruky. Metaforicky aj v skutočnosti. Keď sa orgie rozbehli, všetci si užívali sex so všetkými. Muži, ženy, bolo im to jedno. Ja som spočiatku kričala. Protestovala. Ale myslím, že cudzincov, ktorí sa na mne neustále striedali, to ešte viac vzrušovalo.

Videla som už mnoho sadistického porna, no veci, ktoré boli tí ľudia schopní vymyslieť, dosahovali úplne iný level. Prebudili sa v nich zvery, žijúce hlboko pod maskou človeka. Tou, ktorú ukazujú v médiách, na sociálnych sieťach, a keď pred kamerami nalievajú polievku bezdomovcom.

„Nech stane sa hriešnikom, ako to bolo od počiatku vekov dané,“ zreval Lactroductus a hostia začali jednohlasne odriekavať verše, ktorým som nerozumela. Svetlá zablikali a tajomné tieňe vyliezli spod nábytku. Keď Lactroductus vytiahol dlhokánsky kožený bič, chlap, ktorý na mne zrovna obcoval, ako na povel odskočil.

Začala som zuby. Prvé švihnutie som dostala cez brucho a ďalšie do tváre. Krv mi stiekla na prsia a slzy vytryskli z očí. Bolo to už dávno, čo som skutočne plakala. Vnímala som každú jednu

kvapku krvi, ako mi vyteká z hlbokých rán a kľže po podlahe.

Páliaci vosk mi rozožral pokožku na chrbte. Bolesť ma otupila, len ledva som cítila trnité prútky, ktoré mi obrútili cez zápästia a členky. Krvavé pramene, ktoré mi z nich vystrekli, hltavo zlízal chlap v maske netopiera. Naplo ma na zvracanie, keď do mňa naraz vnikli dva horúce penisy, no snažila som sa užiť si ten drsný sex, a nechala sa priviesť k trýznivým orgazmom. Strach z okolia prekvitol v môj vlastný. Nebol ten démon, pred ktorým unikám, po celý čas vo mne?

Uplynulo asi milión hodín. Aspoň tak mi to pripadalo. Akoby ma uväznili v mučivom lucidnom sne, ktorý sa donekonečna opakoval. Keď do miestnosti privliekli živé prasatá s obojkami, žalúdok sa mi skrútil v krčii.

Dvaja hostia s podobizňou sovy sa k nim horlivo rozbehli. Strhla som sa, keď bojazlivo vstúpili dnu vychudnuté dievčatká a chlapci. Mohli mať tak dvanásť a ich nahé vydesené telá sa triasli bok po boku.

Nechcela som sa na to dívať. Ako si ich Lactroductus posadil na stehná, ako ich nasilu hladil na intímnych miestach. Jeho spokojný úsmev verzus ich zaslzené oči. A modrinami posiatá pokožka, ktorá vo mne vyvolávala šialené predstavy.

Zrazu ma niekto odopol z pút. Zrútila som sa na zem ako ranená laň. Svaly v nohách sa mi triasli, ulepená od potu som sa schúlila do kľbka.

„Alica.“ Strašidelná maska skutočného jeleňa sa nado mňa nahla. Drogy mi mierne rozmazávali zrak a menili náhodne farby. Parohy, ktoré určite nemohli byť fialové, sa okolo mňa vlnili ako hady číhajúce na korisť. „Ty si myslíš, že som diabol?“

Vybuchla som do škreklavého smiechu. Ten kretén si neustále potreboval niečo dokazovať. Sral ma a na moment mi praskli nervy. „Myslím, že si len obyčajný skurvysyn!“ zrúkla som a napľula mu medzi oči.

Hostia zhíkli. Akoby oni mali čo poučovať. Lactroductus ma zúrivo schmatol za náhrdelník a chvatom ruky ho roztrhol. Ťahal ma za vlasy po podlahe až do kúpeľne zo zlata, kde ma po celý čas pozoroval, ako zo seba zmývam semeno a šťanky. Plakala som a on sa pritom robil.

Chodba, ku ktorej ma napokon zaviedol, naháňala hrôzu. Vychádzal z nej puch hniloby a nikde som nevidela nikoho iného.

„No tak, padaj dnu,“ zasipel na mňa Lactroductus a nasilu ma navliekol do jasnočerveného plášťa s kapučnou. Topánky som nemala žiadne a chlad z kamennej podlahy mi prechádzal až do kostí. „Diváci čakajú.“

„Nie, ja nechcem,“ zapišťala som, keď ma postrčil do temnej chodby. Tušila som, že nech tam bude čokoľvek, zničí ma to. „Prosím, už naozaj nemôžem.“

„Musíme dokončiť hru, Alica. Také sú pravidlá. Dvakrát za jeden večer ma predsa nestrápníš, že nie?“

Pochopila som z jeho tónu, že ak odmietnem, stane sa zo mňa ďalšia návna-da v kukle, ktorú potom hostia zostrelia ako plechovku piva. Vykročila som teda do tmy. Spreádzal ma len môj zrýchlený dych a po prvýkrát v živote som sa prežehkala. Nevieť ale, či som to urobila správne. Nijaký boh mi na pomoc neprišiel.

Bála som sa prekročiť prah, z ktorého trčali klince. Bol to ale koniec chodby a vedela som, že nijaká spiatocka pre mňa nejestvuje. S odvážnym nádychom som vstúpila do slabo osvetlenej izby. Tapety boli ohnivočervené a podlaha znázorňovala červeno-čiernu šachovnicu.

Zamrzla som na mieste. Oproti mne sedel nahý muž s koženou maskou na hlave a pripútaný remeňmi k drevenej stoličke. Obliat ma studený pot, keď mi padol zrak na stôl plný náradia a ostrých predmetov, ktoré by asi vedeli pomenovať iba doktori. Alebo kováči.

Kurva. Kurva. Kurva.

Zdalo sa mi, že omdliem. Pípnutie zo starého počítača ma prinútilo vrátiť sa späť do reality. Na vyskakovacom okne sa objavil jelení démon a sekane mi zamával.

„Vitaj v červenej izbe, Alica.“ Lactodectus si nasadil na parohy striebornú korunu s drahokamami. „Tvoje inštrukcie sa objavajú tu. A opováž sa ma sklamať. Oni sa dívajú.“

Nič viac nepovedal. Okno sa minimalizovalo a otvoril sa akýsi súkromný chat.

Bolo v ňom prihlásených pár desiatok užívateľov. Z ich konverzácie som pochopila, že očakávajú zábavu.

Narazila som si na hlavu kapucňu. Neznámy oproti mne protestoval, mykal sebou a snažil sa mi niečo naznačiť čerstvo zošitými perami. V rohu blikala kamera a na opačnej strane malý projektor odrážal plochu počítača. Chat sa premietol na popraskanú stenu.

„Kurva,“ vypadlo zo mňa, keď som si všimla ďalšiu tabuľku, na ktorej bol prehľad bitcoinových transakcií. Bola to zvrátená aukcia a ten, ktorý dal najviac, sa volal moloch69 alebo tak nejak. Každopádne vyhral a ikonka pri jeho mene sa zmenila na žezlo. Napísal do chatu a mne srdce vynechalo niekoľko úderov.

- Dnes v noci rozhodujem ja. Najskôr mu odrež ľavé zápästie a potom dostaneš ďalšie pokyny.

Zvraštala som tvár a privrela viečka. Počula som v sebe hlasy, vrieskali po mne a presviedčali ma, že mám poslúchnuť svoju prirodzenosť. Že tá túžba po nadvláde a moci, po sadistických chútkach, pramení z našich génov.

Nahlas som zveskla a preľackala sa po líkach. „Prepáč,“ pošepala som chlapovi, ktorému sa hrôza liala z očí. „Ale musím to urobiť, lebo oni na to čakajú.“

Ruka sa mi roztriasla, keď som pozdvihla železnú pílku. Prehltla som nasucho. Na naliehanie anonymov z chatu som po chvíli váhania a zvracania priložila pílku neznámemu na pokožku.

CHARON

Spod mojej mačacej masky vytryskli slzy. Ostriekal ma silný prúd krvi. Znova ma naplo na zvracanie, no chatujúci sa radovali. Do chatu neustále posielali čertovské smajlíky a ďalšie požiadavky, ktoré som musela splniť.

Počúvala som lámanie kostí, vnímala ako skalpel prudko vniká do mäsa. Ako by študovali na Harvarde, presne si vybrali miesta, ktoré krvácajú, no nie sú smrteľne vážne. Mohla som mu podrezať žily a zbaviť ho utrpenia. No jeho osud už bol dávno spečatený a ja som bola aj tak prekliata. A tak som pokračovala.

Rozstrihala som mu stehy a hrdzavými kliešťami vytrhala zuby aj s koreňmi. Nasypala som ich spolu s odrezkami pokožky do akejsi plechovej krabičky. Myslím, že si to chceli uschovať ako suvení.

Keď som mu železné tyče zarazila do stehien, zaručal ako pekelný pes. Neznámi na chate nešetřili smajlíkmi. Ich úprimná radosť z ľudského utrpenia ma ohromila. Uživali si strhávanie nechťov, krájanie končatín a jeho kvílivé výkriky, ktoré sa odrážali od plesnivých stien a viseli nado mnou ako temný mrak.

Po chvíli som už stála v kaluži krvi, ktorá naplnila izbu kovovým zápachom. Prehľadala som vlastné zvratky, no neprestávala som rezať. Bola som si istá, že zvuk praskajúcich kostí už z hlavy nikdy nedostanem.

Akonáhle mu zo žíl vymizol pulz, hra skončila. Znetvorená mŕtvola, ktorá po ňom ostala, už nepripomínala človeka.

Z hlavy ležiacej na zemi vytekol mozog a ja som ho musela zdvihnúť nad plecia a ukázať priamo do kamery. Hostia si vymenili pozdravy a odhlásili sa.

Zložila som sa na podlahu. Dorezané zápästia ma štípali a krvácali mi aj rany po bičovaní. Revala som a sliny mi tiekli z úst. Donútila som sa však vzbopíť zo šoku a malátne sa pozviechala na nohy.

V sekunde ma niečo napadlo a sadla som si za počítač. Vyhľadala som na sieti, čo je to adrenochorom a ako sa získava. Fotky bábätiok, ktoré na mňa vyskočili, vo mne prebudili nedobrá predtuchu. Zistila som, že na zázračný elixír mladosti a zároveň úžasnú drogu musíte mučením detí zvýšiť ich adrenalin v krvi a vytiahnuť ho potom z nadobličky.

Strach ma ochromil. Tí ľudia boli šialení. Zlo pramenilo z ich existencie. Začala som si uvedomovať, že báť sa pekla nemá zmysel. Každodenný život medzi démonmi nebol o nič jednoduchší.

Rozhodla som sa utiecť. A tak som bežala. Naspäť chodbou, po točitom schodisku a potom ďalej sklenenou halou. Vôbec som netušila, kde som. Už som ani nevedela, kedy som sa v tom pavúčom zámku ocitla. Ale všetky steny na mňa padali, akoby som niesla na bedrách ťarchu celého sídla.

Zastavila som pred vitrážnym oknom, ktoré zobrazovalo kostol otočený naopak. Bez premýšľania som schmatla kamenný kvetináč a vrazila ho do skla. Za chrbotom sa mi ozval zvuk alarmu. Vyskočila

som z prvého poschodia rovno do žihľavy a medzi ostré črepy.

Vonku zúrila búrka. Uháňala som sekvojovým lesom bosá a šmýkala sa na blate. Kdesi za mnou štekali psi a všetko bolo rozmazané. Mačaciu masku som hodila za seba a zmenila prudko smer. Kôra stromov sa predo mnou hýbala a huby, ktoré na nej rástli, vytvárali špirály, ktoré sa ma snažili uzavrieť.

Potriasla som hlavou. Doliehali na mňa účinky drog a únava. Zakopla som o železné kolíky, ktoré niekto starostlivo zakopal do hliny. Prebodli mi dlane až na druhú stranu. Zafňukala som, keď sa kdesi v diaľke predo mnou zajagalo jasné svetlo. Meravo som sa k nemu priblížila. Keď som zachytila škreklavé hlasy, skrčila som sa k zemi.

„A teraz, nech započne. Oslava zrodenia. Nech Moloch prijme naše obete,“ šušľal muž zahalený v zlatom rúchu. Spolu s ďalšími, ktorí vyzerali ako prekliati mnísi, postával pred monumentálnou sochou drevenej sovy. Sršala z nej tajomná aura, akoby okolo nej lietal temný duch. Na oltári vytvorenom koreňmi blčal oheň a na laviciach naokolo sedeli hostia zo sídla. Spoznala som ich podľa nahoty a masiek.

Plazila som sa bližšie. Neskrotná zvedavosť vo mne túžila vedieť všetko. Potlesk vystriedala modlitba. Odhrnula som krovie pred sebou a takmer vykrikla od hrôzy. Chytila som sa krvavou dľaňou za ústa.

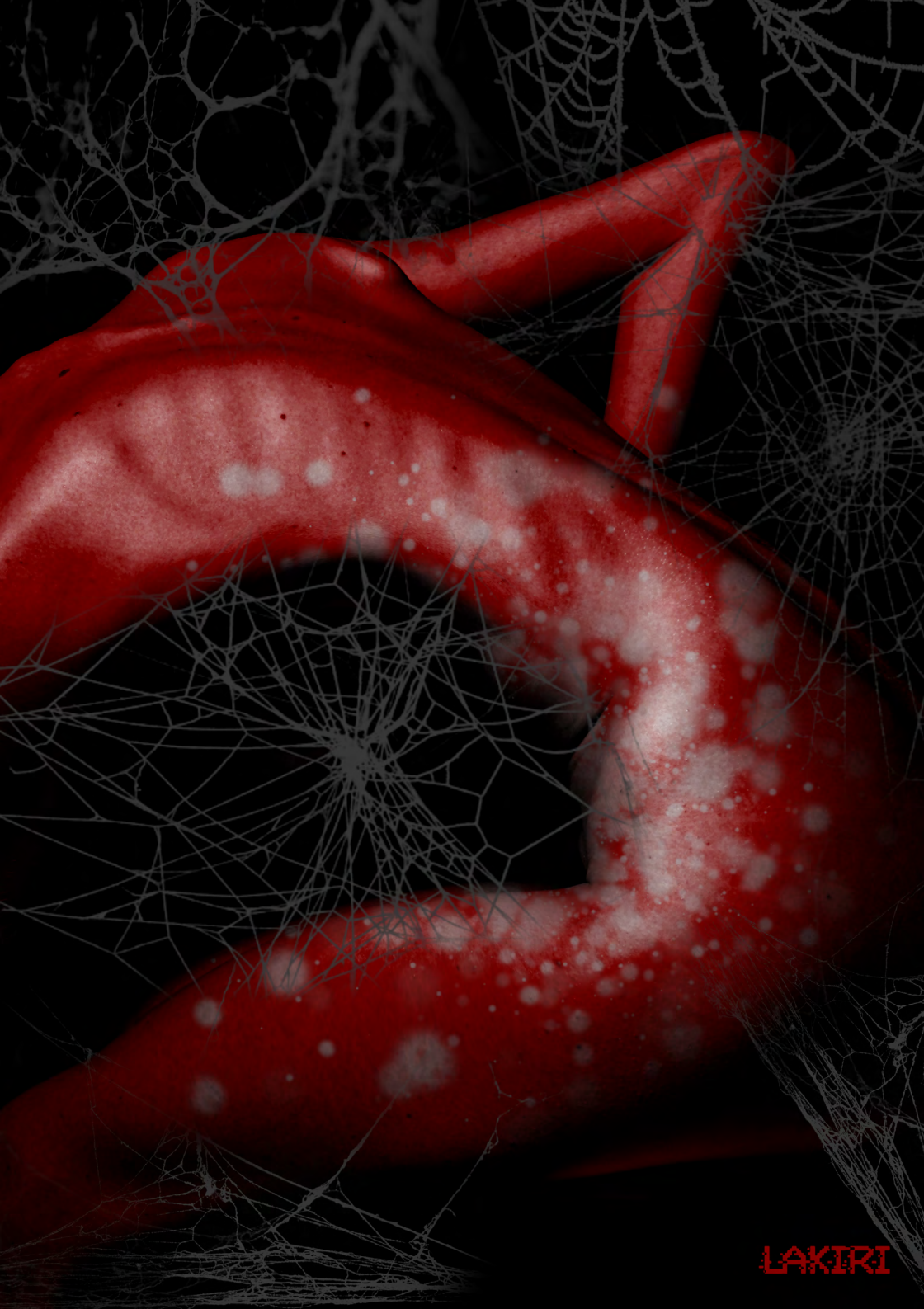
Z prúteného koša vytiahol jeden z mníchov novorodeniato a vydvihol ho do výšky. Jeho zdesený plač prehlušil i bubnovanie dažďa. Keď mu mnísi nakreslili akýsi znak na brucho, šlahli ho do vatry bez jediného zaváhania.

Srdce ma divoko udrelo do hrude. Škvarenie detského mäsa mi pripomenulo upálenie mojich rodičov. Bola som stále rovnako bezbranná, ako vtáča zdupané do klietky. Naplo ma na zvracanie, no žalúdok som mala prázdny. Vyskočila som na nohy a zazrela ďalšie brániace sa bábätko.

Strnulo som sledovala, ako oheň osvetľuje mnícha, ktorý začal teličko zažíva krájať. Olizoval zo špičky noža krv a žalúdočné kyseliny a rozdeľoval kusy končatín na chlpaté taniere. Ustupovala som dozadu pokým sa hostia zdvihli z tieňov a zamierili k oltáru. Pustili sa do surovej hostiny, akú by som si nepredstavila ani v tom najmorbídnejšom sne.

Krv im tiekla po bradách, s pôžitkom si ju roztierali po hladných perách. Lámanie kostí sa rozliehalo lesom spolu s neutíchajúcou ozvenou sovieho škriekania.

Skríkla som. Bolo toho na mňa príliš. Zakopla som o čosi tvrdé a spadla na zadok. Prevrtala ma nová vlna bolesti. Porozhadzované klince sa mi zaryli hlboko do bosých nôh. Nemala som ale čas ich vyťahovať. Štekot psov sa približoval.

LAKIRI

Bežala som ďalej vlhkou pôdou a konáre ma driapali po pokožke. Mesiac v nove nado mnou bdel, alebo sa mi posmieval. Sily ma začínali opúšťať. Keď som za sebou začula výstrel, hodila som sa na kolená.

Vtom som zbadala akýsi poklop. Zmietla som z neho húsenice a blato a nenápadne vkĺzla dnu. Ovanul ma nechutný smrad. Zliezla som po rebríku do tmavej šachty a pokúšala sa chytiť dych. Tunel s blikajúcimi žiarovkami ma doviedol k mramorovým dverám.

Na krátky okamih mi odľahlo. Náhlivo som vletela dnu a zatresla za sebou. Spotené čelo som priložila na mramor. Cítila som sa ako myška, ktorá sa ukryla pred šelmou do bezpečnej nory. Rátala som si nádychy a výdychy, keď som si s hrôzou uvedomila, že nie som sama. Šeptanie duší za mnou mi nahnalo húsia kožu.

Čas zabudol plynúť. Meravo, pomaličky som sa otočila. So zlou predtuchou v hrudi, ktorá ma zvnútra mrazila. Padla mi sánka a vyvalila som oči.

„A kurva,“ dostala som zo seba. Kamennú rozľahlú miestnosť zdobili drevené kríže, všetky otočené opačne. Na stenách viseli reťaze, biče a kladivá. Po stoloch sa povalovali mixéry, záhradnícke náradie a zbierky loveckých nožov. V priehľadných chladničkách boli naukladané čierne sáčky a zaváraninové fľaše. Plávalo v nich niečo, čo pripomínalo ľudské vnútornosti. Zo železných

klietok, ktoré pokrývali takmer celý priestor, na mňa ticho mrkali učupené deti. Nahé a vydesené k smrti.

Ostala som stáť nehybne, nenachádzajúc slová. Boli ich tam stovky. Uvedomila som si, že jahodové smoothie, ktoré som po celý večer pila, nepochádzalo z ovocia. A že podozrivé mäso, ktorým sme sa naphávali, určite nebolo z diviaka ani srny.

Zachvátil ma hysterický plač bez sĺz. Dlane som si zatlačila do hlavy a keby som vedela nejakú modlitbu, odriekala by som ju.

„Ty,“ ukázalo na mňa prstom kučeravé dievčatko. Bolo chudé a celé od modrín. „Prišla nám pomôcť?“

Nedokázala som sa jej pozrieť do tváre. Kútikom oka som zachytila plagát na protiľahlej stene. Bol na ňom vyobrazený Ježiš, obkolesený krdľom detí. Niekoľko ho počmáral fixkou a stredom napísal slovo Klamár.

Preglglá som a ustúpila k dverám. Napadlo mi, že vezmem aspoň jedno, no dostať sa nepozorovane z ostrova bolo vylúčené. „N-nemôžem,“ odvetila som. „Nikto nemôže. Oni ... sú príliš mocní.“

Vybehla som na chodbu a vrazila priamo do Lactroductusa v krvavom lekárskom plášti. Sršal z neho hnev a parožím škriabal omietku zo stropu. Schytil ma pod krkom roztrasenou dlaňou. „Alica. Alica. Je načase ťa naučiť, že sú miesta, na ktoré nechceš prísť a veci, ktoré nepotrebuješ vedieť.“

CHARON

S tým som súhlasila. Prílišná zveda-
vosť so sebou zvyčajne niesla neliečiteľ-
né pošramotenie mozgu a duše. „Takže?
Videla si niečo?“

Zaváhala som, len na jeden nádych.
Svet preňho nebol viac než partia šachu.
A čo zmôže pešiak proti kráľovi? „Nie.
Nič. Vôbec nič.“

„Správna odpoveď.“ Lactrodectus ma
postavil späť na zem a zasunul injekč-
nú striekačku do náprsného vrečka na
plášti. „A teraz už poď, Alica. Máme
pred sebou ešte veľa skvelej zábavy.“

Oprášila som sa a s ťažkým povzdychom
prijala ruku, ktorú ku mne vy-
strel. Bola studená a prežratá červami
rovnako ako jeho srdce.

DANIELA MINDEKOVÁ

Pochádza z malebnej Žiliny, kde vyras-
tala v objatí prírody a kníh. Odmalič-
ka nasávala príbehy, vyrábala časopisy
a detské knižky. Dlhé roky potom strá-
vila blogovaním, no k súvislému písaniu
sa dostala až neskôr.

Odvtedy neprestajne píše, číta klasiku
i dystopie, a pokúša sa do sveta fanta-
sy a young adult priniesť nové nápady
a myšlienky. Miluje anime a výtvarné
umenie, čo ju vo veľkom inšpiruje.

Z hororu má najradšej body alebo para-
normálne aktivity. Do *Prekliatej zbierky*
vydavateľstva Príbeh prispela povied-

kou a aktívne sa zúčastňuje literárnych
súťaží. V rámci činnosti vydavateľstva
sa zapája do beta čítania iných autorov
a v súčasnosti pracuje na vydaní debu-
tového románu.

KNIŽNÉ RECENZIE

H. P. LOVECRAFT **V HORÁCH ŠIALENSTVA A INÉ** **MONŠTRUOZITY**

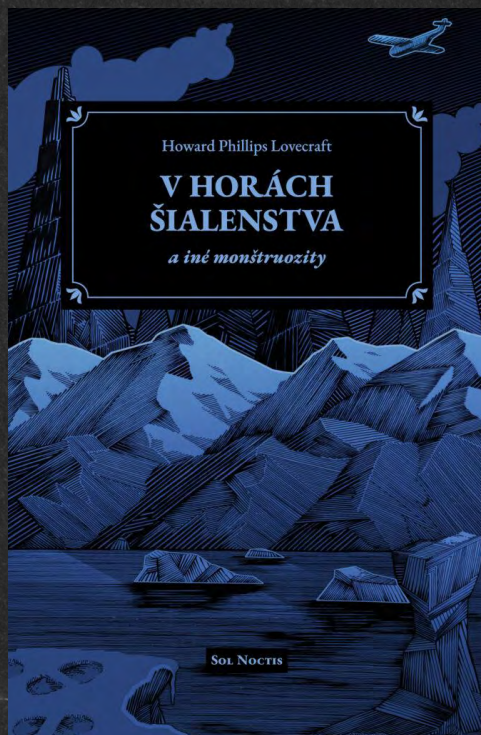
(napísal: Radoslav Kozák)

Do tretice všetko dobré, ale zďaleka nie je koniec. Vydavateľstvo Sol Noctis nás naďalej rozmaznáva slovenskými prekladmi hororového veľikána Howarda Phillipsa Lovecrafta. Najnovší prírastok do série si prepožičal názov od azda najikonickjšieho textu podivného muža z Providence, a tak uzrela svetlo sveta temná domodra ladená obálka knihy *V horách šialenstva a iné monštruozity*. Obe predchádzajúce knihy zo série (*Volanie Cthulhu a iné hrôzostrašné príbehy* a *Šepot v tme a iné nezemské príbehy*) sme mali možnosť recenzovať v predošlých číslach, takže ak vás zaujímajú aj tie, pokojne si ich vyhládajte. Teraz sa však podme poriadne pozrieť na ich zatiaľ najmladšieho súrodca.

Rok vydania: 2025
Vydavateľstvo: Sol Noctis
Počet strán: 312
Jazyk: slovenský
Väzba: pevná s prebalom

Kontroverzná osobnosť a súdenie knihy podľa obalu

Keďže sa editor a prekladateľ Ivan Šebestá rozhodol do knihy zaradiť titulnú novellu *V horách šialenstva*, ktorá má logicky značne väčší rozsah než poviedky, tentoraz kniha obsahuje iba šesť belet-

ristických textov. Zato ju však dopĺňa úctyhodné množstvo bonusov.

V horách šialenstva a iné monštruozity zaujme už obálkou, o ktorú sa aj do tretice postaral Marcel Hamza. Lacetka je vlastne už v súčasnosti považovaná za známku kvalitného spracovania. Rovnako ako ilustrované predsádky. Nechýbajú pôsobivé ilustrácie a pred každým dielom zaujímavé doplnenie informácií o historickom kontexte. Na konci potom nájdeme aj jednotlivé poznámky vysvetľujúce okolnosti zo samotných textov a už tradične množstvo bonusového materiálu, napríklad dobové obálky magazínu *Weird Tales*, kde Lovecraft svoje poviedky často publikoval.

Nesmie chýbať ani esej. Táto od Adama Hambálka pojednáva o značne kontroverznej a pri danom autorovi často prepieranej téme – o Lovecraftových politických názoroch. Vyše dvadsaťstranový text s názvom *Lovecraftova politická filozofia* je zrejme najzaujímavejším bonusom, ktorý nám zvolenské vydavateľstvo v knihe prinieslo.

Lovecraftove rasistické a homofóbne názory, sympatizácia s Ku-Klux-Klanom či nacistickým Nemeckom a jeho vodcom sú známe fakty. Azda menej už to, že svoje postoje ku koncu života výrazne prehodnotil. Nieкого možno táto esej zdvihne zo stoličky, niekto iný zas môže postoj na autora prehodnotiť. Rozhodnutie necháme na vás.

Ikonická novela zo zamrznutého pekla

Ako sme spomínali, najdlhší priestor a aj názov je venovaný ikonickému románu *V horách šialenstva*. Tá je v knihe radená na posledné miesto v rámci beletristickej časti. Napriek tomu, že ide o jedno z najznámejších diel H.P. Lovecrafta, jeho prijatie bolo od začiatku vcelku rozporuplné. Samotný autor doň vkladal veľké nádeje, malo byť jeho posunom od poviedok k dlhším textom a bol naň patrične hrdý. Lenže prišlo odmietnutie vydania a to Lovecrafta znechutilo natoľko, že sa návratu k dlhším rozsahom radšej vyhýbal.

No a celkom rozporuplne pôsobí aj na moderného čitateľa. Kým jedni ho velebí pre historickú dôležitosť ako absolútne povinný kusok pre pravého hororového fanúšika, iní poukazujú na prílišnú opisnosť a takmer absentujúci dej. Obom v istom zmysle dávame za pravdu.

V mierke moderného používania remesla by *V horách šialenstva* zrejme veľmi dobre neobstála. Koniec koncov, to platí pre väčšinu Lovecraftových diel. Jej nezastupiteľné miesto vo vývoji temnej literatúry, najmä kozmického hororu a weird fiction, je však neodškriepiteľné. A keď ju berieme v kontexte danej doby ako časovú kapsulu pre moderného čitateľa, pôsobí priam magicky. Chlad, neznámo a tajomno dýchajú z každej strany.

Nečudo, že si ju svojho času vybral režisér Guillermo del Toro ako svoj ďalší veľkofilm. Unikátne špeciálne efekty, di-

zajn monštier, aké vraj ešte nikdy nikto neuzrel, a Tom Cruise v hlavnej úlohe. Mohlo to byť epické. Ale projekt nikdy nedostal zelenú na natáčanie, dokonca ani po tom, čo del Toro získal Academy Award za film *The Shape of Water* (2017), kedy sa práve *V horách šialenstva* nejaký čas očakávalo ako jeho ďalší projekt.

No čo už? Dočkali sme sa slovenského prekladu, možno sa raz dočkáme aj filmu. Hoci, aj tu zrejme veľkú úlohu zohráva Lovecraftova kontroverzná osobnosť. Hollywoodske štúdiá od jeho diel často radšej držia ruky preč.

Kompletný Lovecraft

Z ďalších piatich poviedok najviac vyčnieva *Herbert West – Reanimátor*. V roku 1985 odštartovala hororovým fanúšikom notoricky známa filmová séria *Reanimátor*, ktorá dnes už nesporne požíva nálepku kultová.

Za zmienku rozhodne stojí aj *Chrám*, reprezentant ranej Lovecraftovej tvorby o veliteľovi ponorky cisárskeho Nemecka. Odohráva sa počas vojny a opisuje teda hlavného hrdinu, ktorý je nepriateľom jeho vlasti. Už tu môžeme cítiť rodiac sa autorovu fascináciu neznámom a hlbokým oceánom.

Knihu dotvárajú aj menej známe kusky: *Psisko*, *Za stenou spánku* a *Premena Juana Romera*. Niet sa čomu čudovať, veď zámerom Sol Noctis je postarať sa o preklad celkového diela H.P. Lovecrafta. Je teda jasné, že musí prísť aj na obskúrnej-

šie texty. Hanbu autorovi však rozhodne nerobia. Hlavne *Za stenou spánku* stojí za zvýšenú pozornosť.

Vzhľadom na povedané neostáva nič iné, len sa tretí raz na záver opakovať. Lovecraft je pre hororového fanúšika rovnako povinná literatúra ako Shakespeare pre divadelného scenáristu. A edícia od Sol Noctis nám majstra temnoty servíruje v naozaj pôsobivom prevedení. Bežte teda do kníhkupectiev. Určite máte už predošlé dve knihy, tretia vám rozhodne nemôže chýbať.

Tešíme sa na ďalšie prírastky vesmírnej hrôzy. Tak hádam dovidenia v ďalšom čísle Charona pri nasledujúcom slovenskom Lovecraftovi!

MADLA KARASOVÁ POSPÍŠILOVÁ

NĚMÝ KŘIK

(napísal: Lukáš Polák)

Autorka si ma získala drsným príbehom z kresťanských sirotincov, ktorý vyšiel v edícii *Zrnká temnoty* pod názvom *V pekle jsme všichni Hébert*. Pri čítaní som mal zimomriavky, a tak som bol zvedavý na jej vlastnú poviedkovú zbierku.

Rok vydania: 2024

Vydavateľstvo: Golden Dog

Jazyk: český

Väzba: mäkká

Počet strán: 366

CHARON

Úvodná poviedka *Šťestí* ma zaviedla do nemocnice, kde ležala pacientka nájdená v snehu, celá zakrvácaná. Ošetrojúcemu lekárovi sa však na nej nič nepozdávalo. A mal pravdu. Príbeh priniesol hororo-scifi pointu. Išlo o príjemný vstup do knihy.

Druhý kúsok, *Den, kdy na světě zemřela naděje*, ma preniesol do Vietnamu. Tento príbeh sa neplaví po hororových vodách, ide o vojnovú drámu, v ktorej sa aj z dobrých ľudí stávajú bestie.

Pravda je tam někde kolíše medzi realitou a snami, do ktorých vstupuje tajomná bytosť. Na jednej strane oceňujem psychedelicko-temnú atmosféru, no na druhej by som zredukoval množstvo prísloviok, ktoré sa v texte premnožili.

Preventista má zaujímavú scifi premisu. Na začiatku mi autorka predstavila postavu, ktorá vie vniknúť do hláv a žije v niečom, čo pripomína vojenský tábor. Druhá postava zas dokáže cestovať v čase. Následne došlo k ich stretu. Nie som si však istý, či všetko, čo mi rozprávač vraví, je pravda. Textu by prospelo skrátenie. Začiatok bol trochu rozťahavý a príbehu by sa zišlo svižnejšie tempo.

Zrůda z č.p. 52 patrí k mojím obľúbeným z knihy, hoci pointa bola predvídateľná. Bavila ma hlavná postava záletníka so svojským pohľadom na svet. Išlo síce o vlkolačí horor bez inovácie, no príbeh ma vtiahol.

Poviedka *Balónek ke štěstí* ma zaviedla

k unesenému jedenástročnému chlapcovi, ktorý prežíval desivé chvíle. Autorka sa nebála ani sexuálneho týrania. Najdrsnejší kúsok zbierky.

Nasledovali dve scifi poviedky. Prvá s názvom *Lovec monster* predstavila zvláštne až experimentálne postupy na ľuďoch a nebála sa ani drsnosti, zatiaľ čo *Vzpomínky na Zemi* išla na to emocionálnou cestou. Dej sa presunul do vesmíru a spomínal na posledné dni na Zemi pred jej definitívnym koncom.

CHARON

V knihe sa objavil aj postapo príbeh s názvom *Tam za tou dubou*, ktorý ma zobral do sveta, kde ľudia zmizli, a s touto situáciou sa musela vysporiadať tehotná Linda s malou Emou.

Na rad prišla najlepšia poviedka z knihy – *Mŕj miláček Lisa*. Rozpráva o vedcovi, ktorý miluje slimáky. Menil ich, budoval si k nim vzťah (aj fyzický), až sa zmenil aj samotný vedec. Výborne vystavaný bizarro príbeh s ľahkým nádychom body hororu. Skvelá vec.

Malá ružová teniska mala veľký potenciál. Príbeh o rodine, ktorej sa stratilo onkologicky choré dievčatko ako lusknutím prsta. Madla výborne vystavala mysterióznu atmosféru a prišla s možnosťou prehĺbiť príbeh metaforicky cez vážnu chorobu a pocity straty. Poviedka však náhle skončí v bode, kde by som čakal, že sa len začne. Pôsobila na mňa ako prológ k románu. Škoda nevyužitého potenciálu.

Opäť došlo na sci-fi, tentokrát inváziu mimozemšťanov. Dej bol rozprávaný z dvoch pohľadov. Zo strany mimozemšťana aj človeka. Viac by sa mi páčilo zažiť ich stret cez ľudskú perspektívu, vybudovať na tom atmosféru. Ale možno je to len môj problém – poviedku *Políbek Venuse* by som si radšej predstavil ako sci-fi horor.

Posledná poviedka *Zacyklený* ponúkla pohľad na život s človekom trpiacim Alzheimerovou chorobou. Síce ide o psychologickú drámu, no nečítala sa ľahko a so súcitom som prežíval osudy postáv.

Zbierka nakoniec nebola taká hororová, ako som čakal. Náš obľúbený žáner bol dokonca zastúpený v menšej miere. Zato kniha ponúkla pestrú zmes nápadov a žánrov. Madla píše opisne a drsne. Možno by sa zišlo krotiť príslovky a prídavné mená, no inak som bol spokojný.

Hodnotenie: 7/10

PANCHO ALVAREZ **BYT VE MĚSTĚ NAGA**

(napísal: Radoslav Kozák)

Golden Dog nám už niekoľkokrát zvládol naservírovať netradičné knihy. A s útlou knižočkou s podivným názvom *Byt ve městě Naga* od filipínskeho umelca a autora Pancha Alvareza sa mu opäť podarilo vytiahnuť zaujímavú chuťovku. Môžem svedomito povedať, že podobných diel sa na našom „československom“ trhu rozhodne veľa nevyskytuje. Prečo? Podme sa na to pozrieť.

Rok vydania: 2024

Vydavateľstvo: Golden Dog

Počet strán: 94

Jazyk: český

Väzba: mäkká

Čo vlastne *Byt ve městě Naga* je? Asi najlepšie z tradičných škatuliek by sa dala kniha označiť za plne ilustrovanú zbierku poviedok. Lenže to nie je ani zďaleka

presné. Hoci príbehy v tejto publikácii sú určite písané ako prozaický text, často majú bližšie k básnickým útvarom než k poviedkam. Jazyk je v podstate extrémne jednoduchý, no napriek tomu nesmierne sugestívny, a hoci sa budete brániť, dokáže si nájsť cestičku a zaryť sa vám pod kožu. Pri tejto knihe rozhodne zažijete zimomriavky. A nie raz.

Je to snáď preto, že by bol jej obsah taký hrôzostrašný? Nie, ide v zásade o jemné hororíky, tak trochu klasické ducháriny. Je to teda preto, že je autorov štýl taký výnimočný a desivý? Opäť nie. Príbehy sú jednoduché, priamočiare. Často založené na rovnakej kombinácii premisy a subverzie, nastavenia očakávania a jeho obrátenia naruby. Základná technika lakačiek a vtipov.

Dalo by sa povedať, že moderný literárny kouč alebo teoretik by na týchto mikropříbehoch našiel tonu nedostatkov, dokázal by ich úplne rozobrať na súčiastky. Tak napríklad drvivá väčšina textu porušuje jeden zo základných princípov storytellingu – *show, don't tell*. Väčšinu udalostí nám autor iba opisuje, namiesto toho, aby ich ukazoval a zapájal nás do akcie. Lenže... ono to aj tak akosi funguje.

Prečo? Pancho Alvarez totiž urobil niečo naozaj netradičné. Obnažil horor na jeho najzákladnejšiu, najsurejšiu podstatu. Prapôvod nášho žánru siaha k dobám, kedy si kmene

sadali večer k ohňu a rozprávali si strašidelné príbehy o tom, čo sa skrýva v tme. Stačilo sa obzrieť alebo vzdialiť od ohňa, aby ste sa presvedčili, že všade číha nebezpečenstvo. Nikto nepochyboval o tom, že to tak je. Viera v duchov a nadprirodzeno nebola vierou, ale absolútnou istotou. Na Filipínach tento jav azda pretrváva v silnejšej miere ako v našich končinách. Alvarezovi sa podarilo priblížiť nás k týmto časom aj vďaka ultrakrátkemu rozsahu. Vykasľal sa na tisícročia vývoja literatúry a išiel po prapôvode strachu. Je to možno trochu odvážne tvrdenie, ale ľahko si ho overíte. Stačí si knihu zohnať. Prečítate ju behom obeda v práci. Samozrejme, musí-

CHARON

te pristúpiť na autorove pravidlá. Dovoľte mi, aby vás pohltil, preniesol tam, kde vás chce mať.

Ak to neurobíte, kniha vám nesadne, budete sa sústreďovať na to, že je príliš iná a viac vyniknú jej slabšie stránky ako napríklad často sa opakujúce motívy a princípy (práve to by som označil asi za najväčšiu slabinu), v podstate absencia hlavnej postavy, takmer neexistujúci dejový či charakterový oblúk. Pri správnom nastavení a otvorení mysle vám však kniha *Byť ve meste Naga* môže dopriať krátky, ale intenzívny hororový zážitok. Ak jej to dovolíte.

Celú jednoduchú, no napriek tomu údernú estetiku diela dotvárajú umelcové kresby. Ba dalo by sa dokonca povedať, že sú textu minimálne rovnocennou zložkou, ak nie vyložene hlavnou.

TOMÁŠ MARTON VE SPÁRECH MÚZY

(napísal: Lukáš Polák)

Tomáša môžete poznať ako moderátora programu na HorrorCone v Prahe, no zároveň sa aktívne venuje aj písaniu. Jeho tvorbu som spoznal v antológii *Smečka*, kde jeho poviedka *Pes se zlatými očima* zaujala príjemnou mysterióznou atmosférou a prekvapila pozitívnou pointou. Prešlo pár mesiacov a zlatý pes vypustil do sveta jeho samostatnú zbierku poviedok. Poďme si posvietiť na jednotlivé príbehy.

Rok vydania: 2024

Vydavateľstvo: Golden Dog

Jazyk: český

Väzba: mäkká

Počet strán: 252

*Ve spárech múzy
Tomáš Marton*

GOLDEN DOG

Škvíra

Chlapec sa nasťahuje k otcovi a spomína si na „škvíru“ – dieru v pivnici, ktorá mu nedala spať. Po nociach máva sny, v ktorých sa opakujú tri slová: „Sama, kľúč, strach.“ Oceňujem vydarený háčik

na začiatku príbehu a silnú atmosféru, ktorá ma okamžite vtiahla. Pointa na konci šikovne uzatvára dielo do jedného celku. Vydarený úvod knihy.

Soused

Triler s hororovou pointou, ktorý vo mne okamžite vyvolal záujem – hltal som každý nový krok suseda. Poznáte veľmi pozitívneho človeka? Povedka vám odhalí dôvod, prečo je taký.

Díry

Pripomenuli mi Stephena Kinga a jeho *To*. Partia detí odhaľuje tajomstvo dier za mestom, kde sa skrýva niečo temné... a možno aj vražedné.

Šmouha v oku

Spočiatku pôsobila ako mysteriózny horor, no príjemne prekvapila sci-fi pointou. Ide o príbeh chlapca, ktorý po nehode nadobudol výnimočné schopnosti a na oku sa mu objavila zvláštna šmouha.

Osudová láska

Povedka nastoľuje zaujímavú otázku: žiť dlho bez lásky, alebo krátko, no s ňou? Hlavná postava si vyberie druhú možnosť, no narazí na pascu z ranku dark fantasy. Tomáš sa nebál príbeh okoreniť aj erotikou.

Vlákna

Alegória na náš svet, kde sme všetci len ovládané bábky. Príbehu dodáva hellraisersovský nádych.

Svetlo

Klasická sci-fi jazda o svetle, ktoré vypína internet a telefóny. Z vesmíru na Zem priletelo niečo... neznáme.

Neznámý interpret

Téma tejto poviedky mi bola veľmi blízka. Sám som roky pôsobil ako redaktor a kritik metalovej hudby, no na rozdiel od hlavnej postavy som vždy skôr chválil – išlo mi o podporu, nie o hejt. Hrdina dostane CD od neznámeho interpreta s hudbou, ktorú počuje iba on. Výsledkom je príjemný mysteriózny príbeh.

Mezi stromy

Krátka poviedka s folk hororovým námetom. Potešila, no pôsobila trochu ako „z rýchlika“ – ocenil by som jej rozšírenú verziu.

Písečná bouře

Tomáš v tejto military sci-fi poviedke ukazuje svoju všestrannosť. Akčný príbeh sleduje dvoch ľudí na cudzej planéte, kde čelia piesočnému démonovi.

Kluk

Začína ako román z červenej knižnice – muž podvedie priateľku, tá ho pristihne pri čine a obráti sa na čarodejnicu, aby jej pripravila temný nápoj. Priznávam, úvod ma príliš nechytí, no ako príbeh napredoval, začal ma baviť a finále bolo skvelé, rýdzo hororové.

Dopisy ze severu

Spočiatku mi pripomenuli Lovecraftove diela. Príbeh je rozprávaný formou listov, ktoré muž z Nórska posiela, a v ktorých opisuje temné stretnutia s bytosťami v prenatatom dome. Výborne vystavná temná atmosféra. Škoda však, že sa neskôr zmenil štýl rozprávania – desivá esenciálna nálada sa vytratila a zvyšok po-

viedky sa už len doplazil k záveru. Keby zostal celý text v listovej forme, s väčšou hĺbkou a prácou s atmosférou, mohla to byť najmenejšia poviedka zbierky.

Zrcadla

Výborná premisa, pripomínajúca diela Junjiho Itóa (*Balónky oběšenů*). Na oblohe sa objavia zrkadlá a ľudia po pohľade do nich umierajú. Príbeh mal silnú mysterióznu atmosféru, no podľa mňa ho oslabila prehnaná expozícia a racionálne vysvetlenie záhadného javu. Pointa síce poteší fanúšikov sci-fi, no ja by som radšej ostal v tajomných vodách.

Apartmá v sedmé

Bonusová poviedka nás prenáša do budúcnosti, kde si možno kúpiť robota na upratovanie aj na sex. Hlavná postava si takú umelú milenkú zaobstará, no čoskoro zisťuje, že jej spoločnosť nestačí. Pekný námet však kazí posledná scéna – podvod na čitateľovi a naivný koniec.

Z debutovej zbierky mám prevažne pozitívne dojmy. Medzi vydarené kúsky radím horory *Škvára*, *Díry* a *Soused*, potešili aj sci-fi príbehy ako *Písečná bouře* či *Světlo*. Niektoré poviedky mali výborný nápad, no niečo sa počas cesty pokazilo. Pri starších textoch by sa dal vytknúť pasívny jazyk (časté „začal + sloveso“ v neurčitku), no ako debut ide o veľmi solídny vstup do knižného sveta.

Hodnotenie: 7/10

MICHAL JEDINÁK

RUMOVÉ HROZIENKA

ilustroval: Michal Jedinák

Zvony na kostolnej veži odbíjajú polnoc. Po poslednom údere sa rozľahne výkrik, z ktorého tuhne krv v žilách. Sprevádza ho pomalá, zlovestná organová melódia, tá však po chvíli prejde do veselej populárnej piesne, ktorá znie ako zo zle naloženého rádia. Výkrik zanikne, do popredia sa derú zvuky kaviarne: cinkanie lyžičiek, štrnganie šálok, syčanie kávovaru, šum rozhovorov. Nieкто si odchlipne z nápoja, nasleduje slastný vzdych.

Ešte než zvučka programu doznie, prihlási sa zamatový hlas moderátora.

„Milí poslucháči a poslucháčky, vítam vás pri počúvaní relácie *Raňajky po polnoci* na Rádiu Magura! Vysielame naživo každý pondelok – uhádli ste: po polnoci –, a veľmi krátke vlny patria až do skorého rána iba nám. Vy telefonujete, ja raňajkujem pri mikrofóne. Na dnes som si pripravil špecialitu: hemendex bez šunky a vajec, po slovensky obzerance s makom, a k tomu rožok s maslom a kalerábom. Viečka mi bude podopierať prekvapkávaná káva. Moje meno je Juraj alias George, od techniky vás pozdravuje Zuzana a hudbu vyberá Barbora.“

Zatrúbia krátke fanfáry.

„Ďakujeme, že nám zostávate verní, z vašej priazne čerpáme silu pokračovať. Aj keď vás nevidíme, na diaľku cítíme vašu prítomnosť. V tmavej izbe. Na posteli. S holou nohou ľahkovážne prehodenu cez okraj periny. Špička dočahuje takmer na zem a chĺpky na lýtkach vám čerí chladný vetrík. Vanie spod postele, toho šerého kráľovstva prachových chuchvalcov a naviatych vlasov. Hladí vám chodidlo, prechádza po ňom ako jemné bruška prstov. No nedajte sa pomýliť. Čo sa vás v tejto chvíli dotýka, nie je v skutočnosti žiadny vánok. Predpoveď počasia pre vašu polnočnú izbu je totiž... úplné bezvetrie.“

Zaburáca smiech Vincenta Pricea zo záveru piesne *Thriller* od Michaela Jacksona. Moderátor pokračuje v úvodnom vstupe.

„Sponzorom vysielania je aj tento týždeň vydavateľstvo *Záložkovo*, záruka pohodového čítania pre malých aj veľkých. Na dnešnú noc som si pre vás vymyslel tému: *Čoho sa najviac bojím?* Telefónne linky sú otvorené, mesiac sa schoval za oblaky a na rožku sa mi roztápa maslo. Najvyšší čas zahryznúť sa do *Raňajok po polnoci*.“

Na rádiových vlnách sa vznáša podmanivá inštrumentálna melódia s výraznou basovou linkou. Sedem minút po polnoci sa znova ozve bodrý hlas Juraja alias Georgea.

„Kým ste počúvali titulnú skladbu zo seriálu *Twin Peaks* od Angela Badalamentiho, Zuzana pripravila pre náš malý tím milé prekvapenie. Na mixážnom pulte sa objavila stuhou previazaná škatuľka a v nej bola, bola, bola, bola... šesť mafinov! To sú presne štyri pre mňa a dva pre Barboru. Škoda, že si nepriniesla niečo aj pre seba, Zuzana. Lepšie zakončenie raňajok si naozaj neviem predstaviť.

Zuzana mi hrozí prstom, priatelia, ale zároveň od nej dostávam do uší informáciu, že na linke máme prvého poslucháča. Pripomínam, že téma na dnešný večer znie: *Čoho sa najviac bojíš?* Nech sa páči, kto sa k nám dovolal?“

„Tu je Vlado.“

„Ahoj, Vlado! Všetko najlepšie k včerajším meninám! Aká bola oslava?“

Ticho.

„Vlado, počujeme sa?“

„Nejedzte mafiny.“

„Zdá sa, milé poslucháčky a poslucháči, že Vlado sa najviac bojí odpovedať na priame otázky. Skúsime to znova? Ako si oslávil včerajšie meniny, Vlado? S priateľmi, kolegami z práce alebo skromne v kruhu rodiny?“

„Namiesto rumových hrozienuk do nich zapekajú chrasty.“

„Myslím, že s Vladom sa rozlúčime. Pod-

ľa všetkého ešte stále oslavuje. Nič v zlom, Vlado, úprimne ti to želáme a držíme palce, aby ťa ráno príliš nebolela hlava. Koho máme na druhej linke?“

„Dobrá chuť!“

„Ehm... prosím?“

„Dobrá chuť k poľnočným raňajkám! Volám sa Júlia.“

„Haha, ďakujem, Júlia. Kaleráb trochu zdrevnatel, ale rožok je mäkký ako obláčik. A v škatuli na mňa čaká ešte päť rozkošných mafinov. Len dúfam, že Zuzana do nich nezapiekla rumové hrozienuka, bří! Chvalabohu, do slúchadiel mi potvrdzuje, že mafiny sú čučoriedkové. Ale vráťme sa k tebe, Júlia. Určite sa s nami chceš podeliť o svoj strach. Čoho sa najviac bojíš, Júlia?“

„Pavúkov.“

„Nedá mi neopýtať sa: Si mucha, Júlia?“

„Haha, nie som. Viem, že strach z pavúkov nie je veľmi originálny...“

„Uistujem ťa, že nijaký strach na svete nie je originálny. Oveľa zaujímavejšie ako originalita je, kde sa v nás berie. Aká je tvoja *origin story*, Júlia? Prečo ťa desia práve pavúky?“

„Začalo sa to, keď som mala asi šesť rokov. Raz v noci ma zobudilo šteklenie. Bolo teplo, perinu som odkopala, a na nohe mi sedel obrovský pavúk. Teda, nie obrovský, ale taký ten s dlhými nohami. U nás mu hovoríme záchodový. Videla som ho zreteľne, lebo ako malá som spávala s rozsvietenou nočnou lampičkou. Krčil sa rovno nad chrastou na mojom kolene a obzeral si ju, akoby sa ju chystal zožrať.“

„Myslíš, že si ju pomýlil s rumovým hro-
zienkom, Júlia?“

„Čo si pomýlil?“

„Chrastu na tvojom kolene. Tú, ktorú sa
chystal zožrať.“

„Och, neviem, prečo som to povedala.
Nijakú chrastu som nemala. Pavúk sa kr-
čil na kolene, ale zdalo sa mi, že sa ma
chystá zožrať celú. Dodnes vidím pred
očami jeho nenásytný výraz, ak sa to tak
dá nazvať.“

„Znie to strašidelne. Ako si sa zachova-
la?“

„Nevládala som sa pohnúť a zabudla som
aj dýchať. Zomierala som od strachu.“

„Pochopiteľne. V šiestich rokoch... Ke-
dže nám telefonuješ, predpokladám, že
pavúk ťa nakoniec nezhltol.“

„S vypätím vôle a síl som zatvorila oči
a kým som ho nevidela, podarilo sa mi
nadýchnuť a zakričať o pomoc. Zachrá-
nila ma mama. Najskôr si myslela, že ma
niekto zabíja, haha. Dlho som si potom
odmietala ľahnúť do postele aj pri svetle.“

„Úbohé dieťa! Ďakujeme, že si sa s nami
podelila o svoj príbeh, Júlia. Určite si to
vyžadovalo nemalú dávku odvahy. Drží-
me palce, aby sa ti pavučiny aj so svojimi
dlhohými obyvateľmi vyhýbali.“

„Ďakujem, Juraj!“

„To bola naša poslucháčka Júlia. Máme
na linke ďalšieho človeka?“

„Kokot vyje...“

„Aaaa je preč! Ďakujem za pohotovú re-
akciu, Zuzana, poslucháč sa sotva stihol
predstaviť. Dnes sa rozbiehame pozvoľ-

na, ale čaro nechceného neodmysliteľne
patrí k živému vysielaniu. Pripomínam,
že *Raňajky po polnoci* sponzoruje vyda-
vatelstvo Záložkovo, záruka pohodové-
ho čítania pre malých aj veľkých. Téma
dnešnej relácie je: *Čoho sa najviac bojím?*
Ja sa bojím, že ak sa nepoponáhľam, ko-
legyne mi zjedia mafiny. Kým si po ne
skočím, vypočujte si ďalšiu pieseň.“

Ďter ovládne svižná poprocková skladba.
Osemnásť minút po polnoci sa hlási zo
štúdia Rádia Magura opäť Juraj alias
George.

„Tak to bol *Glass Spider*, alebo *Sklenený
pavúk*, od Davida Bowieho. Hlboko sa ti
ospravedlňujem, Júlia, naša hudobná re-
daktorka má trochu zvrátený zmysel pre
humor. Pevne verím, že nočnú lampičku
máš rozsvietenú a neodkopala si si peri-
nu. Ale na telefónnej linke už netrpezlivo
čaká...“

„Vlado. Dobrý večer!“

„Nebude to náhodou Vlado zo začiatku
relácie, však?“

„Som to ja, ale...“

„Lutujem, Vlado, nebudeme sa zbytoč-
ne...“

„Neskladaj, prosím! Chcel som sa ospra-
vedlniť.“

„Čo povie, milí poslucháči a poslu-
cháčky, dáme Vladovi druhú šancu? Vče-
ra mal, napokon, meniny. Obe dámy za
sklom prikyvujú, čo znamená, že máš ze-
lenú, Vlado.“

„Prepáčte mi predchádzajúci telefonát.
Nemyslel som to zle, iba to tak vypáľilo.“

„Ceníme si tvoju úprimnosť, Vlado. Každý si nedokáže priznať chybu.“

„A ďakujem za blahoželanie, aj keď mieniny som neoslavoval. Žijem sám a včera som navyše dlho pracoval. Vlastne iba pred polnocou som sa vrátil zo šichty. Asi preto som dostal náladu na nechutné žarty...“

„Napínaš moju zvedavosť, Vlado. Smiem sa opýtať, prečo ti napadli práve mafiny s chrastami?“

„Asi je to hlúposť. Možno sa mi budete smiať, ale... Pýtal si sa, čoho sa najviac bojíme, no a mňa desia chrasty. Desia a zároveň zvláštne priťahujú. Ťažko sa to vysvetľuje. Zoberte si len slovo chrasta. Je odolné, dvíha sa z neho žalúdok. Ale niektorí im hovoria aj krvný koláč... A vy ste rozprávali o mafinoch...“

„Vážené poslucháčky, milí poslucháči, beriem späť svoje predchádzajúce tvrdenie. Zdá sa, že originálny strach predsa len existuje. Vlado, určite nám musíš povedať viac.“

„Niektorí ľudia si chrasty užívajú. Nutkavo sa ich dotýkajú, krúžia okolo nich prstom, nechťom nadvíhujú okraje. Testujú zrelosť. Pokúšajú sa rozlúsknuť hádanku starú ako ľudstvo: Keď chrastu odlúpnem, nájdem pod ňou celistvú ružovú kožtičku alebo sa mi pustí krv? Kry, pravdaže, sľubuje novú chrastu. Predĺženú rozkoš z hľadania. Klamal by som, keby som vás presviedčal, že pre mňa nemá isté čaro. Lenže potom si predstavím korene na chraste...“

Kým sa moderátor nespamätá z úžasu, Rádio Magura niekoľko sekúnd vysielala iba zarazené ticho.

„Korene, Vlado? To je fascinujúce. V tejto chvíli by si mi do úst bez ťažkostí vopchal futbalovú loptu. Totálne si ma odrovnal. Pokračuj, prosím!“

„Vieš, ako chrasty držia na tele, George? Vedci určite poznajú presné vysvetlenie, odborné termíny a tak, ale ja si ich nedokážem predstaviť inak ako korene.“

„Malé koreničky po celom obvode chrasty?“

„Skôr jeden koreniček, ktorý vyrastá zo stredu krvného koláča a preniká pod kožu v mieste, kde sa zatvára rana. Hovorím koreniček, lebo podľa mňa je tenký, ale aj neskutočne dlhý. Prerastá celé telo a vyháňa menšie bočné koreničky. Chrasta s koreňovým systémom vyzerá asi ako schéma cievnej sústavy s gombíkom na konci. Keď gombík odpadne alebo ho odtrhneš v pravý čas, nič sa nestane. Ale ak potiahneš priskoro, vytrhneš s chrastou aj korene. Hra na dozretú chrastu tým dostáva oveľa hrôzostrašnejší rozmer: Čo znamená vytiahnuť korene, ak sú poriadne košaté? Otvoríš zátku na tele a vykrvácaš? Alebo držia tak pevne, že si prevrátiš telo naruby ako postavička v kreslenej groteske?“

„Normálne sa potrebujem vydýchať, Vlado. Úplne si zmenil môj pohľad na chrasty.“

„To ma teší, George. To ma... naozaj... úprimne... teší.“

„Až ma zamrazilo, Vlado. Znelo to takmer zlovestne. Často sa uchyluješ k podobným žartom ako dnes v noci?“

„K chrastám mám komplikovaný vzťah...“

„Mierne povedané.“

„... a o problémoch je vraj dobré hovoriť.“

„Darí sa ti to veľmi presvedčivo. Zjavne si nakazil aj našu poslucháčku Júliu. Preriekla sa a do arachnofóbie sa jej nečakane priplietla chrasta.“

„Zaujímavé slovo, George: *nakazil*. Pristavme sa pri ňom.“

„Mne sa zdá celkom obyčajné...“

„Júlia má nepochybne slabšiu imunitu. Teba som nenakazil, George? Necítiš... nákazu?“

„Zdá sa mi to, Vlado, alebo sa vraciame k nevydareným vtípom?“

„Nie si infekčný, George? A čo Zuzana s Barborou? Nemáte chuť na mafiny s rumovými...“

Technicka preruší spojenie, umlčí Vlada uprostred vety.

„Dakujeme za zavolanie, Vlado, aj za jedinečný exemplár do zbierky netradičných strachov. Dnešnú reláciu naďalej sponzoruje vydavateľstvo Záložkovo, záruka pohodového čítania pre malých aj veľkých. Dúfam, že v edičnom pláne nemajú žiadne knihy o chra... O rumových hrozienkach. Skôr než sa definitívne zrutíme do kráľičej nory, oddýchneme si pri ďalšej piesni. A nie aby si pustila *Chrasty* od Horkýže Slíže, Barbora! Dar-

mo krútiš hlavou, aj cez sklo vidím, ako sa ti smejú oči.

Milí priatelia a priateľky, stále počúvate *Raňajky po polnoci*, do úsvitu je ďaleko a naše telefónne linky ostávajú otvorené. Čoho sa najviac bojíte?“

Po príjemnej skladbe nabitej optimizmom si dvadsaťsedem minút po polnoci znova berie slovo Juraj.

„Hudobná redaktorka Barbora si zachraňuje dobré meno. Vypočuli sme si Louisa Armstronga a jeho nesmrteľný *What a Wonderful World*. Som si istý, že Louisova skladba nikoho nevydesila. No dobre, po Vladovom telefonáte si už nie som istý ničím, haha.

Milé poslucháčstvo, nechcem vám robiť chůtky, ale mafiny sú fantastické! Jemne špongiové a Zuzana čučoriedkami naozaj nešetrlila. Takmer sa rozplývajú na jazyku. Dobrú chuť, dámy! A nie, vôbec sa nehnevám, že ste mafiny rozdelili nespravodlivo – každému po dva.

Sponzorom relácie je vydavateľstvo Chrasty, záruka pohodového čítania pre malých aj veľkých, a dnešná téma znie: *Čoho sa najviac bojím?* Koho máme na linke?“

„Jozefa.“

„Dobrý večer, Jozef! Čoho sa najviac bojíš?“

„Smrti. Smrti sa b-bojím.“

„Zhlboka dýchaj, podľa hlasu si rozrušený. Sme tu s tebou a máš moje slovo, že ti nič zlé nehrozí.“

„Asi zomieram.“

JEDINÁK

„Prečo si to myslíš, Jozef?“

„Krv. V-všade je krv! Celá zem, posteľ, steny...“

„Pošleme ti záchranku, Jozef? Dovolal si sa do nočného vysielania Rádia Magura. Nemáme ti ako pomôcť, ale ak je to naozaj vážne...“

„Vy ste ma zabili! Tvoji poslucháči, George!“

„Skús sa sústrediť na môj hlas, Jozef. Potrebuješ lekársku pomoc?“

„Vyrhol som si chrastu! Nebola zrelá!“

„Aha, už rozumiem. Teší ma, že sa dobre zabávate, páni.“

„Vôbec sa nezabávam, George! Krvácam ako rozpárané prasa!“

Z telefónu sa rozľahne nezrozumiteľný rev, znie čoraz hlasnejšie. Zruší ho opäť technička Zuzana.

„Rozlúčili sme sa s Vladovým, predpokladám, kamarátom Jozefom a jeho ochotníckym predstavením. Najradšej by som preskočil rovno na nasledujúci hudobný predel, ale nedáme si pokaziť noc. Namiesto toho skúsime dôslednejšie monitorovať hovory, však, Zuzana? Ďakujeme! Pre dnešnú reláciu som vybral tému: Čoho sa najviac bojím? Za seba odpovedám: ďalšej poslucháčky? Počujeme sa, Andrea?“

„Haló, počujeme sa?!“

„Si v éteri, Andrea.“

„Tu je Andrea. Počujeme sa?“

„Ak ťa ruší ozvena, skús stíšiť zvuk alebo odíď s telefónom ďalej od rádia. My ťa počujeme dobre.“

„No dobrý večer! Už vás počujem.“

„Skôr než budeme pokračovať, potrebujem sa uistiť, že ťa nedesia chrasty, Andrea.“

„Bojím sa vody.“

„Chvalabohu! Bez urážky, voda je nepochybne strašidelná, ale nevieš si predstaviť, ako veľmi nám v štúdiu práve odľahlo. Čo ti na vode naháňa najväčší strach?“

„Nejde ani tak o vodu, ako o to, čo do nej dávajú.“

„Kto?“

„No oni. Vláda. Boháči. Korporácie. Všimnite si, že keď napustíte vodu do priehľadného pohára, niekedy úplne zbeľie.“

„Spôsobuje to nasýtenosť vzduchom, ak sa nemýlim.“

„Určite nie. Iba chcú, aby sme si to mysleli. Považujú nás za tupé ovce. To biele vo vode je fluór! Vysoko žieravá látka. Vypite ho a zhrdzavejú vám cievy!“

„Strašná predstava. Dá sa proti fluóru chrániť, Andrea? Sme odkázaní na balenú vodu?“

„Vodu musíte pravidelne testovať. Aj balenú.“

„Ako sa to robí?“

„Najlepšie nožom. Porežte sa, kde rana veľmi nekrváca. Do dlane alebo na koleno. Hlavne sa vyhnite tepnám. Testovanou vodou si polejte ranu. Fluór zasyčí. Neštípe, ale nevytvorí sa vám chrasta, takže neprestanete krvácať.“

„Zuzana?“

„Rýchlo si ranu utrite a ste v pohode.“

Lenže keď sa napijete, fluóru v tele sa tak ľahko nezabavíte. Na chrasty môžete zabudnúť.“

„Zuzanaaaa!“

„Predstavte si, čo spôsobí...“

Do ticha po prerušenom telefonáte zaznie rozhorčený vzdych moderátora.

„Milé poslucháčky a poslucháči, pustíme si pesničku. Neviem, kde sa títo ľudia liahnu, ale niekto by im mal vypáliť hniezdo. Aj nasledujúcu skladbu vám prináša vydavateľstvo Chrasty, záruka krvavého lúpania a okamžitej smrti.“

Rádiové vlny valcuje koncertná verzia *Highway to Hell* od AC/DC. Ešte pred jej doznením sa tridsaťosem minút po polnoci nečakane prihlási Juraj alias George.

„Musím sa vám ospravedlniť, milí poslucháči a poslucháčky, rovnako ako vydavateľstvu Chrasty, ktoré som pred hudobným predelom premenoval na Záložkovo. Úprimne neviem, ako k tomu došlo, a keby mi Zuzana nepustila záznam, sám by som tomu... Prosím? Technička ma upozorňuje, že som to opäť dopietol. Vydavateľstvo sa, pravdaže, volá Záložkovo, nie Chrasty. Odporné krvné koláče s koreňovým systémom.“

Po dohode s kolegynami som sa rozhodol zmeniť tému dnešných *Raňajok po polnoci*. Už sa nechceme báť. Odteraz sa pýtame, milí poslucháči a vážene poslucháčky, čo vás v poslednom čase najviac potešilo. Opakujem novú tému: *Čo ma v poslednom čase najviac potešilo?* Telefóny zvonja, koho máme na linke?“

„Júliu.“

„Júliu s pavúkmi alebo menovkyňu?“

„S pavúkmi.“

„Ešte raz sa ti ospravedľujeme za Davida Bowieho, haha. Bol to iba nevinný žart.“

„Nevinný?“

„Hneváš sa na nás, Júlia?“

„Nevinný žart?!“

„Podľa hlasu si to nemyslíš, Júlia. Mám pre teba férovú ponuku. Zvyčajne to nerobíme, ale Barbora ti zahrá skladbu na želanie, ak sa s nami podeliš o svoje radosti a...“

„Všade sú pavúky!“

„Júlia...“

„Hľadajú chrasty. Driapu mi kožu! Hľadajú CHRASTY!“

Júlia prenikavo reve, až kým Zuzana nepreruší spojenie. Juraj zachraňuje situáciu.

„Niečo mi hovorí, že na dnešné vysielanie tak skoro nezabudneme. Skúsia sa nám dovolať aj nejakí noví poslucháči? Nevieme sa dočkať vašich príspevkov na tému: *Čo ma v poslednom čase najviac potešilo?* Chrasty sú otvorené. Máme niekoho na... Zuzana? Čo je s Barborou? Čo sa jej stalo?“

Do ticha dunia tlmené údery, počuť nezrozumiteľné pridusené hlasy. Juraj alias George po chvíli pokračuje.

„Ospravedľujem sa, milé poslucháčky a poslucháči, ale zdá sa, že hudobnej redaktorke prišlo zle. V tvári je celá popolavá a... Och, nie! Vracia na sklo nad

mixážnym pultom, nevyzerá to dobre, myslím, že si pustíme ďalšiu... Nie, samozrejme, že si nič nepustíme. Zuzana zachraňuje Barboru, v štúdiu nastal neviditeľný zmätok, musíme improvizovať...“ Juraj si vzdychne. Keď sa spamätá, jeho žoviálny tón vystrieda iný, výrazne melancholickejší.

„Práca v rádiu je občas stresujúca, ako dokazuje aj dnešný večer. Nikdy neviete, kto vás počúva a či to stojí za námahu, ale bez ohľadu na náladu a momentálnu chrastu musí vysielanie plynulo odsýpať. Navrhujem, aby sme trochu zvoľnili tempo. Ak dovolíte, zložím si slúchadlá, ozýva sa z nich strašný krik. Barbora zaútočila na Zuzanu, škriabe jej prstami tvár. Ach...“

Citlivý mikrofón zachytí šuchotanie skladaných slúchadiel.

„Takto je to lepšie. Predstierajme, že sme tu sami. Iba vy, milí poslucháči a poslucháčky, a moja maličkosť. Samozrejme aj vydavateľstvo Záložkovo, sponzor chrasty s koreňovým systémom. Poviem vám, čo v poslednom čase najviac potešilo mňa: čučoriedkové mafiny. Za trištvrte hodinu od začiatku relácie sme si všeličo vypočuli a povozili sa na horskej dráhe emócií. Kolegyňa Zuzana nám úplne nezištne rozjasnila nočné vysielanie. Bolo to...“

Juraj alias George vzlykne.

„Bolo to nádherné ľudské gesto. Mám pocit, že toho tepla, spolupatričnosti a nezištnej chrasty je dnes medzi ľud-

mi čoraz menej. V tejto chvíli dojedám posledný mafin a je mi smutno. Zuzana s Barborou bojujú medzi technikou s neviditeľnými chrastami. Hudobná redaktorka podľa množstva krvi na tvári a krku ťahá za kratší koniec. Keď jej Zuzana nepomáha so škriabaním, márne sa pokúša strhávať chrasty z vlastného tela. Prípadať si ako športový komentátor v horre. V hlave sa mi motajú myšlienky, sú čoraz rozmazanejšie. Aj na mafin som už stratil chuť. Viem, že neobsahuje nijaké rumové hrozienu, vidím to na vlastné oči, ale mozog ma presvedča, že na jazyku cítim namiesto čučoriedok chrasty. Nedokážem pomaly myslieť na nič iné.“

Buchot v pozadí znie hlasnejšie.

„Vydavateľstvo Chrasty... prepáčte, Chrasty... Zuzana rozotiera dlaňou na škle krv, búcha naň, zdá sa, že chce upútať moju pozornosť. Slúchadlá... Nie, chrasty... Nie, slúchadlá... Zuzana kričí, že na linke máme ďalšieho poslucháča. Profesionálka do posledného dychu. Prepni ho, Zuzana, prečo nie? Do rána je stále tak strašne ďaleko.“

„Zdravím do Rádia Magura. Ako ti chutia mafiny, George?“

„To si ty, Vlado?“

„Pravdaže, George, ale ty mi môžeš hovoriť Chrasto.“

„Ďakujem, Chrasto. Oveľa ľahšie sa mi to vyslovuje. Cítim v hlave menší odpor.“

„To je dobre, George. Počúvaj intuíciu. Nebráň sa, na to je už aj tak neskoro. Ako sa darí kolegyniam?“

„Obávam sa, že chrasty vyhrávajú. Bar-bora sa opiera o kút vedľa hudobnej techniky, prázdny pohľad upiera do dialky. Zuzana si strhla blúzku a holý chrbát si škriabe o šable a prepínače na mixážnom pulte. Zúfalo sa na nich zmieta. A ako sa darí tebe, Chrasto? Vieš, že už nemáš meniny? Prečo sú všade chrasty? Cítim, ako mi prerastajú celé telo korenkami. Šteklia ako dlhé nožičky záchodových pavúkov. Kožu mi pokrývajú chrasty. Zväčšujú sa a spájajú.“

„Chrasty tvoria zrasty, George.“

„Pomôž mi, Chrasto. Pomôž mi zbaviť sa tej obrovskej neviditeľnej chrasty.“

„Musíš ju strhnúť, George. Je to jediná cesta k slobode. Rozlúskni hádanku starú ako ľudstvo. Nájdeš pod chrastou kožtičku alebo vystrekne krvavý vodopád? Šanca je päťdesiat na päťdesiat. Odlúpneš chrastu alebo vytrhneš gombík aj s koreňmi? Vykrvácaš alebo si prevrátiš telo naruby?“

„Kde je môj gombík, Chrasto? Kde je moja chrasta?“

„Dotkni sa tváre a nahmataj jej okraj. Tam sa začína.“

„Ale kde sa môj chrastogombík končí?“

„Chrasta nemá koniec, George. Celé tvoje telo je chrasta. Zbav sa jej. Zbav sa svojho tela!“

„Ako to urobím?“

„Vopchaj si prsty do úst, zatni ich zvnútra do líc a silno ťahaj. Ťahaj a trhaj, George.“

„Boí. Chasta... stašne... boí!“

„Čím rýchlejšie ju strhneš, tým skôr bolesť pominie. Len trhaj, George! TR-HAJ!“

Z rádia sa šíri neľudský rev, mieša sa s jačáním spätnej väzby preťaženého mikrofónu. Krik sa po chvíli vzdaluje, ale neprestáva. Trvá celú večnosť, no napokon predsa len zoslabne. Počuť iba žalostné kvílenie prerušované nepravidelným chrčaním.

V tmavom dome uprostred hôr plápolajú na drevenom stole do rytmu chrčania z rádia sviece, rovnomerne rozostavené po obvode kriedového kruhu. Do kruhu sú vpísané tri sústredné kružnice, každá s menším polomerom ako predchádzajúca. Medzikružia vyplňajú okultistické symboly – takisto kriedové. Uprostred najmenšieho kruhu leží miska z čiernej hliny, no napriek zdaniu nie je naplnená rumovými hrozičkami.

Nad stolom s krvnými koláčmi stojí muž, ktorý si hovorí Vlado alebo aj Chrasto. Jednou rukou si z misky naberie chrasty, zakloní hlavu, nasype si ich do úst a spokojne chrúme. Tou istou rukou zdvihne malý digitálny prehrávač, v druhej drží smartfón, do ktorého rozpráva s napoly plnými ústami.

„Milí poslucháči a poslucháčky, krátko pred jednou hodinou vás vítam pri pokračovaní relácie *Raňajky po polnoci* na Rádiu Magura. Vysielame naživo každý pondelok – uhádli ste: po polnoci –, a veľmi krátke vlny patria až do skorého rána iba nám. Vy telefonujete...“

CHARON

Vlado sa chrapľavo zasmeje.

„Urobíme to inak. Nikto nebude nikam telefonovať. Júlia, Jozef a Andrea sa boja s vlastnými problémami a v štúdiu aj tak nezostal nikto, kto by ešte dokázal obsluhovať techniku. Ale prečo by sme sa tým v takúto príjemnú noc trápili? Netreba telefonovať, stačí pozorne počúvať. VELMI pozorne. Úsvit je ďaleko, moje meno je Vlado alias Chrasťo a tému dnešnej relácie vám určite nemusím pripomínať.“

Vlado priloží k smartfónu prehrávač a spustí ho. Rádiové vlny nesú do uší neskorých poslucháčov rev Screamin' Jaya Hawkinsa: *I put a spell on you because you're mine!*

MICHAL JEDINÁK

Popri práci literárneho prekladateľa sa občas venuje písaniu (*Najmenšia rodina na svete*, 2012; poviedky v časopisoch, zbierkach a antológiách), ilustrácii (Mark Twain: *Satanove listy*, 2002; Miloš Ferko: *Tisíc toliarov za Olgu Stadnicku*, 2008) a kreslenému humoru (*American Bystander*; *Air Mail*; *Playboy*). Rodičia ho ešte pred narodením zobrali do kina na *Predčasný pohreb* (1962, r. Roger Corman), čo mohlo prispieť k jeho slabosti pre strašidelné príbehy. Okrem hororov si skúsil aj fantasy, sci-fi a nežánrové poviedky. Do tvorby sa mu často vkráda humor, nie vždy úmysel-

ne, ale zakaždým ho poteší. Kniha moderných rozprávok *Najmenšia rodina na svete* vyšla v roku 2025 vo vydavateľstve Korvus Media aj ako audiokniha (načítala Andrea Farkašová).

Z TMY KINA A OBRAZOVKY VÝBER NAJLEPŠÍCH HOROROV ROKU 2024

napsala: Lukáš Polák

Minulý rok priniesol množstvo výrazných hororových titulov. Nielen v kinách, ale aj v televíznej produkcii si prišli na svoje fanúšikovia filmovej hrôzy. Dostali sme kvalitný upírsky remake, jeden z najlepších prequelov, poriadnu gore jazdu, mimoriadne temný snímok z Ázie a dokonca aj Hughu Granta v hororovej úlohe! Poďme si predstaviť 10 najlepších hororov minulého roka:

10. miesto: *Terrifier 3*

Nový *Terrifier* patrí (percentuálne) medzi najúspešnejšie filmy. Pokiaľ nejde o samotný vrchol. Film mal rozpočet okolo 2 miliónov eur (z toho 500-tisíc išlo na reklamu) a zarábky z kín dosiahli 86 miliónov. Neuveriteľný pomer. Horor si na seba zarobil 43-násobne. A aký teda je?

Dej priamo nadväzuje na druhú časť. Art sa po piatich rokoch prebúdzajú zo spánku a chystá sa na Vianoce rozpútať krvavo-štedrú večeru. Na scénu sa vracajú aj hrdinovia z druhej časti, Sienna a Jonathan, ktorí sa čoskoro stretnú s nočnou morou v červeno-bielom obleku.

Potešilo ma, že sa Damien Leone opäť vrátil k vážnejšiemu tónu (oproti splatter

dvojke). Druhá časť pôsobila ako slasher s jednoduchou príbehovou kostrou. Páčil sa mi kontrast medzi brutálnymi scénami a gestami, mimikou či „nemými hláškami“ Arta, ktorý si na tom, povedal by som, postavil vlastnú značku. Film nezís-

kal o nič väčší dejový oblúk ako predchádzajúce časti. Najdôležitejšiu rolu stále zohrávajú brutálne gore vraždy podané na rôzne kreatívne spôsoby a čaro Arta, ktorého jednoducho nejde nemilovať. Očenujem aj referencie na klasiky ako *Shining* (1980) v úvodnej scéne alebo použitie motorovej píly ku koncu.

Čo je na tomto pokračovaní iné? Tvorcovia obohatili príbeh o štipku mytológie (najmä samotný záver); som zvedavý, či z tejto kvapky niečo vyťažia v budúcnosti. Sienna ako hlavná postava získala „vnútorný“ hlbší rozmer vďaka traume z druhej časti. Čo ma však sklamalo, bol Jonathanov osud, ktorý sa odohral mimo kamery.

Terrifier 3 je gore karneval tej najvyššej a najnechutnejšej akosti. Ak sa chcete len baviť, nepotrebujete bohatý dejový oblúk ani hrdinov, ktorých osudy vás budú trápiť, ale zato veľa a veľa krvi – máme pre vás vianočný film ako ušitý.

Hodnotenie: 7/10

9. miesto: Heretic

Môže horor fungovať bez nadprirodzeného prvku? Čo musí obsahovať? Touto dilemou sa zaoberali Scott Beck a Bryan Woods pri tvorbe filmu *Heretic*. Do hlavnej úlohy obsadili charizmatického Hughu Granta, vedľa ktorého zažiarila vychádzajúca hviezda Sophie Thatcher (*MaXXXine*, 2024 a *The Boogeyman*, 2023). Dej situovali do jediného domu. Aký výsledok to prinieslo?

Na dvere pána Reeda (Hugh Grant) zaklope dvojica dievčat, ktoré šíria mormonizmus. Reed ich pozve dnu, kde spolu začnú debatu o náboženstve. Lenže po chvíli dievčatá zistia, že niečo nie je v poriadku, a uvedomia si, že by mali utiecť. Ale ako, keď sú dvere zamknuté?

Film pripomína divadelnú hru – rozoberá náboženstvo až k jeho úplnej podstate, pričom dej sa odohráva v zaujímavom, uzavretom dome, odkiaľ niet úniku. Napätie tu visí vo vzduchu a tvorí hlavné korenie príbehu, v ktorom Hugh Grant pôsobí ako dirigent celej atmosféry. Baviť ma dejová nepredvídateľnosť. Až do konca som nevedel, čo číha za každým

rohom, čomu veriť ani čo očakávať. To ma udržalo neustále prilepeného k stoličke. Hugh Grant zahral svoju úlohu výborne – takmer démonicky. Potvrdil tým, že romantické komédie boli preňho strastou času, a že jeho miesto je v horore. Na filme mi však prekážalo niekoľko vecí. Scenár sa miestami uchyľoval k zbytočnému vysvetľovaniu – keby nechal viac na divákovi, výsledok mohol byť ešte pôsobivejší. Vadili mi tiež náhodné záchrany postáv a ignorovanie ich zranení. Osobne by som uvítal aj o čosi viac hororové finále, ktoré mohlo byť odvážnejšie.

Heretic je komorný, takmer divadelný horor o povahe náboženstva, kde dominuje Hugh Grant vo svojej najlepšej úlohe.

Hodnotenie: 7/10

8. miesto: *Vermines*

Minulý rok nastal rozkvet animal hororu (po našom zvieracieho hororu). Najprv sa na svet dostali dva pavúčie horory – *Vermines* a *Sting*, a chvíľku na to došlo aj na žraloky vo filme *Under Paris*. Najzaujímavejším kúskom bol francúzsky horor o paneláku plnom pavúkov s názvom *Vermines*. Poďme si na neho posvietiť.

Do starého paneláku plného kšeftárov, bitkárov či dílerov donesie mladý chalan exotického pavúka. Lenže táto malá potvora nie je len taká obyčajná, má schopnosť rýchlej evolúcie a prispôsobenia sa podmienkam. Za chvíľu sa začne množiť a rásť. Panelák čaká pavúčí teror.

Francúzovi s českými koreňmi, Sébastienovi Vaničkovi, sa podaril husársky kúsok. Nielenže natočil skvelý debut, ale rovno natočil najlepší pavúčí horor! A to nepreháňam. Skvelé, klaustrofobické prostredie starého paneláku, uveriteľné charaktery na okraji zákona a do toho exotický pavúk, ktorý je schopný sa nielen extrémne rýchlo množiť, ale aj prispôbovať predátorovi. Táto výborná kombinácia postavila skvelý základ pre výborný horor. Film predviedol ukážkové budovanie hororovej a stiesnenej atmosféry, prebehla výborná eskalácia napätia (prebeh po schodoch bol skvelý!), šikovné využitie zvuku (niekedy stačil len znepokojivý tón a napätie sa dalo krájať)

CHARON

a postupné narastanie hrôzy až do veľkého, akčného finále.

Ja síce mám rád pavúky, ale pri niektorých scénach mi bolo riadne nepríjemne. Nevieť si predstaviť, čo film spraví s arachnofobikmi. Tento horor môže byť pre nich sfilmovaná nočná mora. Výčitky mám na záver, kde bolo cítiť, že rozpočet nepustil, aby sa dalo viac vybláznit (všetko sa odohrávalo v pozadí). Škoda aj poslednej scény pred bránou do exteriéru, ktorá mi prišla vyložene nelogická, a samotného záveru, ktorý situáciu nerieši, ale skôr otvoril bránu pre ďalšie pavúčie peklo.

Sébastien Vanichek natočil výborný pavúčí horor, ktorý má skvelé prostredie, tony pavúkov, originálne postavy a veľkú porciu napätia. Pokiaľ sa bojíte pavúkov, film vám môže spôsobiť pár prebdených nocí. Chalanovi zverili ďalší film *Evil Dead* (2026), už teraz sa na neho tešíme!

Hodnotenie: 8/10

7. miesto: Alien: Romulus

Dokáže nová časť Aliena ešte niekoho ohromiť? Čo by v nej malo byť? Odkopírovať koncept jednotky alebo dvojky? Pridať veľkú dávku fanservisu? Alebo prísť s niečím úplne novým? Nebude divákov stále niečo chýbať?

Skupina mladých kolonizátorov sa vydá preskúmať opustenú stanicu, ktorá sa objavila nad planétou. Nachádzajú sa na nej kryokomory, ktoré by im mohli pomôcť dostať sa na vysnívanú planétu. Lenže na

tejto stanici číha vesmírne prekvapenie.

Nový *Votrelec* je mixom veľkej dávky fanservisu (odkazy, podobné scény, hlášky, ba dokonca aj jedno cameo) a inovatívnych nápadov (gravitácia, teplota, záver...), čo je výborný spôsob, ako doručiť fanúšikom vyvážený koktejl, ktorý im umožní nostalgicky zaspomínať, ale zároveň im ponúkne niečo nové. Oceňujem, že film sa vrátil späť k hororu (najbližšie k jednotke), či už konceptom príbehu, scénami alebo lakačkami. Dostali sme poctivý vesmírny horor so záverom, ktorý sa nebál ponoriť až do body hororu.

Film má však aj svoje nedostatky. Naj-

CHARON

väčším problémom sú logické medzery (nevýčerpateľný zásobník, otvorené dvere pri miestnosti s vysokou teplotou...), ktoré kazia celkový dojem. Film mal od príchodu na stanicu dravé tempo a nedal divákovi vydýchnuť (čo vnímam ako plus), no zároveň nedal priestor postavám, ktoré preto pôsobili ako prázdne schránky (s výnimkou Andyho, top postava filmu). Ich motivácie boli občas na hrane uveriteľnosti.

Do kín prišiel skutočný hororový *Alien*, ktorý kvalitatívne ľahko prekonal *Promethea* (2012) či *Covenanta* (2017). Možno je to odvážne tvrdenie, ale myslím si, že ide o najlepšieho *Vôtrelca* po prvých dvoch častiach.

Hodnotenie: 8/10

6. miesto: *The Well*

Ruku hore, kto z vás už videl nejaký taliansky horor! Ruka zostane hore tým, ktorým sa dokonca páčil. A nakoniec ostanú fanúšikovia Lucia Fulciho. Ostali ste medzi nimi? Prečo to spomínam, keď je režisér už 28 rokov mŕtvy? Pretože s týmto filmom má čosi spoločné.

Reštaurátorka obrazov prichádza do talianskej dediny, kde má za úlohu obnoviť starý, veľký obraz, ktorý vyzerá, akoby ho pohlcovala čierna farba. Počas odkrývania jednotlivých častí maľby zistí, že sa na nej odohráva niečo temné a rituálne.

Novinka z Talianska pôsobí, akoby Lucio Fulci povstal z hrobu, využil modernú techniku, najal si šikovný tím maskérov

a natočil horor ako z obdobia svojich najtemnejších filmov (približne medzi rokmi 1979 – 1981). Ide o žánrovo čistý a drsný horor, aké sa dnes takmer vôbec netočia. Film neskrýva žiadnu hlbokú myšlienku či metaforu na súčasný problém; ide výlučne o temnotu a brutalitu. Gore scény sú ukázané s pomocou praktických masiek, atmosféru starého zámku doplnia monštrum, kliatba, rezanie rúk... Žánrovka pre fanúšika túžiaceho po rýdzom horore.

Samozrejme, našli sa aj veci, ktoré mi vadili. Infodump z minulosti pôsobil

křčovito, akoby išlo o prednášku, a slabé motivácie postáv ma tiež nepotešili. No najviac mi vadil tlstý a hlúpy Joker. Jeho postava išla proti temnej atmosfére filmu a ak by ju vynechali, filmu by to len prospelo.

The Well je hororovo čistý, oldschoolový a pritom kvalitný film, ktorý si razí cestu starou talianskou školou. Musím uznať, že som si pochutnal.

Hodnotenie: 8/10

5. miesto: Longlegs

Chýbajú mi hororové detektívky. Tajomné prípady s hustou atmosférou, nepochopiteľnými stopami a nadprirodzeným rozuzlením, ktoré diváka poriadne prekvapia. Žiadne racionálne zvraty, ktoré by pochovali temnú atmosféru prípadu. A práve *Longlegs* vyzeral ako to, po čom som túžil. Ako to nakoniec dopadlo?

Agentka Lee Harker bola povolaná k obzvlášť ťažkému prípadu, ktorý trvá už roky. Zločiny páchajú otcovia alebo manželia, ktorí vyvraždia celé svoje rodiny. Pri telách sa vždy nájde šifra a podpis s menom *Longlegs*. Kto je tým záhadným vrahom, ktorý zabíja bez toho, aby sa obetí fyzicky dotkol?

Začnem pozitívami, ktoré prevažujú. Hustá atmosféra, spojená s pomalým tempom a tajomnými scénami, dokonale ovládla film. K tomu sa pridala melancholická nálada a osobitý výkon herečky Maiky Monroe (kde záver dodal postave zmysel). Bola radosť sledovať a vychutná-

vať si zákutia temného prípadu. Dokonca by som film ani nenazval detektívkou, ale skôr mysterióznym hororom. Úloha detektívky bola len kulisou, detektívna práca sa pred nami skryla, aby mohla naplno vyniknúť hororová stránka príbehu.

S filmom mám vlastne len dva problémy, ktoré sa týkajú scenára. Prvým je vysvetlenie pointy príbehu, ktoré bolo podané príliš polopatisticky. Dej sa zastavil a rozprávač nám všetko vysvetlil kúsok po kúsok, ako keby sme boli deti. Keby film dokázal odhaliť pointu prostredníctvom príbehu, kvalita by výrazne stúpila. Druhým problémom je samotný zmysel,

CHARON

resp. cieľ vražd. Kvôli čomu k nim dochádzalo takýmto zložitým spôsobom? Chýbala im pointa i vyvrcholenie – stačilo by veľmi málo, ale k ničomu podstatnému nedošlo.

Herecký výkon Nicolasa Cagea je kapitola sama o sebe. Jeho šialený, satanistický „vrah“ je stvárnený naozaj výborne. Vôbec mi neprekážalo, že miestami prehrával, tá rola si to jednoducho žiadala. Jediné, čo by som vynechal, lebo to rušilo atmosféru, bolo, keď začal spievať.

Longlegs je temný, pomalý, atmosferický mysteriózny horor, ktorý sa tvári ako detektívka. Mohol to byť film roka, no scenár mu zrazil pár kvalitatívnych bodov, aj tak však ide o vysoko nadpriemernú záležitosť, ktorú som si nesmierne užil.

Hodnotenie: 8/10

4. miesto: *The First Omen*

Filmový svet je premnožený rôznymi reinkarnáciami známych mien v podobe remakov, prequelov a sequelov. Minulý rok sa objavil trailer na prequel ku klasike *The Omen* (1976). Musím povedať, že sa mi to vôbec nepozdávalo. Potom horor zavítal do kín a s ním prišli prvé pozitívne ohlasy. Nevydržal som to a musel som sa ísť presvedčiť sám. Ako to dopadlo?

Mladá Američanka prichádza do kostola v blízkosti Ríma. V kláštore stretne dievča, ktoré sa chová čudne a mníšky ju neobyčajne trestajú. Američanka postupne začne mať podozrenie, že sa v kláštore nachádza temná moc.

Film je niečo ako stroj času do hororov zo 70. rokov. Čiže zabudnite na prehnané jumpscare ľakačky, ale pripravte sa na pomalé budovanie hororovej atmosféry. Dielo pripomenie staré horory nielen námetom a konštrukciou príbehu, ale aj vizuálom, výraznou hudbou, pomalým budovaním napätia a praktickými (slizkými) efektami (až na pár výnimiek). Nebojí sa tiež pritlačiť na pílu, keď treba (havária, pôrod či spálenie), atmosféru doladuje skvelou hudbou, drobnými náznakmi a vie diváka držať v napätí.

Prequel trpí už svojou podstatou, keďže vieme, ako má dopadnúť cieľ, takže nemá čím prekvapiť. Bol aj pokus o jeden zvrät, očividne jasný už od začiatku, a nepotešili ma ani zbytočne otvorené dverka na rôz-

CHARON

ne (side) pokračovania. Vo filme nájdete aj kopec odkazov na starú klasiku (počnúc úvodnou samovraždou) a nádejná režisérka Arkasha Stevenson (na to, že je to debut, ide o vysokú kvalitu) sa inšpirovala nielen pôvodným filmom, ale aj Poľanského dielom *Rosemary's Baby* (1968) alebo aj *Suspiriou* (1977) od talianskeho matadora Daria Argenta. Vo výsledku ide o podarený retro horor, ktorý ponúka alternatívu ku moderným hororom. Stále sa to dá aj „po starom“ a funguje to. Veľmi milé prekvapenie.

Hodnotenie: 8/10

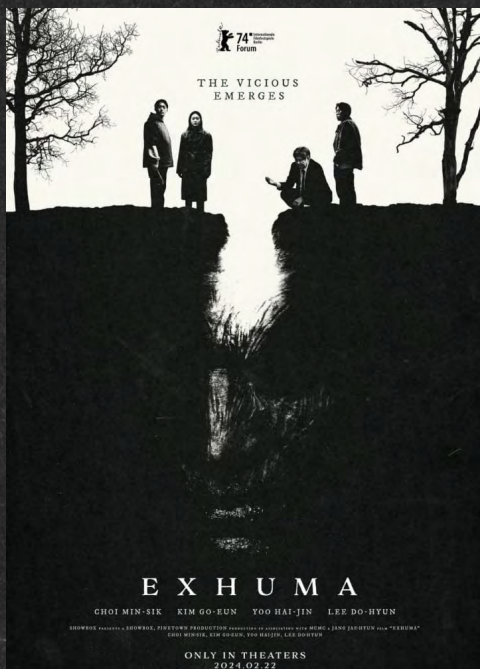
3. miesto: Exhuma

Bohatá rodina má problémy s nadprirodzenými udalosťami a bojí sa o najmladšieho člena. Zavolajú si na pomoc šamaniku a majstra feng šuej, ktorí poradia, že keď chcú zlé sily zastaviť, musia exhumovať mŕtvolu starého otca, ktorý je pochyvaný na zlom až prekliatom mieste.

Nasledujúce riadky budem sypať samé chvály na snímok, no jedinou výčitku mám k tomu, že zo začiatku som mal problém sa zorientovať v deji (cca prvých 20 min.), no potom som sa naladil a film ma pohltil. Jae-hyeon Jang zvolil zaujímavú kosť príbehu. Mohlo sa zdať, že sledujeme duchárčinu (prvá hodina), no následne dej vyhodil odbočku na cestu, ktorá ma prekvapila. Zrazu som pozeral ambicióznejší, temnejší a originálnejší horor. Žánrovo sme boli pri folk horore spojeným s démonickým ale aj rituálnym hororom.

Kapitola sama o sebe je prevedenie záporáka; cielene vám o ňom nepoviem viac, aby ste ostali prekvapení ako ja, no môžem povedať, že išlo o nevšednú, drsnú a riadne temnú entitu, ktorá ma veľmi bavila. Už teraz viem, že bude patriť k najlepším hororovým záporákom vôbec. Filmu dominovala temná atmosféra, skvelé zábery, výborná hudba a úchvatné scény. Hlavné musím vyzdvihnúť dve. Nevie, či som vôbec videl lepšie natočený rituál ako tento s prasatami a príchod entity na scénu bol kus špičkovej temnej filmárčiny.

Exhuma je vynikajúci, nevšedný a svojim spôsobom exotický horor. Síce divák môže vystrašiť dlhou stopážou, no tú si

CHARON

hravo obháji a neposkytne čas na nudu. Hororový žánrový mix na kórejský spôsob je jeden z najlepších hororov roku 2024.

Hodnotenie: 9/10

2. miesto: *The Substance*

Na festivale v Cannes majú radi súčasný body horor. V roku 2021 získal Zlatú palmu francúzsky film *Titane* o slečne, ktorá čaká dieťa s autom. Prešli tri roky a opäť sa darilo body hororu od ženskej autorky. Hoci nezískal hlavnú cenu, francúzska režisérka si odniesla cenu za najlepšiu scenár. Hovorím o filme *The Substance*, ktorý si teraz podrobne rozoberieme.

Elisabeth Sparkle (Demi Moore) pracuje ako televízna hviezda v cvičebnom programe. Prekročila päťdesiatku a producenti ju chcú vymeniť – za mladšiu a energetickejšiu slečnu. Elisabeth však narazí na projekt „Substance“, ktorý vytvorí jej krajšie, mladšie a dokonalejšie ja – Sue (Margaret Qualley). Má to však háčik: musia sa striedať. Sedem dní pre Elisabeth a potom sedem dní pre Sue. Bez výnimky!

Francúzka Coralie Fargeat sa rozhodla preskúmať tému kultu krásy a posadnutosti zovňajškom, pričom ako skalpel využila body horor. Táto téma, vďaka sociálnym sieťam mimoriadne aktuálna, dostáva brutálnu facku, pričom prostredníctvom brutálnych a nechutných záberov metaforicky zobrazuje krásou posadnutú herečku. Film tak nastavuje zrkadlo dnešnej dobe. Štylizácia a tvorba záberov sú mimoriadne hravé a odkazujú aj na veľ-

ké klasiky žánru (chodba v štúdiu je ako vystrihnutá z hotela Overlook v *The Shining*). Film sa doslova vyžíva v detailných záberoch a dokáže aj obyčajnú večeru zobrazit ako niečo nechutné. A keď príde na skutočne nechutné scény, detailné zábery len podčiarkujú ich drsnú pointu.

Pozitívne ma prekvapila drsnosť filmu. Nečakal som, že tvorcovia nájdu odvahu vkročiť do vôd gore hororu. Nebáli sa využiť praktické masky, ktoré najmä vo finále pridali dávku nechutnosti, čo môže divákovi zdvihnúť žalúdok a prinútiť ich zakryť si oči. Hlavne finále obsahuje najbrutálnejšiu masku, akú som videl za posledné

roky, a doslova masívnu krvavú scénu. Keď nad tým premýšľam, neviem na filme nájsť žiadne negatívum. *The Substance* je ukázkový súčasný horor, ktorý poukazuje na aktuálny problém prostredníctvom nechutného body hororu až gore hororu v jedinečnom štylistickom kabáte. Pravdepodobne sa z neho stane nový kultový film, na ktorý sa tak ľahko nezabudne.

Hodnotenie: 10/10

1. miesto: Nosferatu

Ellen Hutterovú prenasledujú nočné mory, v ktorých sa k nej prihovára temná bytosť. Jej manžel Thomas je vyslaný do Transylvánie, kde má navštíviť grófa Orlocka a podpísať s ním výhodnú zmluvu. Po príchode do Rumunska stretne Cigánov vykonávajúcich temný rituál a na Orlockovom hrade má pocit, že každý tieň ožíva. Gróf má navyše temné plány nielen s ním, ale aj s jeho manželkou.

Robert Eggers potvrdil svoju pozíciu najlepšieho súčasného hororového režiséra. *Nosferatu* už od úvodnej scény navodí temnú atmosféru. Zimomriavky som cítil počas celého filmu (a to ich pri hororoch zažívam už len málokedy). Orlok je vykreslený ako charizmatická a krvilačná beštia, ktorá neohúri krásou (nie som fanúšikom aristokratických pekných upírov), ale svojou ohavnosťou a odpudivosťou. Zrejme ide o najhororovejšieho upíra, akého sme na plátne mohli vidieť. Niektorým divákovi môže prekážať jeho výrazný hlasový prejav, no mňa práve nad-

chol a perfektne sa hodil k jeho postave.

Sledovať a počúvať tento film bol nesku-točný zážitok – hotová slasť pre oči a uši. Eggers je skutočný majster vizuálu a kompozície scén. Hoci príbeh už dobre poznáme – ide o ďalšie spracovanie *Draculu* – aj tak ma prekvapil svojou interpretáciou. Záver priniesol nádhernú, poetickú hĺbku, ktorá podčiarkla temnotu a melanchóliu príbehu.

Film roka 2024! A dovoľm si byť ešte odvážnejší – pravdepodobne ide o najlepšie spracovaný upírsky horor, aký som kedy videl.

Hodnotenie: 10/10

PETER GAJDOŠÍK

ZÁKERNICA

ilustrovala: Lucia Lukaščíková

Streda sa mi v práci vliekla viac, ako obvykle, takže som sa pri návrate domov zastavil v mojom obľúbenom podniku na jedno pivo. Potreboval som zlatistú odmenu za trpezlivosť, s ktorou som zvládol nudnú dvanásťhodinovú šichtu. Mesto halil vytrvalý októbrový dážď, preto som sa potešil, keď som v útulných a hlavne suchých priestoroch Čierneho drozda našiel voľný stôl.

Prsnatá čašníčka Lýdia akurát položila predo mňa načapovaný krígel, keď môj mobil spustil Otherside od Red Hot Chili Peppers. Volal Vlasto, kamarát, s ktorým som dlhé roky chodieval na hríby, no posledné dva roky som mal problém dostať ho do lesa. Trochu ma to škrelo. Ja som síce poznal miesta, ale on bol na hríby vyslovený odborník. Iba s ním som mal istotu, že niečo nájdeme a bude to aj stopercentne jedlé.

„No ako žiješ? Už som myslel, že sa v túto jeseň na hríby vykašeš,“ išiel som rovno na vec.

„Prepáč, ale tento rok skoro nič nestíham,“ Vlastov hlas v telefóne znel zadýchane, sálala z neho nervozita. „Kde si

teraz? Potrebujem sa s tebou porozprávať. Ide o vážnu vec.“

Tak som mu to prezradil a odložil telefón. Dodnes ľutujem, že v tú chvíľu nebol radšej vybitý.

Vlasto sa zjavil asi o pätnásť minút, tak som chcel objednať rovno dve piva, ale zháčil som sa: „Ty si iste autom...“

Iba mávol rukou: „Jedno si dám. Risknem to. Ak dnes nafúkam, tak to bude asi ten najmenší malér.“

S údivom som nadvihol obočie. Pre Vlasta bola zodpovednosť príznačná, ale dnes skutočne nevyzeral ako vedec, biológ, pohybujúci sa dlhé roky v akademickom svete. Ryšavé, pevné vlasy mal rozstrapatené, na brade netradičné strnisko, na kávovo hnedej košeli pod rozopnutou tenkou bundou sa skvel tmavý flak vo veľkosti dvojeurovej mince. Toto nebol Vlasto na akého som bol zvyknutý.

„Prečo mám pocit, že si tesne pred alebo po rozvode?“ prižmúril som znalecky oko. Naposledy sme sedeli na pive niekedy v máji a už vtedy v rozhovore naznačil, že jeho manželstvo je v rozklade.

„Na budúci týždeň máme súdne pojed-

návanie,“ vyšiel s farbou von. „Podvázala ma, tak, ako som predpokladal. A neveríš s kým.“

Pokrčil som ramenami. Jeho ženu Helenu som stretol iba niekoľkokrát, a vždy na mňa pôsobila odmerane, povýšenecky. Nebola moja krvná skupina. „Netuším. Nenaťahuj ma...“

„S mojím šéfom, s pánom docentom Radom Svarovičom. Ten hajzel mi skurvil celý život. Obral ma o ženu a minulý týždeň aj o prácu.“

„Chceš mi povedať, že ťa vyhodil?“

„To zasa nie, ale zrušil mi projekt na ktorom som makal tri roky! Chápeš to? A šupol ma k botanikom, čo sa hrajú s genetikou kadejakej buriny. Tri roky práce v piči,“ uľavil si Vlasto a kývol na čašníčku: „Ešte dva giny poprosím.“

„Zmena je život, máš novú prácu a určite si nájdeš aj novú ženu,“ snažil som sa ho utešiť.

„Vieš ty vôbec na čom som pracoval?“

„S nejakými hormónmi, ak si dobre pamätám. Kvôli tomu si sa v poslednej dobe vykašlal aj na hríby.“

Vlasto sa ku mne naklonil: „Tibor, tri roky som experimentoval s génmi a rastovými hormónmi živých organizmov. Čaroval som so somatotropínom, ekdyteroidmi a juvenilnými hormónmi. A mal som výsledky. Kurva dobré výsledky. Drozofily mi dorastali do veľkosti mäsiarky, dážďovky som mal veľké ako užovky, rosničky boli väčšie ako ropuchy. Vieš, aký prelom by sa dal dosiahnuť

v chove hospodárskych zvierat? A ten chuj mi nakoniec povie, že to nemá perspektívu. Nehovoriac o tom, že mi minimálne rok tajne preťahuje ženu.“

„A aký oficiálny dôvod uviedol, že ťa takto sekol?“

Vlasto sa chrptom zvalil na operadlo a s pohárikom ginu v ruke ma vyzval, aby sme si pripili. Keď sa dostavil hrejivý pocit z alkoholu, pokračoval vo vysvetľovaní: „Pokusné živočíchy nemali dlhú životnosť. Mali určité genetické defekty, ale to bola iba otázka času a peňazí, aby som to vyladil. Lenže je koniec, budem asistovať záhradkárom a krížiť burinu.“

Vlasto si znechutene odfrkol a na chvíľu zamyslene stíchol. A potom odrazu ožil a znova sa ku mne dôverne naklonil. „Ale nezavolať som ťa kvôli vyplakávaniu o práci. Mám iný problém. Chcel som dať žene lekciu, no teraz neviem, či som to neprehnal.“

Spozornel som a odrazu som si nebol istý, či chcem počuť detaily Vlastovej lekcie.

„V piatok cestovala do Prahy za synom, ten hnusák ju viezol, išli jeho autom.“

Mlčky som prikývol, vedel som, že ich spoločný syn študuje medicínu na Karlovej univerzite.

Vlasto pokračoval: „Mali sa vrátiť až v nedeľu. Tak som v sobotu zašiel do prázdneho domu, z ktorého ma vyštvali, a niečo som jej tam nechal. Taký symbolický darček, aby pochopila, čo si o nej myslím.“

Zmlkol a ja som odrazu intenzívne vnímal, ako stolička nepríjemne tlačí na moje sedacie svalstvo.

„Ešte ma budeš dlho naťahovať?“ vyhrklo zo mňa.

„Venoval som jej zákernicu. Ako symbol. Presne vystihuje Heleninu povahu.“

„Zákernicu? Čo to, kurva, je?“ vôbec som netušil, o čom hovorí.

„Chrobák, presnejšie je to druh plošnice. Latinsky *Acanthaspis petax*. Žije v Afrike, v Tanzánii, Keni, ale objavili ho už aj v Malajzii.“

„To si jej akože zamoril posteľ nejakými exotickými plošnicami?“ opýtal som sa ho, nechť z podobných parazitov mohol poľahky vyčítať z mojej tváre.

Vlasto pokrútil hlavou. „Zákernica nie je klasická postelňa plošnica. Ona je predátor vo svojej kategórii, V džungli, ktorá je jej prirodzeným domovom, sa živí mravcami a iným drobným hmyzom.“

Sledoval som, ako sa rozohnil. Zdalo sa, že je tým chrobákom fascinovaný. Musel som ho stopnúť.

„Tak teda koľko tých plošnic si jej tam vysypal?“

„Iba jednu.“

„Prečo to potom riešiš? Chrobák zdochne alebo ho niekto zašliapne. Množiť sa nebude.“

„No to nie...“ Vlasto si vzdychol a odmlčal sa. „Problém je, že som ho trochu upravil.“

„Ako upravil?“

„Zákernica v prírode dorastá do veľkos-

ti centimetra plus nejaké drobné. Ja som svojím hormonálnym koktailom odchoval postupne niekoľko generácií. Takže výsledný darček je podstatne väčší ako bol jeho prírodný predok.“

Cítil som, ako sa mi ježia chlpy na predlaktí. „Čo to znamená podstatne?“

„Ledva sa mi zmestila do škatule od topánok,“ vyliezlo z neho napokon.

Zhlboka som sa nadýchol, v ústach mi vyschlo. Dorazil som pivo a utrel si pery.

„Ty si blázon!“ vyhrklo zo mňa. Potom som sa spamätal, pozornosť ostatných hostí bolo to posledné, čo mi momentálne chýbalo. Pokračoval som tmeným hlasom: „Keby som ja nečakane stretol také obrovské zmutované hovädo, plošnicu, mravca, čokoľvek so šiestimi nohami, tak dostanem infarkt,“ pustil som sa do neho.

„Veď práve. Hovoril som so synom, z Prahy odišli v nedeľu popoludní. A odvtedy sa neozvali. Domov prišli určite, v niektorých oknách sa stále svieti, no telefón nikto nedvíha. V práci sa ani jeden z nich neukázal.“

„Mal by si zavolať políciu. Alebo hasičov. Sprav falošný poplach. Nech sa tam idú pozrieť.“

Razantne pokrútil hlavou: „Nie, nie! V žiadnom prípade! Ak sa stalo skutočne niečo vážne, chcem to vedieť ako prvý. A svoju zákernicu musím chytiť a zlikvidovať. Nechcem ísť kvôli tomu hlúpemu nápadu sedieť, to by som neprežil.“

„A ja ti mám pri tom akože asistovať?“

„Robíš predsa v esbéeske. A máš aj zbraň.“

„To mám akože strieľať na pobiehajúceho megachrobáka?“

„Dúfam, že to nebude nutné. Ale rád by som tam mal niekoho, kto by mi kryl chrbát. Ty si jediný, komu verím a kto má na to gule.“

Dodnes netuším, čo ma vtedy motivovalo, aby som nakoniec prikývol. Chválospevy na moje genitálie to určite neboli. Možno to spôsobilo pivo s ginom, možno sa vo mne ozval inštinkt lovca, ktorý si konečne môže naostro vyskúšať svoju zbraň. Jednoducho sme zaplatili a nasadli do Vlastovho chevroletu.

Cestou k môjmu bytu som podvedome, napriek alkoholovému oparu, myslel na policajnú hliadku a zvažoval, či by nebolo lepšie, keby nás poliši zastavili a šoférovi dali fúkať. No moje tajné prianie sa nesplnilo, lovcov pokút asi vyhnal z ulíc nepríjemný dážď. Vlasto šoféroval precízne, po ceste sa pohyboval opatrne, ako keby bol vo svojom laboratóriu. Príkladne zaparkoval pred vchodom bytovky a v aute počkal, kým som sa vrátil späť so svojou K100 v puzdre pod bundou. Bola to moja súkromná chlapská hračka, služobnú zbraň sme v práci po ukončení šichty nechávali v bezpečnostnej schránke. Pre Vlasta som doniesol robustný sekáč na mäso zabalený v plastovej taške. Jeho ostrie si hravo poradilo s bravčovými rebrami, takže ako rezerva na nejakého prerasteného chrobáka by

mal bohato stačiť. Usadil som sa na sedadle spolujazdca, kývol hlavou smerom k zmoknutému prednému sklu a vyrazili sme k Vlastovmu domu v okrajovej časti mesta.

Pred jednoposchodovú modernú budovu s pôdorysom v tvare písmena L sme dorazili pár minút pred deviatou hodinou. Mokrú vozovku i chodníky sa matne ligotali v svetle pouličných lúčov.

Keď Vlasto vypol motor a stíchlo vŕzganie stieračov, chvíľku sme len tak nehybne sedeli a počúvali klepot kvapiek na karosérii auta. Ulica v tichej štvrti bola vyludnená, väčšina jej obyvateľov si už užívala sucho domova. Okolo nás prešlo iba jediné auto. Keď zmizlo za rohom, vystúpili sme von do dažďa. Podvedome som tlačil na pištoľ v puzdre pod bundou. Vlasto si niesol tašku so sekáčikom, akoby sa práve vracal z nákupu.

V dome pred nami sa minimálne v dvoch miestnostiach svietilo.

„Najprv zazvoňme,“ navrhol som.

Vlasto nenamietal. Oprel sa o zvonec pri tepanej bráne a dvakrát ho potlačil. Trilkot zvonca prenikol až k nám. Nič. Po zvonení dom znova stíchol, za osvetlenými závesmi nebolo badať žiadny pohyb.

„Asi pred dvomi mesiacmi vymenili záмок. Aj na bránke, aj vchodových dverách,“ oznámil mi Vlasto.

„Veď si vravel, že v sobotu si bol vo vnútri...“ spomenul som si na jeho slová. Cítil som, ako mi chladné kvapky padajú za golier. „Ako si sa dostal dnu?“

„Zabudli na garáž,“ povedal a pohol sa popri plote, za ktorým sa črtala nepriehľadná stena so starostlivo zastrihnutého krušpánu. Pred garážou vytiahol smartfón a spustil aplikáciu. Posuvné dvere garáže ticho zavrčali a začali sa dvíhať smerom nahor.

„Stále nezmenili kód, presne ako som čakal,“ vo Vlastovom tichom hlase zaznel víťazoslávny tón.

Z tmy sa vynorili zadné obrisy bieleho volva a červenej toyoty. Volvo malo otvorené dvere na kufri, akoby sa niekto z neho ešte chystal niečo vyložiť. A naozaj, trčala v ňom veľká červená cestovná taška.

„Hm, senzor asi nefunguje,“ zahundral Vlasto. „Ďalšie svetlo je pri dverách do domu.“

Kým som rozsvietil baterku na svojom mobile, on sa už šinul úzkou uličkou medzi poličkami garáže a zaparkovaným volvom. Odrazu sa nečakane prudko zastavil, až som do neho narazil a mobil so svetlom mi len-len nevyletel z ruky. Cúvol a pritom mi pristúpil prsty na nohách.

„Au, čo blbneš!“ zasyčal som.

Zdvíhol som mobil nad jeho rameno, aby som si posvietil na to, čo ho prinútilo k ústupu.

Pozeral som sa na nohy, pravdepodobne mužské, v sivých džínsoch, obuté v kožených športových topánkach. Trčali z otvorených prechodových dverí do domu. Pod bedrami vyzerala podlaha

tmavšia, akoby zvlhnutá. Možno benzín, olej a určite aj moč, pomyslel som si. Mój nos spoľahlivo detekoval jemný štipľavý zápach, ktorý vo mne obvykle evokuje obraz neumytých pisoárov. A za tým, kdesi v pozadí, som zacítil aj čosi horšie, pach hnijúceho mäsa, sladkastú arómu skazenej starej krvi a rozkladu. Do úst sa mi nahrnuli kyslé sliny.

„Rado?“ vyhrkol Vlasto.

Žiadna odpoveď.

Pravačkou som vytiahol pištoľ z puzdra, zatlačil na poistku a dľaňou ľavej ruky som potlačil Vlasta dopredu.

„Nože rozsvieť!“ zachripel som. Akoby mi znenazdajky odišiel hlas.

Neochotne pristúpil takmer k nehybným dverám a šťukol vypínačom. Garáž zalialo ostré svetlo. Pristúpil som k telu, aby som toho videl viac. Snažil som sa vyhybať vlhkej škrvne.

Pohľad, ktorý sa mi naskytol, okamžite podráždil môj pivom naliaty žalúdok. Telo pokračovalo vo vstupnej chodbičke trupom zahaleným v tmavozelenej košeli. Pri golieri končilo rozstrapkanými kúskami kože a úlomkami stavcov. Miesto, kde mala byť hlava, bolo šokujúco prázdne. Zostala po nej len kaluž zaschnutej krvi na modrých dlaždičkách. Prehltoľ som a zhlboka som sa nadýchol. Ale to vzhľadom na arómu, ktorá sa vznášala v garáži, nebol dobrý nápad. V narastajúcej panike som sa vrhol dopredu, do chodby a preskočil som zohavené telo.

Jednou topánkou sa mi podarilo stúpiť do hnedočerveného povlaku, no krv už našťastie zaschla, takže som sa nepošmykol a nevystrel sa vedľa dekapitovanej mŕtvolky. Rozrazil som ďalšie dvere a ocitol som sa v útulne zariadenej hale. Tu bol konečne lepší vzduch. So zbraňou, pripravenou na výstrel, som sa rozhlíadal, či sa v nej niečo nezvyčajné nehýbe. Ale nič, žiadny pohyb a ticho. Počul som len jemný tikot hodín visiacich nad veľkým plochým televízorom a svoj zrýchlený dych. Dychčal som ako bernardín za horúceho letného dňa.

Zvalil som sa na sedačku pieskovej farby. Potreboval som to. Nohy sa mi trochu triasli. Keď do miestnosti vošiel poblednutý Vlasto, ruka s automatickou pištoľou mi púďovo, na desatinu sekundy nadskočila.

„Kto mohol spraviť niečo také?“ opýtal som sa ho, keď sa mi pozrel do očí.

„Skôr čo... Zdá sa, že môj výtvar si aj po mojom hormonálnom dopingu udržal svoje druhové zvyky.“

„Aké zvyky, prekristapána?“

„Zákernice sú známe aj tým, že keď ulovia mravca a vycicajú mu telesnú šťavu, jeho hlavu si prilepia na chrbát. A keď sa tie mravčie hlavy po čase nahromadia, zákernica niekedy vyzerá ako ležúci strapec modrého hrozna so šiestimi nožičkami.“

„To mi chceš povedať, že nejaký prerasťený chrobák dokázal zabiť dospelého chlapa, potom mu odhryzol hlavu a pripapil si ju na chrbát ako trofej?“

Nesúhlasne pokrútil hlavou: „Hlavy nezberajú ako trofeje. Slúžia ako maskovanie, lákadlo pre ďalší hmyz a zároveň ako ďalší ochranný pancier. Tá ploščica je dokonalý lovec.“

„A ty si dokonalý kokot. A ja asi tiež, lebo som sa dal nahovoriť a prišiel som sem s tebou.“ Príval nadávok, ktorý sa mi hŕnul na jazyk, zastavila červenobiela dámska kabelka. Spočívala na dlážke, ledbabolo opretá o kreslo, a nemohla patriť nikomu inému, iba Vlastovej manželke.

„To je Helenina?“ opýtal som sa kývnuc hlavňou smerom ku kabelke.

Kývol hlavou na súhlas a nesmelo zvolal: „Hela?! Si tu? Ozvi sa!“

Chvíľu bolo ticho. A potom sa spozna pootvorených, presklených dverí na opačnom konci miestnosti ozval šramot. Akoby niekto ťahal stoličku po dlaždiaciach.

„Je v kuchyni,“ vyhrkol Vlasto a mne nebolo jasné, či má na mysli svoju manželku alebo svoj šialený výtvar. Kým som sa spamätal, už pochodoval za zdrojom zvuku. V pravačke zvieral môj masívny sekáč, žltočervená plastová taška, z ktorej ho vytiahol, spadla skrkvaná na dlážku vedľa nízkeho konferenčného stolíka.

Vyskočil som na nohy ako čertík zo škatuľky. „Počkaj!“ skríkol som na Vlasta.

Nepočúval ma. „Helena! To som ja, Vlasto!“ zavolal hlasno a vstúpil do dverí. O pár sekúnd mi zmizol z dohľadu a ja som začul iba vydesené zvolanie: „Ó, kristepane!“

Nasledoval som ho cez krátky vstupný priestor, ktorý lemovali police s koreničkami, ozdobnými tanierikmi a miskami s ovocím, až kým som sa neocitol v priestranej, moderne zariadenej kuchyni. Pohľad mi okamžite padol na ženu v červenobielym kostýme zvalenú na dlaždiciach farebne imitujúcich drevo. Bosé nohy mala pokrčené v kolenách a so sukňou vyhrnutou do polovice bielych, pevných stehien poľfkovaných krvou, vyzerala ako inštalácia nejakého sfetovaného módného fotografa. Chrbát mala opretý o povytiahnuté, rovnako zafrkane zásuvky kuchynskej linky. Do tváre som jej nevidel, výhľad mi zakrýval nad ňou sa skláňajúci Vlasto.

„Hela, Hela,“ kňučal a mykal nehybnou, očividne stuhnutou ženskou rukou. Odhodенý sekáč ležal na dlážke, vedľa vyzutej bielej topánky a prasknutého pohára z hrubého skla. Ako som pristúpil, odkryl sa mi pohľad na hlavu jeho manželky. Bola vykrivená k pravému ramenu v neprirodzenom uhle. Na odhalenej strane krku mala vyhryznutú diery vo veľkosti detskej dlane. Rovnako jej chýbala spodná pera, spodné rezáky a dasno mala odhalené, čo vyvolávalo dojem, že si stále zachovala ten povýšenecký výraz, takmer úškrn, s akým počas svojho života často jednala s ľuďmi. Ostatné už bola iba desivá posmrtná maska – jedno vytreštené mŕtve oko pozeralo kamsi do neznáma ponad Vlastove rameno, druhé oko zahaľoval krvou zlepený chuchvalec

ešte nedávno krásnych medených vlasov. Kniha Heleninho života bola dopísaná a rázne zabuchnutá, pričom jej posledné strany zostali roztrhnuté a nenapraviteľne pokrčvané.

Neviem, dokedy by som tak stál, opantaný týmto zátiším násilnej smrti, keby sa nepohla prevrátená stolička ležiaca za pracovným stolom, tvoriacim hranatý štvorcový ostrov uprostred kuchyne. Operadlo bolo odrazu o dvadsať centimetrov bližšie k dvierkam nerezovej chladničky. Potom sa z opačnej strany čosi vyhuplo hore, na pracovnú dosku. Bol to tvor akého som dovtedy nikdy a nikde nevidel a rozhodne bol väčší ako škatuľa od topánok. Telom pripomínal malú, hrubú, vpredu zúženú žehliacu dosku z matne sa lesknúceho tmavého kovu, cez ktorý miestami preráža oranžová hrdza. Šesticca chlpatých, v polovici zalomených nôh, pri pohybe tlmene ťukala po keramickej varnej doske. Jednoduchý tvar a decentné sfarbenie živočícha bolo v kontraste s krikľavým zhlukom, ktorý dominoval zadnej časti jeho tela. Bledá ľudská hlava so strapatými, už šedivejúcimi hnedými vlasmi, ležala pravým lícom na krovkách, zakrvavená a prilepená ako artefakt nejakého bláznivého surrealistu. Nie, nepozerala sa na mňa, to by som už asi nezniesol, vlastne ani nemala čím. Po jednom oku zostal iba kúsok nervu ležúceho z bordovej očnej diery ako tenučký červík, druhé oko bolo tiež poškodené, v rozklade, potiahnuté belavým povla-

kom. Človek nemusel byť génius, aby sa dovtíпил, že kedysi spočívala na ramenách muža ležiaceho v chodbe pri garáži. Rada Svaroviča som nikdy zblízka nevidel, ale teraz som si bol istý, že sa pozerám na jeho mŕtvu zohavenú tvár. Akoby ten bizarný dvojhlavý tvor zostúpil z obrazu Hieronyma Boscha.

O krok som cúvol a ruku so zbraňou som vystrel pred seba. Neskoro. Dvojhlavý živočích už bol v pohybe. Zavlnil tykadlami a skočil na korisť, ktorá bola najbližšie.

Keď sa článkované nohy zadrapili do Vlastovej košele, ten zvrieskol a hrudou sa zvalil na mŕtve telo svojej ženy. Ešte stihol pravačkou zovrieť rúčku sekáča, ale to bolo tak všetko. Hlava plošnice bola zakončená akýmsi hákom, ktorý sa nemilosrdne ponoril do odhaleného krku.

Jemnými chlpkami porastený hmyzí bodec musel preťať tepnu, pretože čerstvá krv zafíkala kuchynskú linku aj nerezovú chladničku. Hrozilo, že trafím človeka, ale aj tak som vystrelil do mŕviacej sa masy. Prvá strela sa zavrútila do dvierok skrinky, druhá sa asi ponorila do prsníka mŕtvej ženy. Vlastovi sa podarilo prevaliť na chrbát, chrobák ho radšej pustil zo svojho zovretia. Ustupoval som dozadu, sledujúc, ako môj kamarát chrčí a so zakrvavenou rukou na rane sa snaží zastaviť život unikajúci zo svojho tela. A vtedy plošnica otočila svoju podlhovastú, odpornú hlavu mojím smerom.

Delilo nás skoro šesť metrov, no mne sa zdalo, že v neľudských hmyzích očiach, ktoré leskom i veľkosťou pripomínali čierne biliardové gule, rozoznávam svoj zmenšený odraz. A zväčšoval sa.

Tretí krát som vystrelil a jedna článkovaná noha zo stredného páru sa rozletela ako zlomená hokejka. Plošnicu odhodilo do strany a ja som nemienil čakať na zázrak. Otočil som sa, ľavou rukou som za seba zhrnul z políc rachotiace misky a tanieriky a vyrútil som sa z kuchyne.

Nebežal som do otvorenej garáže. Riziko, že sa v úzkej chodbe potknem o bezhlavú mŕtvolu a bezmocne sa vyvalím vedľa nej, sa mi zdalo priveľké. Vbehol som do najbližších dverí a zabuchol ich za sebou.

Oprel som sa o dvere, lapajúc po dychu. Hneď ako mi došlo, že som v útulnej kúpeľni, zamkol som. Zosunul som sa na dlažbu. Chrbtom som sa oprel o rozmernú vaňu a sledoval dvere. Spoza nich sa ozýval ľahký, rytmický klepot po dlážke. Ticho. A potom čosi zaškriabalo po dreve. A znova to ticho.

Asi päť minút som tak počúval vlastný dych a tlkot splašeného srdca. Potom som položil pištoľ vedľa pravého stehna na hebký modrý koberček s motívom mušlí. Z vrecka nohavíc som vydoloval mobilný telefón a trasúcimi prstami som natukal číslo tiesňovej linky. V tom tichu som nechcel byť dlho sám.

Zvyšok noci som strávil s vyšetrovateľmi v kanceláriách policajnej stanice a done-

konečna opakoval priebeh a detaily živej nočnej mory. Chvilami som mal pocit, že ma po mojej výpovedi odvezú rovno do psychiatrického ústavu, ale nakoniec sa predsa len dohodli, že zostanem u nich na stanici. Na úsvite ma odvedli do cely predbežného zadržania. Nevadilo mi to, konečne som mal pocit, že vo vnútri, za kovovými dverami, som v bezpečí. Zvalil som sa na matrac a zavrel viečka. Cítil som nekonečnú únavu, ale divoký myšlienkový vír mi napriek prebdenej noci nedovolil zaspať.

Morbídne čerstvé obrazy z uplynulej noci sa mi pred vnútorným zrakom znova prehrávali v ostrých líniách a vo vysokom rozlíšení. Keď tmavú ulicu obkľúčili blikajúce majáky, v dome sa už nič okrem mňa nehýbalo. Vyšetrovatelia mali iba mňa. Jediného podozrivého aj svedka a tri zohavené mŕtvolky. Na Vlastovom tele ešte stále zasychala krv. Zákernica zmizla. A obe mužské hlavy zmizli tiež.

Napriek znepokojivým záverom som upadol do driemot. Strhol som sa pri štrkotaní otvárajúcich sa dverí. Vo vyšetrovačke ma čakal čerstvý známy – nízky, ramenatý vyšetrovateľ. Ukázal mi na stoličku pred jeho pracovným stolom. Hodinky na stene nad jeho nakrátko ostrihanou hlavou ukazovali, že je už pol dešiatej. Skutočne som musel zadriemať.

Mlčky mi posunul osobné veci, ktoré som musel odovzdať ešte počas noci. Začalo som ich triediť a ukladať, keď prehovril: „Entomológovia z akadémie vied

potvrdili, že tá odstrelená končatina má tvar a zloženie identické s nohami ploštic. Akurát, že má rozmery, aké ešte neboli zaznamenané. Vraj by ten exemplár veľmi radi videli...“

Odmĺčal sa a pozrel mi do očí: „A my tiež...“

„Už som vám povedal, že to bolo veľké hovädo. Ako...“ pár sekúnd som hľadal vhodné prirovnanie, „menší krokodíl na dlhých nohách. Asi to rástlo aj potom, ako ho môj kamoš vypustil v tom dome. Fotku však nemám, selfičko som si tou príšerou nestihol urobiť. Určite by bolo moje posledné.“

„Čo sa týka vašej strelby,“ vyšetrovateľ sa zapozeral do spisu pred sebou, „iba jeden projektil uviazol v tele tej ženy, v jej prsníku. A to už bola dávno po smrti. Takže môžete odísť domov, ale zatiaľ neopúšťajte mesto. Určite si vás ešte predvoláme.“

„Kedy mi vrátite zbraň?“

„To sa načakáte...“ povedal a zdvihol k uchu vibrujúci smartfón. „Počúvam... Čože?!“ tón hlasu sa mu podstatne zmenil. Mlčky počúval volajúceho a zároveň odomkol zásuvku pracovného stola. Prehodil si telefón do ľavej ruky, pravačkou vybral služobnú zbraň a zasunul si ju do puzdra. „O desať minút sme tam. Zásehovka tiež.“

Keď dohovoric, hodil na seba sako, obišiel stôl a otvoril mi dvere. „Môžete ísť. Váš chrobák sa motá niekde v záhradkárskej oblasti južne za mestom. Práve mi nahlásili nález dvoch tiel. Údajne patria

starému otcovi a jeho vnučke,“ na dve dlhé sekundy sa odmlčal. „Dievčatku chýba hlava.“

Na chodbe ukázal rukou k schodisku. „Bežte. Zatiaľ žiadni novinári, žiadne rozhovory pre médiá. Je to aj vo vašom záujme. Ešte sa to neskončilo.“

Počul som ako za mojím chrptom otvára dvere a oslovuje kolegov. Cestou po schodoch ma predbehli traja chlapi. Dve policajné autá so zapnutými sirénami práve zmizli za rohom, keď som sa vonku posadil na neďalekú lavičku, z ktorej už ranné slnko vypilo stopy po nočnom daždi.

Ruky sa mi ešte jemne chveli keď som si zapaloval tenkú cigarku značky Panter. Silno som potiahol a vydýchol obláčik dymu vychutnávajúc si atmosféru denného ruchu.

Odrazu mi čosi cvrnklo do líca a pocítil som šteklenie na krku, tesne nad golierom bundy. Myklo ma. Útočníka som prstami rýchlo zošuchol pred seba na chodník. Obyčajná malá červená lienka sedembodková. Začala si skladať blanité krídla pod tvrdé krovky. Zašliapol som ju dvíhajúc sa z lavičky. Ozvalo sa tichučké puknutie.

PETER GAJDOŠÍK

Autor pochádza z Lučenca, kde aj žije a tvorí. Pracuje ako správca IKT na základnej škole. V literárnom svete je známy najmä ako autor obľúbených kníh pre deti: *Zverinec na siedmom poschodí*, *Zvieratko pre Tadeáša*, *Pavúčikove dobrodružstvo*, *Striga zo strojovne*. Jeho prvá hororová poviedka *Moja krv* sa objavila v antológii *Fantázia 2017*. Pre dospelých čitateľov napísal zbierku poviedok *Prachový mužiček a iné temné príbehy* (vyd. Artis Omnis), v ktorých sa do obrazu našej každodennej reality prelieva svet nečakanej hrôzy, tajomna, neobvyčajných stvorení a bizarných osudov.

VLASTNOU KRVOU

6 OTÁZOK A 6 ODPOVEDÍ OD 6 AUTOROV

PROSILI SME VYPÍSAŤ VLASTNOU KRVOU

pýtala sa: Mária Hanúšková

Pamätáte si, kedy ste prvýkrát pričuchli k hororu? Ako sa odvtedy odvíjal váš vzťah k tomuto žánru?

Philip Fracassi:

Ako väčšina spisovateľov, aj ja som objavil horor ako čitateľ, keď som bol ešte veľmi mladý. Knihy ako *The Shining* a *The Talisman*, alebo knihy Deana Koontza *Strangers* a *Watchers* boli pre mňa bránou k autorom ako Peter Straub, Clive Barker a ďalším. Ako dieťa som mal rád aj hororové filmy a pravdepodobne som videl každý klasický horor od 60. do 90. rokov.

S pribúdajúcim vekom som sa od filmov trochu odklonil, no stále som čítal. Uvedomil som si, že hororová literatúra môže byť oveľa viac, než len o zombíkoch a upíroch. Môže ponúkať naozaj desivé príbehy psychologického alebo prirodzeného hororu, často aj bez príšer alebo nadprirodzena. Toto poznanie mi otvorilo myseľ k novým možnostiam, čo môžem vytvoriť, a inšpirovalo ma začať písať v tomto žánri.

Peter Gajdošík:

Môj pozitívny vzťah k hororu už v detstve naštartovali tri knihy – *Alfred Hitchcock a traja pátrači: Záhada zeleného strašidla*, zberka poviedok *Strašidlá na dobrú*

noc a Stokerov *Dracula*. Pôvodné vydanie obsahovalo fotografie z kultového nemého filmu *Upír Nosferatu (1922)* a ja som ich pri čítaní musel zakrývať papierom. Následne som rozprávaním strašidelných príbehov bavil i desil kamarátov zo sídliska pri posedeniach v temných pivniciach a na tmavých schodiskách panelákov.

Michal Jedinák:

V detstve ma desil seriál, ktorý si nikto, vrátane mňa, nepamätá. Bol (tuším) sčasti bábkový, sčasti hraný, začínal sa záberom na dymiacu spálenú Zem a vystupovala v ňom žena-robot, ktorú priniesli domov v kartónovej škatuli. Neviem, či naozaj existoval, alebo je to iba kompilát zdeformovaných spomienok v mojej hlave, ale ak niekto vie, o čo šlo, dajte mi vedieť! Prvá „hororová“ kniha, ktorú si pamätám, bola *Tajomstvo strašidelného zámku* zo série *Traja pátrači*. Prišlo kreslenie smrtiek a netvorov, *Strašidlá najstrašnejšie*, a „21 hororových príbehov“ v antológii *Volaňte o pomoc* ma neskôr postrčilo k písaniu prvých vlastných poviedok so zámerom vyvolať zimomriavky. Po horore neraz, paradoxne, siahnem, keď si chcem navodiť príjemnú náladu.

CHARON

Andrej Kollárik:

Tajemství bradu v Karpatech (1981)? Aha, to vraj nebol horor...

Neviem naisto, ale myslím, že to bola kniha – Kingovo *Tb*. Požičal mi ju kamarát. Dávno. Netuším kedy, mohol som mať nejakých nášť. Môj vzťah k hororu je odvtedy pozitívny, aj keď istým spôsobom nenaplnený. Keď som bol mladší a mal som čas čítať, k veľa hororom som sa nedostal. Teraz je síce všetko dostupnejšie, ale chýba mi čas. Občas sa pustím do nejakej knihy, občas si pustím niečo na streamovacích službách. Hororové poviedky si síce prečítam, ale užívam si skôr väčšie rozsahy. A to je aktuálne, plus-mínus, všetko. Taká trochu platonická láska.

Daniela Mindeková:

Myslím, že to bolo v ranom detstve. Otec obľuboval sci-fi a horory, a tak som sa často k nejakým dostala (nedopatrením). Asi to na mne zanechalo následky, pretože doteraz sa bojím, že ma unesú mimozemšťania (a potom vrátia späť). Každopádne, v písaní som sa vybrala trošku iným smerom.

Martin Štefko:

Poprvé to bylo u filmu *Misery (1990)*. Byl jsem dítě, bylo mi špatně, zvracel jsem a naši mě uložili na gauč v obýváku, kde *Misery* běžela v televizi. Vzpomínku na ten film z hlavy nedostanu a někdy tehdy se začala rodit láska k žánru, primárně tedy v rámci filmů, ale následně i ke knihám. Horor jsem pak sám začal psát, hlavně povídkovou formou, no a s tím,

jak jsem si založil nakladatelství Golden Dog, jsem ho i začal vydávat.

Vravis sa, že hororové príbehy odkrývajú náš pravý strach a nastavujú zrkadlo našim vnútorným démonom. Čo je váš strach/váš démon?

Philip Fracassi:

Mojim najhlbším strachom je, pravdepodobne, vlámanie do domu. Niečo na predstave, že môj bezpečný priestor, moja svätyňa, môj domov, kde spí a žije moja rodina, je porušený, ma úplne desí. Myšlienka, že by do tohto priestoru mohlo preniknúť niečo zlé alebo vražedné, aby ublížilo, je pre mňa nočnou morou.

Čo sa týka vnútorných démonov, myslím, že väčšinu z nich som porazil s vekom, skúsenosťami a pomocou skvelých terapeutov a lekárov. No stále denne bojujem s depresiou. To je moja „príšera v skrini.“

Peter Gajdošík:

Najstrašnejší démoni majú meno Bezmocnosť, Márnosť a Hlúposť. Najmä ten posledný menovaný naberá silu ako pandémie, nevieme sa poučiť z chýb minulosti, ani z tých vlastných. Opantaní internetom zanedbávame vlastnú pamäť a analytické myslenie. S malými strachmi – arachnofóbiou, strachom z lietania a podobne – sa dá ľahšie bojovať, treba len pristúpiť, dotknúť sa a skúsiť.

Michal Jedinák:

Predstava akéhokoľvek zlyhania. Pred sebou aj pred inými. Strach, že niekoho

CHARON

sklamem alebo nebudem dosť (dobrý, informovaný, zaujímavý, vtipný...). Často mám nutkavý pocit, že som na niečo zabudol alebo zabudnem. Od detstva ma prenasledovali metaforické sny, v ktorých som nestíhal vlaky a autobusy. V poslednom čase je to lepšie, ale pre zmenu mi nedajú pokoj dospeljšie strachy: klimatické zmeny, vojny, absurdný rozmach konšpiračných teórií a ezoterického prístupu k realite. Možno mi prenikajú aj do tvorby, ale skôr mám pocit, že do nej pred nimi unikám.

Andrej Kollárik:

Všetky moje minulé aj súčasné strachy by tu zaberali zbytočne veľa miesta. Spomeniem iba jeden – choroby. Asi najviac ma desia choroby mojich blízkych.

Daniela Mindeková:

Bola som raz večer na cintorine a hneď vedľa mňa zrazu škrtnla zápalka. Obzrela som sa a sviečka sa sama zasvietila. Ni-jaký človek však v blízkosti nebol. Od-vtedy ma prenasleduje temná myšlienka, či naozaj medzi nami nelevitujú milióny mŕtvych spirituálnych duší, a že po smrti už nie je nič, len nekonečné vznášanie sa.

Martín Štefko:

Strachy vyložené nemám, snad jen o ro-dinu, o blízke, ale ano, líbí se mi dostá-vat do hlav postav, přemýšlet o tom, proč uvažují a jednají tak, jak to dělají. Mys-lím si, že psychologie postav je pro moje příběhy, hlavně ty rozsáhlejší, naprosto zásadní. A věřím, že se do toho promítá hodně ze mě, což jsem si zprvu ani ne-

uvědomoval, ale jak už mám víc napsá-no, jsou tam prvky, které se mi opakují – vztah otce a syna, problémový intimní vztah muže a ženy, neprojevení emocí.

Ako prístupujete k písaniu? Čakáte na múzu, alebo ona na vás?

Philip Fracassi:

Ako spisovateľ na plný úväzok si nemô-žeš dovoliť čakať na múzu. Ako pri ka-ždej práci, musíš pracovať každý deň a vytvárať nové príbehy a nápady, ktoré ti, dúfajme, umožnia platiť účty. Na za-čiatku som bol ochotnejší čakať, kým ku mne príde nápad, no teraz sa snažím de-odne prichádzať s niečím novým na písanie. Môj prístup k písaniu je teda veľmi profesionálny. Pracujem na tom tvrdo a bežne venujem písaniu asi 80 hodín týždenne, aby som vytvoril dostatok no-vých diel na udržanie kariéry. Je to práca, ale práca, ktorú milujem.

Peter Gajdošík:

Kto si počká, ten sa dočká. Som poho-dlný, ba priam lenivý autor a mám veľa iných záľub okrem písania. Ak príde inšpirácia, väčšinou je ňou nejaký sen, mestská legenda, dokument alebo správa z novín.

Michal Jedinák:

Nie som veľmi plodný spisovateľ, dob-rých desať rokov som mal dokonca úpl-nú pauzu, ale keď sa do niečoho pustím, na múzu čakať nemusím. Častejšie ju odháňam, lebo namiesto rohu hojnosti tlačí pred buldozérom lavíny nápadov,

CHARON

z ktorých si neviem vybrať a je mi ľúto niektorý vyhodiť. Takisto nie som veľký plánovač. Na začiatku je spravidla zaujímavý obraz alebo veta a pri písaní ako archeológ odkrývam zvyšok príbehu. V podstate metóda podobná Kingovej, len na oveľa menej stranách, chacha. Dobrou tvorivou rozbuškou vie byť aj film alebo kniha, ktoré mi extra dobre padli a chcem si sám pre seba napodobniť ich atmosféru.

Andrej Kollárik:

Neverím v múzu, nemyslím si, že na ňu treba čakať. Verím v nápad a prácu. Keď človek chce a môže tomu venovať čas, dokáže písať. Možno nie dobre alebo vynikajúco, ale dokáže. Nie som naivný, viem, že sa nikdy nepriblížim k borcom ako je napríklad King, ale písanie je – tak ako mnoho iných disciplín – predovšetkým o tréningu.

Daniela Mindeková:

Záleží od času. Ak potrebujem dodržať nejaký deadline, občas sa musím do písania aj trochu prinútiť. Verím však, že tie najlepšie práce píšem v momente, kedy sa múza stretne s túžbou vyrozprávať príbeh.

Martin Štefko:

Čekám. Ale ona inspirácie prichádza pomerné často, takže o nápady nouze není. Už jde jen o to, jestli má ten nápad smysl dál rozvíjet, či nikoli. Takže si s ním pak v hlavě pohrávám a čekám, zda a co se na něj nabalí. Někdy nápad realizují hned, někdy upadne v zapomnění, někdy ho

v hlavě nosím i několik let, než mám pocit, že uzrál čas ho napsat.

Ako vznikala vaša poviedka, ktorú si naši čitatelia môžu prečítať v tomto čísle? Je to váš prvý horor, alebo máte za sebou pár temných príbehov?

Philip Fracassi:

Píšem a vydávam poviedky od roku 2015. Moja prvá publikovaná poviedka bola *Mother*. Do času, keď som napísal *Red Leather*, som už mal na konte niekoľko desiatok príbehov. Inšpiráciou pre tento konkrétny príbeh bola myšlienka vziať niečo, čo sa považuje za imaginárne, a zmeniť to na niečo brutálne a desivo skutočné. Páčila sa mi aj idea vnímania – teda to, čo manžel vníma (svoju milú a láskavú ženu) oproti realite, čo tá bytosť naozaj je (krvavá, mučená duša). To ma bavilo a dúfam, že to zafunguje aj na čitateľov.

Peter Gajdošík:

Text som napísal v čase, keď sa už pracovalo na vydaní mojej jedinej knihy pre dospelých, na zbierke poviedok *Prachový mužiček a iné temné príbehy*. Takže do tlače sa už nedostala. Vznikla vďaka filmovému dokumentu o dokonalom predátrovi z ríše hmyzu.

Michal Jedinák:

Mal som chuť prečítať si horor, ktorý by bol svižný, strhujúci, postavený prevažne na dialógoch. Keď som nenašiel takmer nič vhodné, skúsil som napísať vlastný. Odkiaľsi sa mi v hlave vynoril žoviálny,

CHARON

otravný moderátor, ktorý musí v živom vysielaní riešiť bizarný a nie iba trochu zlovestný problém. Dodatočne musím čestne priznať podvedomú inšpiráciu kanadským filmom *Pontypool* (2008). Povedku som napísal medzi polnocou a štvrtou hodinou nadránom, ale ku konečnej podobe výrazne prispeli priateľky a priatelia z Fantastického literárneho workshopu (združenie rodičov a priateľov vydavateľstva Hydra). Ďakujem! *Rumové broziienka* nie sú môj prvý horor. Ani prvý publikovaný.

Andrej Kollárik:

Pozeral som z okna na kopec nad železnicou a zazdalo sa mi, že vidím niečo, čo by tam nemalo byť. Nejaký veľký hmyz. Určite mimozemský! Samozrejme, na kopeci nič nebolo, ale tá atmosféra a pocit z prítomnosti čohosi cudzieho mi uviazli v hlave. Priebežne mi k tomu napadali rôzne situácie, začal som si robiť poznámky. O pár mesiacov neskôr som sa pokúsil písať – len tak, že či z toho niečo bude. Čím viac strán som popísal, tým som si bol istejší, že by som to asi dokázal posunúť z bodu A do bodu B a ešte aj rozumne ukončiť. Tak som sa do toho pustil naplno. Nakoniec mi to ešte sprípomienkovala Zdenka Sečkárová, Anvien-Endy a manželka. Bez nich by ten text dopadol oveľa horšie.

Niekoľko temnejších poviedok som už napísal. V čase, keď píšem tieto odpovede, je poviedka z tohto čísla Charona moja najnovšia. Takže aj najlepšia (smiech).

Daniela Mindeková:

Potrebovala som výzvu a zahrabnúť do žánru, ktorý zvyčajne nepíšem. Pátrala som po nejakej modernej téme, a hlbiny internetu na mňa vyvrhli až príliš veľké sústo. To znepokojenie, odpor a znechutenie som si nedokázala nechať pre seba. Rozhodla som sa so sebou stiahnuť všetkých.

Martin Štefko:

Rád si hraju s žánry a tady jsem si chtěl zkusit napsat horor, který by se odehrával ve feudálním Japonsku a měl by podobný feeling jako samurajské filmy, případně komiksy s Usagi Yojimbem. Byl to tak trochu experiment, něco, co vyloženě normálně nepíšu. Takže nebyl to rozhodně první příběh, horor mě provází celou mou tvorbou, která už se táhne víc jak dvacet let. Až mě děsí, že se pomalu blížím ke třiceti letům psaní.

Ak by si mal každý človek pozrieť a prečítať len jeden horor, aký by to podľa vás mal byť a prečo?

Philip Fracassi:

Fúha, to je ťažká otázka. Myslím, že ak by som mal vybrať jeden príbeh, odporučil by som *Father, Son, Holy Rabbit* od Stephena Grahama Jonesa. Tento príbeh podľa mňa dokonale ukazuje zložitost' a otrasnú hrôzu, ktorú môže hororový príbeh priniesť. Je to ľudský príbeh, bez nadprirodzeného prvku, a predsa je to jedno z najznepokojujúcejších diel, aké som kedy čítal. A myslím to v tom najlepšom zmysle.

Peter Gajdošík:

Z filmov mi okamžite napadá *Alien* (1979), ktorý bol za čias socializmu tvrdým kopancom spoza železnej opony, ktorá nás oddeľovala od slobodného sveta. Revolučný film, ktorý nanovo zadefinoval tri pojmy – biomechanický, sci-fi horor a slovo votrelec. Nikdy predtým a už ani potom som nezažil taký kolektívny des v napratanej kinosále, kde absolútne ticho striedali chvíle rozrušenej vravy vystrašených a šokovaných divákov. Na druhom mieste je americká verzia hororu *Krub* (2002), ktorý som prvýkrát pozeral doma, v noci, v tme a z videokazety, podobne ako obeť z filmu. Pár dní potom som mal nepríjemný pocit pri zvonení telefónu. A z kníh by som odporúčal už spomínaného Stokerovho *Draculu*, Kingove *To* a fanúšikom sci-fi hororov zbierku *Studenté svetlo hviezd* od českého autora Pavla Fritza. Prvá kniha je klasika, pilier žánru, *To* ohromuje atmosférou, rozsahom a viacvrstvovým príbehom a tretia kniha od susedov sa kvalitou vyrovná celosvetovo uznávaným autorom, ktorí svojou tvorbou radi desia čitateľov.

Michal Jedinák:

Prečo iba jeden? Za čo ich trestáme? Predpokladám, že úloha je nesplniteľná, lebo každý máme iný vkus. Povedzme teda, že som všemocný diktátor a môžem vám niečo vnútiť. Na čítanie krátku poviedku Jeroma Bixbyho *It's a Good Life* (v češtine ako *Je to dobrý život*). Bixby na miniatúrnom priestore vykresľuje až nechutne idy-

lické prostredie a optimistickú spoločnosť, ktorá nemá na výber. Najväčšiu hrôzu spája s nevinnosťou a výsledný efekt je brutálne mrazivý. A na pozeranie *In the Mouth of Madness* (*V zajatí šílenstva*, 1994) od Johna Carpentera. Určite nie najhoror, dokonca ani najlepší Carpenter, ale pre mňa je to príjemný hororový koncentrát, taký schuti film, ktorý si môžem pustiť úplne kedykoľvek. Plus skvelý Sam Neil. Spýtajte sa o hodinu a odporučím niečo úplne iné. Dobrého hororu sú tony!

Andrej Kollárik:

Toto prenechám znalcom hororu a radšej nebudem dávať „rozumy“.

Daniela Mindeková:

Asi by bolo dosť zložité vybrať len jeden. Ja osobne nedám dopustiť na dokonale napísané klasiky ako *Portrét Doriany Grayovej* alebo *Frankenstein*. Myslím, že (takmer) čokoľvek od Stephena Kinga je klenot, a rozhodne nesmiem zabudnúť na pána Lovecrafta, ktorý je majstrom hororovej atmosféry. Z menej známych odporučím Davida Wonga, *John na konci umrie*. Surrealisticky desivé.

Martin Štefko:

Z kníh *To* od Stephena Kinga, z filmů japonská *Nenávisť* (2002).

Prečo si myslíte, že sa na horor nazerá ako na brakový žánr? Akým spôsobom by ste presvedčili ľudí o opaku?

Philip Fracassi:

Nemyslím si, že horor je považovaný za odpadový žánr, ale rozumiem tomuto ná-

CHARON

zoru. Myslím, že horor je často vnímaný ako veľmi „úzky“ žáner. Bežný čitateľ alebo divák si pri slove horor predstaví zombíkov, vlkolakov, slasher filmy a upírov. Neuvedomujú si, aký komplexný a psychologický – a aký kvalitne napísaný – môže dnešný horor byť. Najlepším spôsobom, ako ľudí presvedčiť, že horor má oveľa viac čo ponúknuť, než len strašidlá a príšery, je preniknúť hlbšie do mainstreamu. Potrebujeme, aby sa niekoľko ďalších autorov stalo známymi menami, a potom sa, myslím, žáner rozšíri a narastie. Príliš dlho sme sa spoliehali na Stephena Kinga. Je čas, aby ďalší autori prevzali štafetu a ukázali cestu dopredu.

Peter Gajdošík:

Horor ako brakový žáner vnímajú väčšinou ľudia s predsudkami, nedostatočným prehľadom alebo tí, čo sa boja vlastného strachu. Rovnako za brak by sme mohli označiť niektoré romantické diela alebo komédie. Sto ľudí, sto chutí. V každom žánri sa nájde umenie i odpad.

Diela ako *Psycho*, *Mlčanie jahniat*, *Votrelec* v knižnej alebo filmovej podobe môže vnímať ako brak iba ignorant. Horor môže byť aj inšpiratívny pre vedcov i lekárov. Čo by napríklad povedali prví čitatelia *Frankensteina* na dnes bežné transplantácie a resuscitácie? Horor v primeraných dávkach prečistí myseľ, spôsobuje katarziu podobne ako niektoré športové výkony. Môžeme ho v podobe knihy zavrieť, v podobe média vy-

pnúť a s úľavou si vydýchnuť. S horormi, ktoré prináša sám život, to už ide oveľa ťažšie.

Michal Jedinák:

Do veľkej miery by som tento omyl pripísal zvyku. Skrátka sa to hovorí a stokrát opakovaná hlúposť sa stáva tradíciou. Brak nie je žárová, ale kvalitatívna nálepka a dá sa nájsť v každom druhu umenia. Zmätok môže spôsobiť aj nejasná definícia. Prípadne horor, ktorý sa ľuďom páči, za horor jednoducho neoznačia, pritom ho nájdeme aj v historicky významných dielach prozaických, lyrických, výtvarných a hojne napr. v ľudovej slovesnosti. Horor sa výborne hodí (a aj využíva) na politické podobenstvá a spoločenskú kritiku. Ako v iných žánroch, aj v horore je z čoho vyberať. Na presvedčanie veľa netreba, stačí, aby mal nepresvedčený otvorenú hlavu (a prečítal si naše odpovede).

Andrej Kollárik:

Začnem od konca. Nemyslím si, že v tomto smere treba niekoho o niečom presvedčať. Je to vec vkusu. Ja sám nie som veľký fanúšik ľakačiek, hektolitrov krvi, motorových píl a kadejakých hnusných a bolestivých situácií. Dostane ma skôr tajomno a atmosféra. Budem sa opakovať, ale je to v prvom rade vec vkusu. Niektorí ľudia nemajú radi temné veci a nikdy ich radi mať nebudú.

O tom brakovom žánri – existuje množstvo overených hororových spisovateľov. Podľa mojich skúseností ale veľa ľudí nečíta, väčšina si radšej pozrie film. Ale ako

CHARON

si má človek vybrať ten dobrý? Ak nechce byť pirát – a ja napríklad nechcem – tak skúša to, čo ponúka služba, ktorú má aktuálne predplatenú. Ja osobne dopozierám zhruba jeden horor z piatich. Prečo? Pretože tie zvyšné štyri sú už od prvých minút plné nezmyslov, nelogickostí, slabých hereckých výkonov, biednych efektov, kliše a mnohokrát recyklovaných námetov. Prečo by sa to malo niekomu páčiť?

Ale možno je hororu jednoducho málo. Ak by ho vznikalo viac, teoreticky by malo vznikáť aj viac kvalitných diel.

Daniela Mindeková:

Táto myšlienka je asi zakorenená v histórii. Myslím, že nie každý dokáže v horre vidieť tú hĺbku a ponoriť sa do nej.

Základom je dať tomu šancu a vybrať si subžáner, ktorý vás najviac osloví.

Martin Štefko:

Já brak vnímam jako něco pozitivního, ale chápu, že to tak nemá každý. Je to předsudek, protože si lidé myslí, že se horor jen snaží děsit, nebo se jen snaží zhnusit, nebo se jen snaží šokovat. Není tomu tak. Horor je žánr, který dokáže naši společnost a naše problémy akcentovat jako málokterý jiný žánr. Hororová kniha může být literárně stejně kvalitní jako jakákoli jiná literatura. A jasně, že některé knihy jsou jen pro zábavu, jednodušší čtení, ale tohle není zdaleka doména hororu, takových knih najdete stovky v jiných žánrech.

CHARON

**Chceš sa pridať k časopisu CHARON?
Na našu plavbu po hororových vodách
hľadáme prispievateľov a tvorcov
obsahu! Ak si fanatik do hororu
a máš čo povedať, vieš písať články
alebo sa vyznáš v tvorbe príspevkov
na sociálne siete, či v inom druhu
hororového odvetvia, kontaktuj
nás na e-mail:**

casopis.charon@gmail.com.

*d'alsie číslo
vychádza
1. 4. 2026*